

48
БИБЛИОТЕКА

**РОЗАЛИНА МАЙЛС
ЗАВРЪЩАНЕ
В РАЯ**

ЧАСТ 4

**РОЗАЛИНД МАЙЛС
ЗАВРЪЩАНЕ В РАЯ
ЧАСТ 4**

Превод: Сергей Христов

chitanka.info

Някакъв странен непознат се намесва в съдбите на обитателите на Рая.

Кой е той? И кой всъщност стреля срещу Джейк Сандърс? Как завършва живота си злодейката Джили?

Част от отговорите на тези въпроси ще намерите в книгата, която е в ръцете ви. Но не забравяйте — сагата за имението Рая ще бъде продължена. Очакват я с нетърпение милиони читатели и зрители от цял свят.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стана десет часът. Без да може все още да повярва какво се бе случило само за един-единствен час, Стефани излезе с колата от Бент стрийт, зави надясно по Маккуори стрийт и се отправи към „Тара“. Погледна часовника си и усети тъжната невъзвратимост на момента — самолетът на Дан вероятно вече е във въздуха, и то без нея. Дан не беше отговорил на настойчивите ѝ обаждания до летището. И никога нямаше да узнае, че тя беше решила да тръгне и щеше да е с него в този момент, ако не бе притисната в последната минута от напълно неочакваната победа на Джейк. Какво щеше да стане, ако се бе втурнала към летището, вместо да се захване с работните си ангажименти? Тогава след завръщането от остров Орфей най-вероятно щеше да е загубила не само битката, но и цялата проклета компания, помисли си мрачно Стефани. Все още мога! О, по дяволите, мога ли?

Пръстите ѝ трескаво потърсиха копчето на радиото, за да отвлече вниманието си от нахлулите ужасни мисли. Гласът на говорителя изпълни пространството в колата:

„... се очаква през следващите две седмици. По-близо до нас е новината за ожесточената битка, която ще предреша контрола върху промишления гигант «Харпър Майнинг». Би могло да се каже, че новопоявилият се на бизнес сцената Джейк Сандърс извърши днес успешен удар, набавяйки си необходимия пакет акции, за да стане член на управителния съвет на раздираната от проблеми корпорация. Говори се, че намерението на Сандърс да спечели председателското място в «Харпър» е непоколебимо. И армия от инвеститори вероятно си задават въпроса дали непоклатимата администрация на «Харпър Майнинг» ще продължи да изпреварва бързодвижещата се машина на Сандърс в опита му да

превземе компанията. Добре осведомени източници предсказват, че точно премерените усилия на Сандърс да спечели контрол биха могли да означават край на фантастичната кариера на Стефани Харпър и като президент на компанията.“

„И на брака ѝ“, помисли Стефани.

„Репортажът е от нашия градски кореспондент. А сега прогнозата за времето...“

Сара очакваше с нетърпение появяването на Стефани в „Тара“, за да обсъдят модната линия за пролетта на следващата година. А за Стефани беше истинско облекчение да се отдаде на нещо твърде далечно на сегашните ѝ грижи, да има възможността да работи с някого, който блажено не забелязва бурята, разтърсваща компанията до основи. Реши да не разваля настроението на Сара — виждаше се, положила е много усилия да съчетае модели, цветове и материи за бъдещия моден сезон. Довечера, по време на вечерята, ще разполагат с достатъчно време да ѝ съобщат лошата новина. Като реши да постъпи така, Стефани се опита да слуша с внимание онова, което ѝ говореше Сара.

— Тази част на колекцията е предназначена за деловия тип млада градска жена, между деветнайсет и двайсет и шест години...

— Моделите наистина са обещаващи.

— Прекрасни са, нали? Забелязах художничката на едно студентско модно ревю. Джоана беше очарована от работата ѝ и ме посъветва да опитам с нея.

— Какво ще кажеш за цветовете? — попита Стефани, докато наблюдаваше с чувство на потиснатост тъмните сиви, кафяви и черни цветове.

— Става дума за делови жени, мамо. Те не могат да танцуват сред заседателната зала в розово и тъмночервено. — Сара се засмя нежно.

— Не разбирам, защо не?

Преди да дочака отговора, Стефани вдигна глава и кръвта замръзна в жилите ѝ. Незабелязан от никого, в помещението се бе вмъкнал... Джейк.

— Господин Сандърс! С какво можем да ви бъдем полезни?

— Като директор на „Харпър Майнинг“ нуждая ли се от причина, за да се отбия в един от главните ни филиали?

— Директор ли? — Сара чак зяпна от почуда.

— Това е дъщеря ми Сара — представи я Стефани. „За бога, затвори си устата, Сас“, искаше да ѝ внуши тя.

— Значи тук е мястото, откъдето започва невероятната ти кариера на манекен — красивата Тара Уелс. Не си загубила нищо от склонността си към модата, нали?

— Господин Сандърс, дъщеря ми и аз обсъждаме нещо важно...

— О, няма да ви отнема много време. Отбих се, защото реших, че довечера ще трябва да вечеряме заедно.

Стефани замълча за миг.

— Съмнявам се, че някога ще бъда толкова гладна или толкова самотна, за да вечерям с вас.

— Та дори и ако това е начинът да научите откъде се сдобих с акциите, които ме вкараха в „Харпър Майнинг“?

Стефани наостри уши.

— Вие?...

— В такъв случай до довечера? В моя апартамент на „Рийджънт“, в осем часа. — И Джейк Сандърс излезе.

— Мамо, ти няма да вечеряш довечера с него, нали? — Сара я гледаше с уплаха и недоверие.

— Не знам — отвърна Стефани. — Той има твърде голям финансов интерес към нашия бизнес; и съм готова да дам всичко, за да открия кой ни предаде. А с какво удоволствие бих искала да наругая Сандърс, да се накрещя като продавачка на риба, да зашлевя това бледо хитро лице... — Тя почувства, че се изчервява.

— А какво ще стане с Дан? — попита Сара внимателно. — Не страда ли, докато те чака на остров Орфей? Мислех си, че ще вземеш първия самолет за там.

— О, Саси, не е толкова лесно. Хайде да не обсъждаме тези неща точно сега. Можем ли да се върнем към пролетните модели?

След края на работния ден, който изглеждаше по-дълъг и по-мрачен от всеки друг път, Стефани подкара колата към Рая, без да е решила все още какво да прави с поканата на Джейк. Навярно ще трябва да го опознае, след като ще работят заедно. Възможно е дори на този етап да ѝ направи някакво предложение — би могъл да ѝ продаде обратно акциите, да отстъпи мястото си в управителния съвет, да ѝ предложи подкрепата си като на дългогодишен президент... а може би ти се иска вечеря на свещи за двама с мъжа, който не се опита да скрие влечението си към теб, който възстанови нараненото ти себелюбие и те накара да се почувстваш отново жена, а, Стефани Харпър?

Разочарована от всичко и най-вече от себе си, тя навлезе в главната алея на Рая. Колата на Денис беше паркирана пред входната врата на широката, настлана с пясък извивка.

— Денис? — извика Стефани, като влезе в къщата.

— Тук съм, мамо. — Синът ѝ беше във всекидневната и преглеждаше вестниците. Всички бяха отворени на бизнес раздела. Набиващите се заглавия привлякоха вниманието ѝ: *Сандърс успя да си свърши работата с „Харпър“*. Тя потрепери. — Да ти донеса ли нещо за пиене, мамо? — попита Денис с неочаквана нежност.

— Уиски. — Стефани се отпусна с благодарност върху канапето. После внезапно смени темата: — Дан замина.

— Къде?

— За Големия Бариерен риф. Искаше и аз да тръгна с него.

— Защо не го направи? — Денис ѝ подаде чашата и седна срещу нея.

Стефани отпи с удоволствие от уискито.

— Всичко това — и тя посочи към вестниците — избухна в лицето ми, когато бях тръгнала за летището. Не можех да се откъсна от открития конфликт. Но в момента наистина усещам, че цялата тази история не ме интересува повече.

— Тогава защо не го последваш?

— Твърде късно е. — Стефани се почувства ужасно уморена. — Трябваше да го направя днес сутринта, Дан беше ясен. А и ако избягам точно сега, след като съм приела предизвикателството, ще означава, че поднасям на Джейк „Харпър Майнинг“ на тепсия.

— Мамо, грешиш. Няма да е бягство. Нищо особено не може да се случи за една седмица. Пък и кризата с акциите свърши. От значение сега сте само ти и Дан.

— Мога да свърша, като загубя и него, и компанията — изрече Стефани съкрушено.

— Няма да загубиш Дан, ако го последваш още на часа. — Денис направи пауза. — Знаеш, че ние двамата невинаги сме се спогаждали. Но той е добър човек, мамо, и като че ли сте създадени един за друг. Дръж се за него, не го напускай; това мога да те посъветвам.

— Денис — промълви тя почти победена от изблика на зрелост и разбиране в сина й.

— Спести си благодарностите, мамо. Стягай багажа! Ще те закарам на летището.

Рина Макмастър рядко посещаваше „Харпър Майнинг“. Това беше светът на Бил, не нейният; пък и предпочиташе да не се шляе тук, тъй както и той не се бъркаше в кухнята й. Но след ужасния ден, последвал успешния пробив на Сандърс, Бил беше почнал да остава в компанията все по до късно и по до късно и накрая Рина не издържа. Ако трябваше, щеше да го изтръгне от „Харпър Майнинг“ със сила, да го заведе вкъщи и да го накара да си почива.

Намери го на бюрото му да преглежда задълбочено куп компютърни разпечатки. Беше смазан от умора и Рина забеляза, че с дясната си ръка масажираше областта около сърцето; напоследък го правеше често.

— Свършваш ли? — попита тя.

Бил вдигна поглед и лицето му омекна.

— Почти.

— Изглеждаш много уморен.

— Добре съм. — Тонът на Бил беше строг.

Рина опита да продължи разговора по друг начин.

— Доктор Андерсън се обади по телефона. Интересува се дали ще си свободен да поиграете голф някой ден през седмицата.

Бил продължаваше да я гледа втренчено.

— Сигурна ли си, че не си се обадила ти?

— Тревожа се за теб. Какво лошо има в туй?

— За бога, Рина, добре съм!

Тя беше поразена от остротата на гласа му — то не бе характерно за него. Бил се поколеба, след което някак извинително рече:

— Опитах се да говоря с Том тази сутрин — за Сара.

Рина се напрегна:

— И?...

— И нищо. Каза ми да си гледам проклетата работа. Но призна, че се виждат все по-често. Днес вечерта също ще излизат заедно. — Бил Макмастър замълча, после продължи мъчително: — Рина, трябва да приемем нещата такива, каквито са. Те не са деца, а и в тези времена може да е само въпрос на време...

— Докато преспят заедно? Разбира се. Но можеш ли да ми кажеш *как ще го предотвратим?*

Странно как един мъж иска да прекара най-нещастните дни от живота си там, където някога се е чувствал най-щастлив, размишляваше Дан. Какъв носталгичен инстинкт го бе довел обратно на остров Орфей? В този момент трудно можеше да свърже себе си с младия лекар идеалист, който беше избрал Големия Бариерен риф като най-естествената оздравителна среда на света, за да основе своя клиника на малкия, подобен на скъпоценен камък остров Орфей; тук беше живял и работил щастлив от сутрин до вечер. Беше открил своя рай, тропическа страна на чудесата, където разноцветните риби се движеха мързеливо в прозрачната вода, където земното изобилие беше пълно и всяко желание се задоволяваше. Той приличаше на Адам преди грехопадението. Как стана тъй, че напусна райската си градина? Ах, беше срещнал своята Ева.

Застанал на брега на морето, на границата между сребристия пясък и златистата грива на отливащите се вълни, Дан Маршал сякаш съзираше Стефани да идва към него — толкова ясни бяха спомените му от онези ранни дни. При все че бяха лекар и пациент, те се влюбиха лесно и безболезнено един в друг, влюбиха се неусетно като деца. И въпреки че сагата им беше дълга и често пъти мъчителна, сага на преследване и борба, преди да се открият отново, тяхната любов винаги запазваше нещо от невинното чудо и доверие. Всичко ли беше загубено? Измени ли му Стефани със Сандърс? Дори ако все още не

беше любовница на Джейк, нямаше ли да се възползва от отсъствието на Дан, за да скочи в леглото на неговия съперник? Мисълта го измъчваше. Трябваше да остане. Но за какво? Мислите му кръжаха по един и същи начин в съзнанието му, а болката оставаше.

Слънцето потъваше надолу, за да настъпи вълнуващият тропически здрач. Небето над гладката морска повърхност беше наситено в пурпурни, червени и златисти цветове. Със свито сърце Дан стоеше и си спомняше как на същия този бряг двамата със Стефани си бяха правили барбекю през нощта — толкова влюбени един в друг, че след приготвянето на най-прекрасната храна те почти не се докоснаха до нея. Никога не се беше чувствал по-самотен през целия си живот. Стеф, къде си? И като се обърна, в светлината на последните отблясъци на слънцето Дан я видя: тичаше по брега към него с протегнати напред ръце.

Независимо от очевидните надарености на Джили в хоризонтално и вертикално измерение, Джейк невинаги усещаше желание да се срещне с нея. Той внимателно контролираше честотата на срещите им, както и колко време прекарваха заедно. Не можеше да позволи Джили да помисли, че връзката им е нещо повече от... един приятен епизод. Беше насърчил повторното ѝ омъжване за Филип като повод да отвлече вниманието ѝ, а и да я откъсне до известна степен от себе си. Но нямаше и съмнение, че тя му беше полезна, и то доста. Изчака завръщането ѝ от медения месец с известно нетърпение. Ситуацията беше критична и колкото повече вътрешна информация получи, толкова по-добре щяха да се уредят нещата за него.

— Не мисли обаче, че ще ти съобщя нещо изключително ново и вълнуващо за теб — предупреди го Джили по време на първата им среща след завръщането ѝ. — Тук си бил ти, а не аз. Вероятно вече знаеш трогателната история: Дан е напуснал Стефани, но нейното състрадание я е накарало да полети на север, за да прелее спешно кръв на техния брак, преди да е умрял от недоимък.

— Удивително разбъркан отчет, но ти прощавам. Да, историята вече ми е известна.

— Шегуваш се, нали? Освободена жена, дяволски делова, същинско човешко динамо, но щом стане дума за Дан, се размеква като

маджун. Макар че се опитва с всички средства да бъде независима, тя просто не може нито ден без него.

— Няма що, щастлив мъж. — Насмешливостта на Джейк прикриваше някакво по-силно чувство.

Джили се намръщи.

— Всички мислят, че тя е прекрасна! Просто не мога да разбера какво толкова намират у нея.

— Навярно може да го каже само един мъж.

— Добре тогава, научи ме!

— Стефани Харпър има стил, чар, интелект. И преди всичко представлява предизвикателство.

Джили избухна в подигравателен смях.

— Тя ли? Тя винаги е била съвсем слаб противник. Когато бяхме деца, беше толкова неопитна, просто да не повярваш. Бързо налапваше въдицата. *Оплеска работата* на седемнадесет години. Не си го знаел, нали?

— Оплеска работата ли? Не съм запознат с твоя очарователен език.

— Ами забременя!

— Сериозно! — Джейк умело прикри учудването си.

— Аха — увери го събеседничката му безгрижно. — Баща ѝ я изпрати в Европа веднага след раждането на детето. А няколко месеца по-късно заминах и аз, за да я придружавам. Тогава направихме голямото пътешествие — Лондон, Париж, Венеция; беше прекрасно. — И погледът на Джили стана занесен.

— А бебето? — подсети я Джейк.

— О, малкото умря.

— Но всичко е било твърде отдавна, Джили. Сега то не влияе на начина, по който хората гледат на Стефани.

— Тъй е, защото никой не го знае! Старият Макс похарчи много от парите на „Харпър“, за да прикрие историята. При все че тогава тя все още не беше богатата и известна Стефани Харпър, „водещата бизнесдама на Австралия“, както винаги я наричат. *Но сега тя е.*

Внезапна идея се зароди в мозъка на Джили. Как не се беше сетила по-рано? Само да намереше начин да хвърли светлина върху тази стара скандална история! Можеше така да разруши доверието към Стефани, че...

— Аз се интересувам повече от настоящето, отколкото от миналото — заяви Джейк. — Докато Стефани отсъства, управителният съвет на „Харпър Майнинг“ ще се лута като муха без глава. Добре ще бъде да се възползвам бързо от случая.

— Председателско място до края на седмицата, охо? — Очите на Джили светнаха.

— Вече се срещам насаме с внимателно подбрани членове на съвета. Не е толкова трудно да ги убедиш къде е изгодата им. Те ще гласуват за мен, когато му дойде времето.

— Скоро ли? — Жаждата на Джили за провала на Стефани беше направо *потресаваща*.

— Ще поискам вот на недоверие към Стефани след няколко дни.

— Браво! — Устните на Джили се разтвориха алчно. — Виждам, че не си си губил времето, докато ме нямаше. Ах, ти, хитро момче! Ела и ми позволи... да те поздравя. — Бавно разкопча най-горното копче на ризата му. Дишаше учестено и Джейк можеше да усети желанието за секс в нея.

— Не точно сега, Джили — отклони я той, едва прикривайки внезапен спазъм на отвращение. — Имам работа, както знаеш. А освен това имам и главоболие.

Ако Каси преди се чувстваше отвратително, че предава „Харпър Майнинг“ на Джейк, то това беше нищо в сравнение със сегашната ситуация, когато към нейната лоялност спрямо компанията се прибавяше и влюбването ѝ в Денис. Последното предателство, за което я бе изнудил Джейк, изглеждаше хиляди пъти по-ужасно от всичко останало, направено до момента. Беше го вършила като на игра, само че в тая игра участваше вече с мъжа, по когото бе направо луда. Чувстваше се толкова потисната, че едва успя да се завлече на работа тази сутрин. Очакваше всеки момент да бъде разкрита. Мислите се въртяха безнадеждно в главата ѝ, а когато влезе в кабинета си, откри, че Том я очаква.

— Можеш ли да отделиш време, за да прегледаме заедно компютърните досиета за регистрирането на акционерите? — започна той рязко.

— Нещо не е в ред ли?

— Липсва цяла партида от регистрации за прехвърлянето на акции.

— Ах да, възможно е — с усилие произнесе Каси. — Цялата система блокира вчера рано сутринта и загубихме някои данни от предишния ден.

Том изруга.

— Проклети компютри! Изиграват ни този номер в най-решаващия ден на покупко-продажбите! — Той помисли за момент. — Добре, слушай какво трябва да направим. Ще възстановим досието от необработените данни. Документът за прехвърлянето на акциите се намира все пак някъде. Ще го открия. — Цялата фигура на Том излъчваше решителност.

— Том, ти не можеш! — Каси се опитваше да прогони страха от гласа си. — Ще ти отнеме цяла вечност.

— Не се грижи за това, Каси — отвърна Том мрачно. — Аз съм упорит и ще открия откъде Сандърс се сдобил с акциите, които го вкараха в съвета на „Харпър Майнинг“!

Ужасена, Каси прозря една спасителна възможност.

— Остави го на мен, Том. Времето ти е твърде ценно, за да се нагърбваш с такъв вид работа.

— Би ли го направила? — Младежът не се замисли много върху предложението ѝ. — Ще наредя да ти изпратят веднага книжата от сделките. Бъди внимателна с тях — те са последното сигурно доказателство, с което разполагаме.

Когато получи материалите, Каси ги прегледа най-щателно и по-специално един от тях. Документът, на който пишеше: „От: Стюарт, госпожа Дж. За: Сандърс, Дж.“ наистина беше преместен твърде внимателно от папката във вътрешния джоб на сакото на Каси; тя не го съблече повече до края на работното време. А Том, вече в собствения си кабинет, се опитваше да се справи с поредната бомба, хвърлена от баща му, която заличи в съзнанието му всички други мисли, дори и тези, свързани с акциите: „Сандърс е депозирал писмено предизвестие за намерението си да се свика извънредно заседание на управителния съвет в рамките на двадесет и четири часа. Той възнамерява да предложи вот на недоверие към председателя“.

Животът на остров Орфей преминаваше в омарата на щастието, преоткрито от Стефани и Дан. Дългите слънчеви часове на нежно и безумно любовно опиянение се сменяха с пиршества на лунна светлина върху сребристите плажове, запалени от опалесцентното море. Дватама правеха дълги разходки, хванати ръка за ръка, по лъкатушещата пътека на отлива, сред перлените раковини и ярките парчета от корали; тях природата небрежно бе разхвърляла наоколо в разхитително изобилие. И винаги имаше разговори, прошепнати думи, тревожни въпроси или откровени изповеди за ревност, страх и гордост — всичко, което ги беше отдалечило един от друг.

— Кажи ми нещо за Джейк Сандърс. Намираш ли го привлекателен?

— Да. Но това е всичко, Дан. Отдавна съм се отказала да се влюбвам в коравосърдечни и себични мъже.

— Слава богу!

— Надявам се, не си ме подозирал сериозно, че бих могла да спя с него.

— Много други жени са го правили.

— Аз не съм като „многого други жени“ — запротестира Стефани. — Аз съм си аз.

— Да си призная, не бях сигурен в теб.

Те се излежаваха на широкото двойно легло в едноетажната къщичка, която с още дузина подобни на нея, разположени на спокойствие под палмите, образуваха хотелския комплекс. Внезапно обезпокоен, Дан се надигна, протягайки се за чашата изстуден лимонов сок върху страничната масичка. Стефани нежно го накара да продължи.

— Нямах ли ми доверие?

— Да... но...

— Хайде де, продължавай.

Дан се поколеба.

— Ще прозвучи ужасно нелепо, особено след като никога в действителност не съм се сблъсквал с него... и не знам защо имам точно това усещане, но всичко, което съм видял и чул за Сандърс, ми напомня за... Грег Марсдън.

Стефани притихна... Грег Марсдън. Моят съпруг, моят любовник и моето проклятие. Мъжът, който най-напред ме преследваше заради

парите ми, а сега, искайки сякаш моята смърт... Образът му се появи пред очите ѝ толкова ясен, като да беше все още жив — слаб, арогантен и толкова красив... Да, Дан беше прав. Имаше нещо общо в начина, по който Джейк се взираше на моменти, насмешливо или подобно на ястреб; добре оформената му горна устна; фините атлетични ръце. А Грег също обичаше злостните игри с жените...

Побиха я тръпки.

— Дан, нима е възможно да си мислиш, че приликата ще го направи привлекателен в моите очи.

— Но ти някога си обичала Марсдън.

— Всичко е в миналото. Трябва да мислим за бъдещето. Едно ми е ясно: „Харпър Майнинг“ представлява по-голяма заплаха за нашия брак, отколкото всеки друг мъж.

— Съгласен съм. Само че как да се преборя с международната корпорация?

— Не е необходимо. Просто трябва да намерим компромис.

— Това ли искаш? — Като се спусна надолу в леглото, Дан се наведе над нея, а кафявите му очи гледаха изпитателно.

— Все още разсъждавам над въпроса какво точно искам. Знам, че ти трябва да си част от него — голяма част. Нужно е да помислим заедно какво ще излезе от всичко това.

— Добре, докато съм включен в плановете ти, надявам се, че можем да се справим — заяви бодро Дан. — Всяко нещо с времето си, нека да видим най-напред как ще потръгнат нещата. Дори е по-добре, ако нещата се решават постепенно. — Той разтвори леката плажна хавлия, с която бе облечена, и плъзна ръце по дължината на тялото ѝ. — Като това например?

— Както нареди докторът — промърмори Стефани дрезгаво. — Винаги мисля по-пълноценно, когато си върху мен. — Тя го прегърна.

В този момент пронизителният телефонен звън наруши спокойствието в стаята. Като се смееше и ругаеше, Стефани протегна ръка към слушалката.

— Ало? Слушайте, нали дадох точни нареждания да не ме безпокоите...

Управителката на курортното селище се оправдаваше засегната:

— Нямах желание, госпожо Маршал, но вашият син настоява, че случаят е спешен.

— Добре, свържете ме с него.

— Мамо? — Гласът на Денис едва се чуваше. — Съжалявам за безпокойството... — гласът му изчезна, после отново се появи — този път има нова криза. Сандърс е насрочил заседание на управителния съвет. Струва ни се, че повечето от членовете са на негова страна. Той е успял да спечели и подкупи някои от тях... — Момчешкият глас отново замлъкна.

— Денис, говори! — закрещя Стефани като обезумяла. — Имаш предвид да заеме председателското място ли?

— Да, ако не получим твоя глас.

— Кога започва заседанието?

— След около час.

— Добре, слушай какво ще направим — каза Стефани твърдо. — Сложи конферентната уредба в заседателната зала. Ще ръководя заседанието по телефона оттук.

— Чудесно! — Тя успя да схване облекчението на Денис. — Мамо, Бил иска да ти каже нещо...

Линията прекъсна. Стефани напразно удряше по вилката на телефона; после скочи от леглото и се втурна към приемната на административната сграда. Намери управителката напълно отчаяна, стиснала слушалката в ръка.

— Толкова съжалявам, госпожо Маршал — изрече жената, — изглежда, изгубихме връзката със сушата. За съжаление, случва се непрекъснато. Но не се безпокойте, само след час-два линията ще бъде възстановена.

— След час-два ли? Аз не разполагам с толкова време! Слушайте, кой е най-близкият остров?

Сепната, жената отвърна бързо:

— Той е само на половин час път с лодка. Можете да вземете моторницата на хотела, след като е толкова спешно.

— Да, спешно е. Благодаря ви!

След няколко минути тя и Дан бързаха по дървения кей.

— Ще успеем, скъпа — рече Дан успокояващо, след като потеглиха.

— О, Дан. — Стефани не знаеше дали да се смее, или да плаче. Двамата бяха застанали на носа на малката моторница, която вече пореше зеленикавосинята вода на морето. Пипалата на неприятностите

и нещастieto как можаха да ги достигнат дори тук? Тя сложи ръка върху ръката на Дан. — Каквото и да се случи сега — изрече, без да трепне гласът ѝ, — искам да знаеш, че те обичам. Ти си на първо място в живота ми — сега и винаги.

— И ти за мен — прошепна Дан Маршал, като се наведе да я целуне.

Никой от двамата не забеляза плаващия точно под повърхността на прозрачната вода дънер, предвещаващ смърт. Моторницата се удари с пълна сила в него, подскочи стремително във въздуха и се разби на хиляди парчета.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре, да, чух ви, но сигурни ли сте? Благодаря, оператор. Денис затръшна слушалката върху телефона.

— Това е невероятно! — извика ядосано той. — Казват, че телефонната връзка с Орфей не е наред, била прекъсната!

Бил и Том, застанали напрегнато до него в заседателната зала, размениха ужасени погледи.

— Господи, точно сега ли трябваше да се случи! — избухна Бил.

— Би трябвало да има и друга линия за острова — изрече Том отчаяно.

— Телефонистката твърди, че най-близкият телефон е на съседния остров, на няколко мили разстояние.

В помещението настана тягостна тишина. Бил гледаше безнадеждно към празния стол на председателското място.

— Можем само да се надяваме, че Стефани ще се добере до идиотския остров по някакъв начин.

— Но какво ще стане със Сандърс? — Денис погледна часовника си, обзет от пълна паника. — Заседанието трябва да започне след по-малко от петнайсет минути.

— Нали си чувал как се правят обструкции, синко? Добре, след малко ще станеш свидетел на поредната такава. От нас зависи да попречим на Сандърс и да забавим изпълнението на проклетото му намерение колкото се може за по-дълго време. — Бил натисна копчето на вътрешния телефон. — Остави тази линия свободна и включи госпожа Харпър в момента, в който се обади — заповяда той на телефонистката.

— В случай че успее — добави Денис тъжно.

— Ако добре познавам майка ти, Денис, тя ще положи всички усилия в този момент, за да го стори. На нас ни остава само да задържим Сандърс, докато Стефани се обади.

— И как ще му противодействаме? — попита Том, напълно неуверен в този неортодоксален номер.

— Да — рече мрачно Бил. — Хващам се на бас, че не са ви учили точно на това в Харвард — но то е единствената карта, която ни остава да изиграем.

Няколко минути по-късно, докато наблюдаваше как членовете на управителния съвет изпълват заседателната зала, Денис почувства, че предишната му увереност в способностите на Бил да спаси положението се изпарява. Джейк добре си беше свършил работата; главните акционери влизаха вътре предварително разделени на две групички. Стефани винаги поддържаше малък по състав управителен съвет на „Харпър Майнинг“, за да създаде ядро, което да работи задружно, колегиално и приятелски. Денис ги изучаваше отблизо по реда на пристигането — след сър Доналд Брус, най-старшият член, възрастен и изтъкнат джентълмен на града, следваха Суийни, Кармайкъл, Джонсън, Матиас и останалите; кой от тях щеше да се обърне срещу Стефани? Информация за частните обеди на Джейк с всеки от тях беше стигнала до „Харпър Майнинг“ по канала на градската „клюкарска мрежа“. Какво им беше предложил той? Какво бяха обещали те? Всичко изглеждаше като подкопано или белязано от подхода на Джейк. Там, където преди можеха да се видят ръкостискания и да се чуят бодри утринни поздравии, сега цареше мълчание; всеки се спотояваше на мястото си, без да смее да срещне погледа на останалите.

Денис улови изражението, изписано върху лицето на Том, и разбра, че и той мисли за същото. Макмастър младши размени още нещо с баща си и докато се измъкваше навън, вдигна окуражително палци към Денис. За пръв път Денис забрави за своята ревност към синеокото момче до такава степен, че пожела и той да е в управителния съвет. Щяха да се нуждаят от подкрепа и от колкото можеше повече гласове.

Подобно на водещ актьор, който се появява, след като второстепенните изпълнители са се подредили вече на сцената, на вратата застана Джейк.

— Ах! — възкликна той с насмешлива изненада, поглеждайки към празния стол в началото на масата. — Дали госпожа Харпър ще присъства?

— Не лично — съобщи Бил. — Ще участва по телефона.

— Колко любезно от нейна страна! — изкоментира Джейк с добре прикрит сарказъм.

Вече премисляш, копеле такова, нали, рече си Бил гневно. Джейк мина покрай масата, като че ли търсеше празно място за седане, и се спря до председателския пост.

Денис скочи прав.

— Не си мисли, че ще седнеш там!

Сандърс повдигна вежди.

— Нямам и намерение. Канех се да предложа сър Доналд Брус.

— Поддържа се кандидатурата — веднага се съгласи Бил.

Брус се настани и откри заседанието.

— Господа, разбирам, че пред нас тази сутрин е поставен за разрешаване само един въпрос. Господин Сандърс, това извънредно заседание е свикано по ваша инициатива. Може би ще пожелаете да обясните защо.

— Благодаря, сър Доналд. Всичко е твърде просто. Искам да направя предложение за вот на недоверие към настоящия председател Стефани Харпър.

Никой от събраните около масата не помръдна. Брус въздъхна:

— Разбирате, нали, че ако такова предложение се приеме, то ще доведе незабавно до избора на нов председател?

Думите му бяха само една формалност, която обаче Денис не можеше да преглътне.

— О, той разбира много добре — извика саркастично, — и кой, представете си, се върти в главата му като кандидатура?

— Денис! — Смръщеното лице на Бил го накара да млъкне. — Това е голям въпрос, наистина много голям въпрос. Преди да бъдат направени каквито и да е прибързани стъпки, бих желал накратко да ви информирам за последното развитие на компанията, после да кажа няколко думи от името на госпожа Харпър. Която вие всички познавате...

След първите десет минути Денис престана дори да се преструва, че слуша; Бил обясняваше надълго и нашироко, както умееше да го прави. А Денис просто закова поглед в онемелия телефон и се опита чрез воля, телепатия и всичко, за което бе чувал, да го накара да иззвъни.

„Звънни, телефон, звънни... защо не звънеш?“ — Монотонният глас на Бил ту се появяваше, ту изчезваше от съзнанието на Денис: „... не трябва да създават твърде много проблеми след последните седмици... Председателят е в отлична форма след нещастния случай с падането... малцина са тези, които ще отрекат, че компанията без Стефани Харпър е нищо...“. Звънни, телефон, звънни.

Неочаквано гласът на Джейк преряза като циркуляр речта на Бил.

— Мисля, че чухме достатъчно. Можем ли да пристъпим към гласуването?

Брус притеснен приглади назад оредялата си бяла коса.

— Стъпката е твърде решаваща, господин Сандърс, и твърде безпрецедентна в историята на компанията. Не ми се иска директно да преминем към гласуване, преди да сме чули причините за вашето предложение.

— На драго сърце. — Джейк отправи уверена усмивка към присъстващите. — Сигурен съм, ще се съгласите с мен, че „Харпър Майнинг“ напоследък изпадна, и то рязко, в твърде неизгодно положение, което не се е случвало от години.

— Благодарение на теб! — изтърси Денис.

— Оспорвам обвинението. Причина за истинската криза е безотговорното поведение и лошото ръководство от страна председателя. Интересно е да се попитаме къде е тя в този момент.

— Вече предадох нейното извинение — намеси се Бил.

— То едва ли е достатъчно. Имам информация, че тя не е във връзка с компанията през най-важната част на седмицата, защото се забавлява на един тропически остров на Големия Бариерен риф.

— Очакваме връзка с нея по телефона — още по-трудно отрони Бил.

— Всички знаем колко сложно е да се организира транспорт и телефонна връзка за тези отдалечени местенца на усамотение. Беше ми съобщено, че госпожа Харпър е пътувала със самолета на компанията до Таунзвил, след това с хидроплан до острова. Твърде разточително за такова кратко пътешествие, нали? Учудвам се как би оправдала екстравагантното разхищение на парични средства от фонда на „Харпър Майнинг“ пред управителния съвет, ако сега беше тук?

Положението е безнадеждно, помисли Денис. Сандърс беше в състояние да изопачи всичко, само за да очерни Стефани. Стиснал

юмруци под масата, той погледна към спокойното арогантно лице, отпуснатото тяло, добре поддържаните ръце и го обхвана отчаяние. Нищо не можеха да направят.

— Приканвам да се постави на гласуване предложението за вот на недоверие. — Гласът на Джейк беше равен, но издаваше прикрито вълнение. В залата продължаваше да цари ужасяваща тишина.

— Ако не бъде подкрепено, предложението ще отпадне — заяви сър Доналд.

— Аз поддържам предложението.

Суийни!... Бил отправи презрителен поглед към мазния мъж със зачервено лице до него... Трябваше да се досети, че ще се вслуша в прелъстителния глас на сирената, но кой ще бъде следващият?

— Пит, Гавин, Джим — започна да изброява той с последен отчаян порив. — Помнете, че без Стефани няма да има компания. Тя беше непоклатима като скала в усилията си да запази организацията, като водеща на пазара; винаги е била такава, от години насам. Не мога да повярвам, че някой от нас може да бъде толкова неблагодарен, за да се обърне срещу нея в този момент.

— Предложението не трябва да се разбира като лична атака — изрече Джейк снизходително. — Но управителният съвет не може да позволи чувствата да засенчат незадоволителното изпълнение на председателските задължения напоследък... И тъй, да преминем ли към гласуването, сър Доналд?

— Добре тогава — произнесе тежко сър Доналд. — Вашите гласове, господа, моля. Всички, които са за...

Осем „за“ срещу седем „против“. Слава богу, вън от опасност сме, помисли Денис с дълбоко облекчение. Старият Брус беше верен и непоклатим и обича безумно Стефани още от детството ѝ, когато е тичала с плитки. Той никога не би гласувал за предложение, което я осъжда. С него ще станат общо осем и предложението ще отпадне. Брус гласува. Денис си отдъхна.

— Съжалявам, сър Доналд, въпрос на регламент. — Джейк се усмихваше лукаво. — Като изпълняващ длъжността председател имате право да гласувате само при положение, че гласовете са по равно. Ето защо предложението се приема с осем на седем.

— В такъв случай... — подхвана сър Доналд.

— В такъв случай — продължи Джейк със странен блясък в погледа, — председателското място автоматически се освобождава. Желая да предложи кандидатурата си за този пост.

— Поддържа се — отсече Суийни, изменникът Юда.

Бил мълчеше, загледан надолу в сключените си в скута ръце — поза, която изразяваше пълно поражение. Защо не каза нищо? Денис упорито се питаше как да обърка триумфалните планове на Сандърс.

— Предлагам кандидатурата на майка ми, Стефани Харпър!

Бил погледна към него и изморено поклати глава. Джейк Сандърс оголи равните си зъби в жестока усмивка:

— Денис, като член на този съвет ти си смайващо неосведомен за установените процедурни правила. Ако погледнеш параграф седемнайсети, точка трета, ще установиш, че е невъзможно да се издига кандидатурата на човек, който отсъства.

— Има ли други кандидатури? — Очевидно сър Доналд искаше да приключи по-бързо с тежкото си задължение. — Няма ли? Тогава съм задължен да обявя избирането на господин Сандърс, което не срещна съпротива, за председател на „Харпър Майнинг Корпорейшън“. — Възрастният човек вдървено се изправи и освободи мястото на властта, отстъпвайки го на Джейк. Новият главнокомандващ на „Харпър Майнинг“ с нескрито удоволствие протегна крака под масивната маса от старо махагоново дърво.

— Е, господа — рече той. — Ще започваме ли?

Въпреки че се бе събудила със злорадство, като знаеше, че Джейк ще изрита Стефани от високия ѝ пост тази сутрин, Джили без изненада установи, че все още не е напълно удовлетворена. Разбира се, тя искаше да види Стефани свалена, както беше казала на Джейк. Сега обаче изпита само изблик на задоволство при мисълта, че ще се срещне с него по-късно, за да чуе съкрушителната равносметка за победата му и да я отпразнуват по свой неповторим начин.

Но то не ѝ беше достатъчно. Омразата, присъща на Джили, бе родена още в детските ѝ години, когато всичко, за което тя си мечтаеше, Стефани Харпър го бе имала и обикновено неколкократно повече. Нейната зараждаща се завист беше толкова избуяла, че дойде момент, когато не можеше повече да я сдържа. Почна се с Грег

Марсдън, съпруга на Стефани, та до момента, когато се появи Джейк — единственият мъж, който можеше да отговори на нейното сексуално ниво на ненаситно желание и порочно действие. По каква ирония на съдбата Стефани се срещна и се омъжи за човека, който ѝ принадлежеше по право? А Грег — как се беше осмелил накрая да си върне Стефани, отблъсквайки нея? И когато вдигна пушката, която лиши Грег от живот, Джили беше водена от хладнокръвна неумолима логика — не от смъртоносния огън на гнева, а от примитивния довод на ревнивата любовница: „Ако аз не мога да го притежавам, *никоя друга* няма да може“.

Следващите седем години в затвора само подхраниха омразата на Джили към Стефани, докато тя се превърна във всеобхватна мания и дори в смисъл на живота ѝ. Само маниакалната решителност да се измъкне и да отмъсти на жената, виновна за всичките ѝ нещастия, поддържаше всекидневно духа на Джили, за да устои в ада на Нулава. Затворена ден и нощ със същества, които се погубваха, разваляха и потъваха в ямата на психическия мрак, Джили се беше вкопчила в тайната си цел и я превърна в своя фиксидея.

Тъй че изритването на Стефани от председателското място в „Харпър Майнинг“ не беше истинското начало на отмъщението. Добро беше, да. Но то нямаше да я удовлетвори, докато не видеше Стефани страдаща по начина, по който Джили бе страдала и унижавана, по начина, по който самата бе смазана. „Харпър Майнинг“ беше всичко за Стефани. Но дори и лишена от компанията, тя имаше Дан, своите деца, както и любовта и уважението на всички, които я познаваха. Какво ще стане, ако се погрижим и за това, замисли се Джили. Откакто напусна Рая, Джили промени курса на кампанията си срещу Стефани, използвайки не личната, а служебната страна на живота ѝ, за да бъде полезна на Джейк в неговата атака срещу „Харпър Майнинг“. Сега то остана назад, дойде време да открие — или създаде — нова пукнатина в бронята на Стефани.

Погледна часовника си. Олив трябваше да бъде тук всеки момент. Къде, по дяволите, беше отишла? Джили стана изведнъж неспокойна, закричи нервно из апартамента. Той изглеждаше дворец след дупката, която в продължение на седем години трябваше да нарича свой дом — килия 139 в северното крило. И все пак не можеше да се сравни с прекрасната стара каменна къща, разположена на

Хънтърс Хил, където преди това бе живяла с Филип. С раздражение огледа стените в беж, пердетата в безличен мръснобял цвят и кафявата мебел — същинска ергенска бърлога. Филип ѝ беше предоставил картбланш и неограничени парични средства да обнови цялото жилище по свой вкус. Но тя нямаше желание да се занимава с преустройство. Не знаеше дали ще остане дълго тук. Омъжването за Филип беше част от нещата, но играта на щастлива семейна двойка не беше включвана в плановете на Джили. Помисли със задоволство за малката, но нарастваща сума, която успешно измъкваше от средствата, давани ѝ от Филип всяка седмица, нейните „бели пари за черни дни“, както ги наричаше. Когато дойдеше моментът, тя само трябваше да грабне спестените суми и да избяга.

Всекидневна, кухня, спалня, кабинет — Джили имаше всичко; тя тъкмо обикаляше собствената си територия, когато чу звънеца на входната врата. Отвори и започна веднага да се кара:

— Закъсна!

Лицето на жената, застанала отвън, се помрачи.

— Съжалявам, Джили, не прецених! Не знаех точно колко време ще ми отнеме да стигна до „Елизабет Бей“ — а и трябваше да извървя пеш последната отсечка дотук. Не се сърди!

Поуспокоена, Джили поведе Олив към всекидневната и я настани да седне точно срещу прозореца; там можеше да я разгледа добре на утринното слънце. Видът на гостенката ѝ я изненада.

— Доволна съм да видя, че си сторила, каквото ти поръчах, Олив — установи тя.

Олив се изчерви от удоволствие и смутено приглади косата си.

— Харесва ли ти?

— Да, добре е — отвърна Джили. — А и гримът също.

— Отидох в салона на „Грейс Брадърс“ според препоръката ти и там ми направиха безплатна демонстрация.

— А жилището ти? Как изглежда?

— О, Джили, фантастично е! — отговори възбудено Олив. — Не знам с какво ще ти се отблагодаря. Ако не беше ти...

— Аз ти го дължах — подчерта Джили с груб смях. — Онази история с коня на Стефани свърши добра работа накрая. — Но замълча, че скитането на Олив из града не ѝ допадаше; наподобяваше на граната, готова всеки момент да избухне. Ненапразно даваше пари

на Олив, намери ѝ жилище и я инструктира какво да направи, за да заприлича на човешко същество от женски пол, а не на развилняла се бивша затворническа крава. По този начин Джили прилагаше изпитани методи, за да я контролира. „А ти твърде добре се поддаваш на контрол, нали“, подсмихна се тя подигравателно. Олив, заблудена от усмивката на Джили, ѝ отвърна с обожание. — Добре, сега ще искаш ли да свършиш още нещичко за мен? — продължи Джили.

— Какво е то? — Хлътналите очи на Олив се оживиха от интерес.

— Можеш да го наречеш проучване. — Джили се изкиска. — Интересувам се от издирването на някои факти. Дати. Документи. Мислех си да те изпратя на почивка, като поема всичките ти разноски.

— Къде?

— В северната територия.

— Какво ще търся там?

— Нещо, с което всеки трябва да започне живота си, независимо дали му харесва или не — отвърна Джили самодоволно. — Едно кръщелно свидетелство.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Денис напусна „Харпър Майнинг“ в края на деня безкрайно потиснат. Беше благодарен, че Каси сподели неговото нещастие и то му стигаше да не се съмнява в чувствата ѝ. Двамата пресякоха Бент стрийт в пълно мълчание, завиха зад ъгъла и се отправиха към бистрото.

Посрещна ги Анджели, лепнал върху лицето си една възторжена усмивка:

— Хей! Денис, приятелю!... Пиенето е от заведението, приготвил съм най-добрата бутилка за вас!

— Благодаря, Анджи — отвърна Денис, като се опитваше да изглежда доволен. — Как вървят нещата?

— Чудесно! Отлично! Само дето не мога да укротя татко. След случката с пушката си мисли, че е Уайът Ърп. — Все още смеейки се, Анджели посочи към неколцината стари приятели на баща си в другия край на бистрото; увлечени, те слушаха разказа на Виторио за това, как е спасил сина си от мафията.

— Кажи на Виторио, че може да окачи на стената пушката си за известно време — рече Денис нежно.

Каси настръхна:

— Докато се появи някой друг мръсник.

Анджели улови погледа ѝ и веселостта му изчезна.

— Оставям ви бутилката, приятели — въздъхна той и се отдалечи.

— Добре ли си? — Денис стисна ръката на спътницата си.

— Накратко, лош ден в работата. Ако изобщо може да се нарече тъй след всичко, което си изкарал.

— По дяволите това копеле Сандърс! — Нежната кожа на Денис почервения при мисълта за преживяното унижение. — Само почакай, ще му го върна.

— Наистина ли мислиш, че можеш да надхитриш мошеник като него?

— Разбира се, че да!

— Не го подценявай, Денис — сви скептично рамене Каси. — Той е много ловък.

Денис я погледна с любопитство.

— Откъде знаеш?

— Всички говорят тъй — отвърна тя бързо.

Денис прехапа устни.

— Добре, ако искаш да бъда откровен, все още не съм намислил какво ще направя. Объркан съм.

Каси изпита внезапен пристъп на съчувствие към него.

— О, мили — въздъхна тя, — няма нищо. Не трябва да се преструваш на някой по-силен, отколкото си. — Тя нежно протегна ръка и го помилва по лицето. — Харесвам те такъв, какъвто си.

Денис я прегърна.

— Разказах ти за моите неприятности... а ти все още нищо не си ми казала за твоите.

— Наистина има нещичко... — Каси започна, колебаейки се, притесненото ѝ сърце изпитваше нужда от успокоение.

Денис се усмихна и насърчително взе ръката ѝ.

— Хайде, разкажи ми.

— Знаеш ли, Том иска да открия откъде Джейк се е сдобил с допълнителните акции...

— Той не може да ти нарежда! — прекъсна я Денис ядосан.

— О, става дума за друго. Въпросът е, че като преглеждам документите, като се опитвам да открия сертификата за прехвърлянето, все имам чувството, че всичко това е игра на отгатване...

— От само себе си се разбира — съгласи се Денис. — Ако системата е блокирала и данните са изчезнали от паметта, няма нищо да откриеш.

— То е само част от целия проблем — изрече бедната Каси, като не знаеше дали да продължи, или да се откаже. Объркана, тя се опита да смени курса на признанието си. — Денис, преди да ме познаваш, имал ли си друга сериозна връзка?

Младежът се изчерви и отмести поглед. После се усмихна:

— В случай че все още не си се досетила, отговорът е не. В действителност — той направи пауза и я погледна много нежно, —

никога по-рано не съм срещал такава като теб. Учудващо! Успя да се излъжеш и да ме приемеш!

— Не съм се излъгала, Денис — отвърна Каси с нарастващо отчаяние, — разбира се, това не означава, че преди да те срещна, не съм вършила глупости... е, добре.

Но Денис вече не я слушаше. Той се бе вторачил към вратата.

— Искаш ли да видиш Сара! — избухна той. — Какво прави сестра ми с този глупак? — Каси обърна глава. Сара и Том тъкмо бяха влезли в бистрото. Хванати за ръце, без да забелязват околните, те се насочиха към една закътана маса в ъгъла. Денис ги проследи с изпепеляващ поглед.

„Това не е добре, помисли си Каси, не мога да намеря подходящите думи.“

Приятелят ѝ неочаквано се обърна към нея, като се опитваше да възстанови интереса си.

— Съжалявам. Какво искаше да ми кажеш?

— Няма значение.

Денис се изправи.

— Извинявай, Том ме вбеси. Твърде много ми дойде днес. Давай да се махаме отгук, ще намерим друго място да похапнем. Тогава може би ще ми кажеш какво те тревожи.

— Не, нищо, всичко е наред наистина — отвърна Каси унило. — Мисля, че сама трябва да намеря разрешението.

— Виж, Сара, не е ли Денис?

— Къде?

— В момента излиза. С Каси Джоунс е.

Сара погледна тъкмо навреме, за да съзре на изхода високата слаба фигура на брат си.

— Можеше поне да ни поздрави — намръщи се тя.

— Беше ужасен ден.

— За всички ни! Какво е по-особеното за него?

Том се засмя.

— Наистина ли искаш да ти отговоря?

Сара се учуди.

— Имаш нещо предвид ли?

— Откакто съм се върнал, Денис не може да ме понася.

— Не си ми го казвал преди.

— Мисля, че да спечелиш сърцето на едно момиче най-добрият подход не е да злословиш пред него по адрес на по-малкия му брат — заяви Том благоразумно. — А също тъй си мислех, че ще го преодолея, ще спечеля симпатиите му — поне в известна степен. Но ето че когато се засечем на едно и също място, той предпочита да напусне. Трябва да призная: чарът ми не му действа.

Сара като че ли се бе притеснила.

— Знам, че Денис понякога е дързък — започна тя — и невинаги учтив...

— Става дума за нещо повече, Сара — намеси се Том. — Брат ти си придава важност най-вече в компанията...

— Може би си мисли, че помага на мама, като я отменя за някои неща!

— Не разбирам как точно си представя, че помага на Стефани, след като постоянно напада баща ми — рече спокойно Том. — Или като се опитва да ме отстрани от „Харпър Майнинг“.

— Но какво цели той? — Сара беше напълно обърквана.

— Приеми фактите, Сас, Денис желае бързо да се издигне до върха, без усилие. Иска да стане шеф на „Харпър Майнинг“, без да поема неизбежната в такива случаи отговорност. Аз също съм твърде амбициозен, винаги съм бил. Само че за всичко има начини и средства. Денис все още не притежава необходимата зрелост. Глезили са го през целия му живот.

Сара притихна. Докато мълчаха, Том успя да отбележи, че първоначалното му намерение да не злослови по адрес на Денис пред сестра му вероятно беше най-добрата му идея през целия ден — и в края на спора, който последва, той разбра, че е така.

— Джейк, трябва да знам колко дълго ще продължи всичко!

— Не се вълнувай прекалено много, мила моя. Не ми харесва, когато жените ми крещят. Винаги ми напомнят за моята бавачка.

На Каси й се искаше да вика.

— Престани да си играеш с мен, моля те. Слушай, не мога да продължавам повече тъй — лъжи, измама, ще полудея.

— Не трябва да се чувстваш измамница. Ти се справи добре. Ще минат седмици, докато „Харпър Майнинг“ оправи кашата, и дотогава аз ще съм във от подозрение.

— За бога, Джейк, никога ли не мислиш за другите, освен за себе си? — избухна Каси.

— А защо е необходимо?

— Ти и Джили Стюарт — страхотна двойка сте. С удоволствие бих разказала на Стефани как собствената ѝ сестра ѝ погоди тази мръсотия!

В един миг Джейк усети опасност в думите ѝ и реши да поеме в свои ръце положението.

— Да не стоим тъй в антрето и само да се караме — рече той любезно. — Нека ти предложи поне нещо за пиене. Току-що заредиха бара с всички интересни напитки. Необходима ми е компания, за да се справя с тях.

Така или иначе Джейк я въведе във всекидневната, настани я до себе си на канапето с чаша студена бира, която тя прие с неохота. Ала Сандърс отбеляза някак нехайно:

— Не трябва да се безпокоиш за миналото. Подготви се за големи промени. Стефани Харпър не ти е повече шеф. Шефът вече съм аз.

Каси се засмя с горчивина:

— Това ли е добрата новина?

Джейк въздъхна мелодраматично.

— Как умееш да нараняваш понякога... Дори без да се стараеш.

— Ще престанеш ли? Не можеш да ме мамиш повече, знаеш го, нали? Разбрах какво представляваш в действителност. Ако те притиснат в ъгъла, ще се откажеш от мен без дори да се поколебаеш.

— О, така ли. А аз си мислех, че сме приятели.

— *Бяхме* — подчерта Каси, като пренебрегна ироничната усмивка.

— Повече от приятели. — Гласът му омекна. — Това нищо ли не означава за теб? — Джейк нежно сложи ръка върху бедрото ѝ.

Каси трепна при добре познатото докосване, като да беше ужилена.

— Искам да ти кажа, че не съжалявам за края на нашата... връзка, ако можеш да я наречеш тъй — нито за момент.

Той седна по-близо. Пулсът ѝ се ускори от близостта и уханието на тялото му. Боже господи. Беше ѝ липсвал! Никой не се любеше по-добре от него, никой нямаше неговото въображение, неговата *сила*...

Каси бурно скочи от канапето.

— Ти си копеле, Джейк! Имам намерение да разкажа на всички какво точно си намислил.

— Добре, можеш да избереш и това. Но ще поемеш огромен риск.

— Риск ли?

Сандърс се надигна от канапето като тежка котка и застана до нея.

— Подготвена ли си да обясниш на Денис характера на нашето старо познанство в подробности? Защото, ако си отвориш сладострастната уста за акциите на Джили, ще ти се наложи да го направиш.

Каси пламна от срам. Видя се върху същия този килим гола, търкаляща се наоколо, пияна и подивяла, с бутилка шампанско пред камерата на Джейк... Слеспешката, като залиташе, тя се озова в антрето. Джейк я последва.

— Разбери, Каси. Щях да вляза в управителния съвет на „Харпър Майнинг“ независимо с твоята помощ или без нея.

— Казваш ми го, за да се почувствам по-малко виновна? — рече тя настойчиво и напусна апартамента.

Джейк се върна във всекидневната замислен. Не можеше да се разчита повече на Каси — проклетият Денис сигурно е объркал мозъка ѝ, реши той. От тук нататък трябваше да я държи под око. Щеше да го направи, след като се настани в „Харпър Майнинг“. Все имаше някакъв начин да я накара да омекне. Щом влезе в спалнята, видя Джили застанала на вратата на стаята гола, с неприятно изражение на лицето.

— Много си прочут, нали — подхвърли тя злобно.

Джейк повдигна рамене.

— Свободна страна, Джили. И много свободни млади госпожици има тук, съвсем свободни.

— Само те предупреждавам, Джейк: не обичам да ме мамят.

Сандърс се намръщи.

— Онова, което си заслужава да чуеш, е, че съм приключил с нея още преди да те срещна. — Той пресече помещението и като я хвана за раменете, я обърна и набута обратно в спалнята. — Сега наистина се налага да те облечем. Имам още две срещи тази вечер и трябва да се върна в офиса си. — Сандърс набързо събра пръснатото ѝ бельо по пода и го хвърли на леглото.

— Още две срещи като тази ли? — Джили се изсмия гърлено. — Ще заприличаш на сянка. — Тя се бореше със сутиена, едрата ѝ гърд не се подчиняваше да се прибере под дантелата.

— Във всеки случай едната ще бъде твърде забавна. Ще се срещна с Бил Макмастър и ще обсъждаме отстъпването на поста. Сигурно се е чул вече със Стефани. Както изглежда, не е имало връзка през целия ден и затова не са успели да се свържат. — Докато говореше, Джейк наблюдаваше с интерес как Джили си слага бикините.

— А Стефани?...

— Какво за Стефани?

— Какво ще стане сега?

— Ти ми кажи.

— Слушай, не се прави на три и половина, Джейк — продължи нетърпеливо Джили. — Това ме интересува, нали помниш? — Тя навлече роклята през главата си. — Край на зрелището, господине. А сега отговори на въпроса ми.

— Ти имаш твои планове за Стефани, аз имам мои.

— Които включват много повече, отколкото заемането на нейното място в „Харпър Майнинг“, не е ли тъй? — Джили ядосано сложи колана си и се протегна за обувките. — Господи, как можеш да се занимаваш с тази глупава крава? Тя вероятно е фригидна, помислил ли си за това? Ще имаш нужда от горелка и отварачка за консерви, за да се добереш вътре.

Джейк я хвана здраво под ръка и я поведе през всекидневната към антрето. Не искаше тя да разбере, че атаката ѝ срещу Стефани му беше безкрайно неприятна. На вратата се спря.

— Нека да се разберем — рече той студено. — Не давам отчет как живея нито на теб, нито на някой друг. Запази за себе си вулгарната си ревност, или не искам да те виждам. Може би ще се откажеш от навика си да се държиш грубо с мен и да ме заплашваш, ако само за

момент си представиш какво би могло да се случи, щом съобщя на Стефани, че ти си тази, която я предаде!

Джали изсъска като змия.

— Няма да го направиш!

Сандърс размисли.

— Все още не. Не съм готов да открия на Стефани каква опасна кучка е сестра ѝ. Не съм победил... напълно.

— И очакваш да ти повярвам?

— Не ти остава нищо друго.

Джали тръсна предизвикателно глава.

— Може би тази връзка е изчерпана и за двама ни.

— Може би. Но изглежда, че за известно време още ще имаме нужда един от друг. Тъй че нека да се държим цивилизовано, искаш ли?

— А после?

Джейк се усмихна леко.

— Какво ще кажеш за борба на живот и смърт.

— Е, поне съм предупредена.

Настроението на Джейк едва забележимо се промени.

— Предупреждението е повече от онова, което ти направи за Грег Марсдън, преди да го застреляш.

— Грег ли? Нека да ти кажа нещо. — Лицето на Джали се изкриви от злоба. — Той беше животно! Заслужаваше да умре! Никога не си го познавал. Ако го познаваше, щеше да разбереш, че избавих света от него.

Джейк помълча малко. После изрече безгрижно.

— Но ти си направила услуга и на Стефани, като си я избавила от него. Изглежда, не си го помисляла.

— На Стефани? Та тя също беше отговорна за смъртта му, както и аз. Ако не беше разиграла онази история с Тара Уелс, известната манекенка, и не беше ми го отнела, нищо нямаше да се случи.

— Интересно. — Очите на Джейк бяха присвити подобно на гуцер, при все че мислите му плуваха някъде много далече отук. — Кой може да каже какво е щяло да се случи? — „Но във всеки случай не и ти, отмъстителна курво, не и ти.“

Някои неща просто могат да смажат човека, реши Рина. Ако беше само една неприятност, добре. Но толкова много струпани заедно... Сърцето ѝ се свиваше, като гледаше как Бил крачи неспокойно между всекидневната и входната врата. Колко дълго щеше да издържи тъй? За стотен път Рина се захващаше с бродерията и се опитваше да се концентрира.

Де да не беше дошло всичко наведнъж. Злината щеше да е по-малка, ако Бил трябваше да понася само домогванията на Джейк Сандърс към управлението на Стефани. Тя му бе станала повече от дъщеря от момента, когато Бил Макмастър, недомяланият млад, но амбициозен човек, случайно се запозна навремето с Макс Харпър и влезе в екипа, който изгради империята „Харпър“. В продължение на всичките тези години малкото момиченце Стефани израсна и се превърна в негов приятел и колега. Рина никога не беше ревнувала заради тяхната близост, защото ги обичаше и двамата. А и след като не можа да даде Бил с дете, беше благодарна на съдбата, че наоколо им растеше дъщерята на Макс Харпър. Дори и докато Макс беше все още жив, Бил беше човекът, който проявяваше бащински интерес към останалото без майка момиченце, купуваше ѝ красиви неща, научи я да кара колело, разхождаше я. След смъртта на Макс двамата със Стефани се изправиха пред непосилната задача да управляват могъщата организация без Харпър. Криво-ляво те се напъхаха в гигантските обувки на умрелия лидер и продължиха напред. И Бил никога нямаше да си прости, че не успя да защити както Стефани, така и наследството ѝ. Ако беше японец, сигурно вече щеше да си е направил харакири, помисли с ужас Рина, толкова присърце бе взел всичко.

И на туй отгоре появи се и безпокойството за самата Стефани — изобщо ужасно нелепа история, реши Рина, докато пробождаше ожесточено с иглата ленената материя на покривката, която бродираше. Всеки знае колко примитивни са връзките с онези тропически ширини — хиляди островчета, където за телефон използват консервени кутии и канап. Нищо не би могло да ѝ се случи на Стефани. Но Бил както винаги се безпокоеше.

Телефонът иззвъня, като стресна и двамата. Бил грабна слушалката.

— Денис? Здравей, приятелю. Научи ли нещичко?

Рина чуваше само пукация глас на Денис в мембраната. Но ако се съдеше по вида на Бил, застанал в антрето, тя можеше да заключи, че Денис не бе съобщил никакви новини.

— Добре, ще се обадиш, нали? Разбрано, благодаря.

Бил остави слушалката и влезе във всекидневната.

— Нищо — мрачно отсече той.

— Какво значи това?

— Все още не са възстановили връзката с Орфей.

— Но вече измина цял ден.

— Отговарят, че техниците продължават работата. — Бил се изсмя едновременно някак ядно и ехидно.

— Слушай, Бил, не трябва да правиш прибързани изводи. Стефани вероятно се излежава сега под слънцето и си пийва от студения коктейл — е, не точно по това време — поправи се тя неуверено, — но ти знаеш какво имам предвид.

Бил разтърка набразденото си от бръчки чело.

— Познавам я по-добре от всеки друг, дори от Дан. Щеше да направи всичко възможно, за да се добере до телефон тази сутрин. Има постове по всички останали проклетни острови. Защо не се обади?

— Бил, прекаляваш. Има и други неща, за които трябва да помислиш. Струва ми се, че се безпокоиш повече за Стефани, отколкото за собствения си син.

Слаба болезнена гримаса трепна за миг върху лицето на Бил.

— Не ми говори тъй, Рина. Защо смяташ, че стоя и не си лягам? Казах ти, че те са на вечеря заедно.

— И как ще постъпиш, като се върне?

Не дочака отговора, в тихата нощ се чу ясно шумът от приближаващата се кола на Том. Те се изправиха в очакване да чуят превъртането на ключа във входната врата.

— О, какво е това протоколно посрещане? — учуди се Том, щом влезе.

— Безпокоим се за теб, скъпи.

— Мамо, аз съм на двацет и седем години! Отдавна съм самостоятелен!

— Със Сара ли беше? — попита Бил настойчиво.

— Разбира се, да — отвърна Том някак изненадан. — Не знам какво общо има този факт с притеснението ви.

— Много, Том, повярвай ми. Аз и баща ти се надявахме, че ще успеем да те убедим...

— За какво?

— *Тя не е за теб!*

Челюстта на Том се стегна.

— Не трябва ли аз да решавам всичко това?

— Реагираш така, само защото тя е първото момиче, което срещна, откакто се завърна в Австралия...

— Не, мамо! Сара е наистина прекрасно момиче, мога да разговарям с нея, забавляваме се добре и ние много се сближихме. — От очите на Том не можаха да убегнат тревожните погледи, които размениха родителите му. — Е, какво значи това?

— Том, неприятно ми е да те питам за такива работи, но е много важно. — Рина стисна ръцете си в скута. — Спал ли си... с нея?

Лицето на Том пламна; очевидно се бореше с чувствата си.

— То не е *ваша работа*, по дяволите — процеди през зъби той, — но не съм. Все още.

— Добре! — извика Бил. — Нека нещата останат тъй!

— Татко, ти не можеш да ми нареждаш какво да правя. Още повече без причина. — Беше съвсем нормално Том да се разгневи, въпреки цялата му вродена търпеливост. — И след като, доколкото разбирам, проблемът е в патетичния, криворазбран снобизъм, че Сара е дъщеря на шефката, то тогава най-учтивото нещо, което мога да направя, е чисто и просто да го пренебрегна!

— Казвам ти, че трябва да престанеш!

— А аз ти казвам, че няма да те послушам, за нищо на света! — Том с усилие успя да укроти гнева си. — Слушайте, не исках по този начин да ви съобщя, обаче мисля, че съм влюбен в Сара. Няма за какво да се бърза, но ще ѝ предложа да се омъжи за мен, когато му дойде времето. — Той втренчи поглед в родителите си, без да се смути от объркания им вид. — Можете да го приемете или да се обърнете срещу нас. Но каквото и да направите, то няма да промени решението ми!

Том излезе, а смазаните Бил и Рина дори не успяха да реагират. Едва когато останаха сами, Бил издаде приглушен вик и се отпусна тежко на стола.

— Добре съм, добре съм — отблъсна той опитите на разтревожената Рина да му помогне. — Отново проклетата болка в

гърдите. — Рина погледна уплашено към бялото му като платно лице и отпуснатите устни; те едва мърдаха.

— Бил, какво ще правим?

— Какво можем да направим?

— Кажим им.

— Как? Как да кажеш на някого... подобно нещо? Как, Рина, как?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Над Рая се зазоряваше. Беше влажно и хладно. Огромните сиви вълни напиреха откъм морето, за да се разбият на сушата, и отново се отдръпваха назад, ръмжащи пред поредната атака. Ранната утринна мъгла обвиваше с лепкавите си пипала всички дървета и цветя. Не беше ли това предупреждение за идващия край на лятото и за предстоящите слани. Във въздуха, високо над къщата, отекваше жаловитото бърборене на папагал.

Във всекидневната Сара се пробуждаше от неспокойна дрямка. Вратът и гърбът я боляха, а кракът ѝ беше изтръпнал от неудобната поза в един от обемистите фотьойли. Погледът ѝ се спря върху подноса с бирени чаши и остатъци от няколко сандвича — следи от нощното бдение. Изпитваше непреодолимо желание да се протегне и разтрие местата, където усещаше болка, но се страхуваше да не обезпокои Денис.

— Сас?

— Да.

— Събуди ли се?

Тя седна сковано, като се опитваше да не охка.

— Току-що.

Денис се беше изтегнал в също толкова неудобна поза на отсрещния фотьойл, а тънките му крайници, свити в непривично положение, му придаваха вид на захвърлена кукла. Той уморено вдигна ръка към лицето си и опипа с гримаса на отвращение наболата брада.

— Не се ли обадиха?

Сара отрицателно поклати глава:

— Щях да те събудя.

Брат ѝ се протегна мъчително и се надигна във фотьойла.

— Можехме да си легнем все пак.

— Но не и аз.

— По дяволите. Яд ме е, че не го направих! — прозя се той.

— Опитах се да те убедя да поспиш. Казах ти, че не е необходимо и двамата да чакаме до късно. Но ти твърдо упорстваше.

— Е, добре, по-голяма сестричке, щом като ти решаващ, кажи какво ще правим сега? — Насмешливият му тон си беше всъщност зов за помощ. Той е уплашен, помисли си Сара, и аз също. Не знам как да постъпим. *Ах, къде ли е сега майка ми?*

Когато предния ден прекъснаха Денис и Стефани точно по средата на телефонния им разговор, нямаше никаква причина за тревога. Телефонните връзки с тропическите ширини бяха прословути със своята неустойчивост. „И този наш отвратителен късмет, беше изругал Денис, тъкмо когато се провежда най-решаващото заседание на управителния съвет на «Харпър Майнинг», на остров Орфей има електромагнитна буря.“

През останалата част на деня те очакваха Стефани да се обади, уверени, че ще успее да се свърже с тях веднага след като се добере до телефон.

— Тя знаеше колко важно е всичко, по дяволите — повтаряше Бил. — Като изключим това, че ни върза да чакаме тук, редно бе поне да поиска да разбере как е протекло заседанието.

Ала след като денят изтече и Стефани не се обади, нещата започнаха да изглеждат твърде озадачаващи. Усилията им да се свържат с ваканционното селище на остров Орфей срещаха неизменното уверение на телефонистката, че линията все още е прекъсната и че техниците „работят по възстановяването ѝ“.

— Невъзможно е да се допусне, че линиите и на другите острови са също прекъснати — заяви Бил. — Стеф трябва да се добере до някой от тях, та макар и с плуване!

Проверките, които направиха по останалите ваканционни селища от Големия Бариерен риф, потвърдиха думите на Бил. Откъснат беше само Орфей, а всички острови наоколо имаха нормални международни връзки.

Обзе ги внезапен страх, но на никого от тях не му се искаше пръв да си признае. С настъпването на нощта, след като бяха минали дванадесет часа, откакто Денис бе чул последните откъслечни изречения на Стефани, безпокойството и безнадеждността не можеха повече да се прикриват. По изключение простиха дори привързаността, с която Денис наруши мълчанието и заяви:

— Мисля, че нещо не е наред! Ако не тръгнем до довечера за Орфей, аз излитам сам утре сутринта!

Нито Денис, нито Сара можеха да си легнат. В сиднейския си дом Бил също не спеше, но след последните взаимни обаждания решиха да не си звънят повече, за да освободят линиите, ако случайно Стефани се опита да се свърже. Часовете на нощта се изнизваха един след друг, а те седяха мълчаливи около онемелия апарат, тъй като нямаше какво повече да си кажат. Мейти кръжеше разтревожен напред-назад, като им поднасяше непрекъснато нещо за ядене или пиене; повечето остана недокоснато. Накрая заспаха неспокойно. Сара се събуждаше и задрямваше отново, преминаваше от сън в сън, един от друг по-ужасни; като че ли сутринта никога нямаше да настъпи.

— Какво ще правим?

Сара погледна към Денис с раздразнение.

— Във всеки случай същото като вчера, поне в началото. Провери дали има връзка с Орфей и опитай да се свържеш.

— А ако все още няма?

— Тогава ще постъпим, както предложи ти вчера; ще заминем за там.

— По-добре да установим на място какво точно става. — Денис кимна и погледна часовника си. — Твърде рано е да се обаждам на летището за разписанието. Имаш ли представа колко дълго се лети?

— Ей богу, не знам. Зависи дали има директен полет до Таунзвил. — Сърцето на Сара се сви. Мисълта, че трябва да пътува, ѝ стана изведнъж неприятна.

— После ще се наложи да летим до острова с хидроплан — обясняваше Денис.

— Не изглежда твърде привлекателно, може би не трябва да тръгваме — прекъсна го Сара рязко. — О, Денис, защо изобщо си я подтикнал да замине? Ако не го беше сторил, нямаше да се случи нищо.

— Щом като тъй поставяш нещата, ще ти кажа: направих го, защото тя искаше да спаси брака си — пламна Денис. — Може да не си съгласна със съвета ми, но къде беше ти, когато мама изпадна в беда — бе твърде заета със синеокото си момче!

— Слушай, онази вечер бях излязла! Това не значи, че съм пренебрегнала мама. А защо нападаш Том? Той нищо лошо не е

направил.

— Напротив — нахвърли се Денис, — и ако не беше тъй сляпо влюбена в него, може би щеше да разбереш какво преследва Том.

— И какво е то?

— Е, добре, за начало ще ти кажа, че твоят хубавец се опитва да спечели доверието на мама с гадното си американско перчене и разните си там дипломи. На кого, по дяволите, му е необходимо да ходи в колеж, за да се научи как се прави бизнес? Но мама понякога е ужасно мекушава. А ти пък си толкова сантиментална! Онзи хубавец започва да ухажда дъщерята на шефката, която е една от най-богатите наследнички в Австралия и също тъй мекушава. Аз съм единственият член на семейството, който може да прозре какво представлява Том Макмастър в действителност.

— Свърши ли? — Сара беше страшно пребледняла, но по врата ѝ избиваше вече червенината. — Винаги съм знаела, че си глупак, Денис, но не съм предполагала, че можеш толкова злобно да изтълкуваш всичко. И то само защото Том се е трудил, учил, докато теб те мързеше да прочетеш дори една книга; беше ти по-приятно да излизаш с момчетата, да се перчите наоколо и да се правите на мъже. Той е стигнал донякъде, а ти доникъде. Просто ревнуваш! — И Сара избухна в сълзи.

Денис скочи, спусна се към нея.

— Не плачи, Сас — рече, — не исках да те огорча. — После я обгърна с ръка, започна да я успокоява, докато мъчителните ридания затихнаха; едва тогава допълни неуверено: — Наистина не мислех, че ти толкова много държиш на него.

— Да, така е, така е — извика Сара и сълзите ѝ потекоха отново. — Работата е там, Денис, че аз го обичам. А не знам дали той ме обича също, или дали изобщо желае да ме види отново... ние се скарахме снощи, беше ужасно. Причината беше ти. А сега двамата с теб се караме за него — не мога да го понеса!

— Е, Саси, стига. — Постепенно Денис я накара да се успокои и се опита да измисли нещо полезно. Установи поразен, че нещата са разменили местата си — през целия им съвместен живот Сара беше човекът, който го успокояваше и уреждаше всичките негови проблеми. Беше му като втора майка, особено когато Стефани отсъстваше по работа. А сега той трябваше да я покровителства. Какво можеше да ѝ

каже? — Работите ще се наредят, не се безпокой — подхвана отново Денис. — Том не е глупав, няма да се поддаде на една малка разправия, за да скъса с теб.

Сара вдигна глава.

— Сигурен ли си? — попита тя недоверчиво.

Денис не успя да отвърне. Иззвъня телефонът. За момент те се спогледаха, вцепенени от внезапния силен звън.

— Да? Да, Сара Харпър е на телефона. Да, ние сме.

Тя слуша дълго какво ѝ говорят, а лицето ѝ губеше цвета си. Накрая остави слушалката и се обърна към Денис.

— Вчера сутринта мама е напуснала остров Орфей, за да стигне до телефона на съседния остров. С Дан са взели моторница. Не са се завърнали.

Утринното слънце проникваше в светлата малка кухня на луксозния апартамент на „Елизабет Бей“... Но вече се чувства и хлад, реши Филип. Есента приближаваше. Той се суетеше с приготвянето на закуска за Джили: прясно изстискан портокалов сок, силно черно кафе и кроасани, които беше купил специално от най-модерния френски магазин за хлебни изделия в Сидни. Всичко трябваше да е точно тъй, в противен случай щеше да си навлече гнева на Джили, преди денят дори да е почнал.

Почти готов, Филип извади чиста салфетка от шкафа и я постави до чинията. Тъкмо беше привършил с всичко, когато Джили се появи, все още топла от леглото, и се протегна като котка. Филип я предпочиташе в този ѝ вид, разрошена и без грим. Подобно на много мъже, той се чувстваше неудобно в компанията на жена, натруфена и силно гримирана. Рано сутрин Джили беше истинската Джили — такава, каквато е — и тогава напълно му принадлежеше. Ето го всичко онова, рече си, което някога беше искал или имаше правото да пожелаеш.

— Кафе, скъпа? — Тя кимна утвърдително, настани се върху стола и протегна ръка към портокаловия сок. Филип я наблюдаваше как си взема от кроасаните; първо ги разчупваше с пръсти, след което ги напъхваше парче по парче в устата си. — Какво ще правиш днес?

Джали повдигна рамене.

— Ще ходя на фризьор, покупки... може да изгледам някой филм. А ти?

— Нищо интересно за съжаление. В момента се занимаваме с важно дело по договорите на един от нашите основни клиенти и ще се съвещаваме целия следобед...

Но Джили вече бе престанала да го слуша.

— Нека да вечеряме навън — прекъсна го тя някак настойчиво.
— В новия ресторант, за който четох във вестника.

— Индонезийският ли?

— Аха.

— Но ти не обичаш индонезийската кухня, Джили.

— Откога? — Тя вдигна гневно поглед от закуската си.

— От последния път, когато я опитахме, преди месец — отговори Филип меко.

— О, Филип, понякога си толкова глупав! По-скоро не харесах мястото, а не храната — не ми се понрави обстановката, онези кафяви и тъмночервени цветове, нищо лошо й нямаше на храната.

Филип си припомни тъкмо обратното, но благоразумно замълча.

— Филип? Не се сърдиш, нали?

— Не, скъпа, разбира се, че не.

— Помислих, че би могъл — знаеш — след снощи...

Снощи. Филип се усмихна тъжно. Може би то трябваше да се очаква. Мъж, който е живял седем години без жена, почти сигурно е, че е — коя е най-меката дума — позабравил? Загубил форма? Трябваше да го очаква, особено на своята възраст. Но той не беше подготвен да разбере, че нещата не вървяха към подобрене. Не беше стар, както и да се погледнеше. Обичаше жена си, при това много. И тя го обичаше. Унизително му беше да си спомни колко често се проваляше пред нея през новия им съвместен живот. Но изглежда, че тя му прощаваше. Сигурно го обича.

Джили прецизно напъха и последната хапка от кроасана в широката си уста и избърса ръце в салфетката. Господи, мразя го, помисли тя безжалостно, как мога да издържам повече? След Джейк да трябва да си играя с отпуснатия, мек и стар член на Филип, като се опитвам безнадеждно да го възбудя. Може да живея охолен живот, но съм го заслужила! Знае ли мъжът колко противно е за една жена, когато не му става? Вероятно не, заключи тя цинично, защото жените

никога не им го казват. Наша работа е да ги караме да се чувстват помъжествени след това, да ги успокояваме, когато самите ние сме напълно разстроени. Ако моят полов живот се ограничаваше само с Филип, по-добре да бях отишла в манастир!

— Снощи ли? — Филип леко се изчерви. — Съжалявам, дължа ти отново извинение, скъпа.

— Забрави го — отвърна Джили безгрижно. — Аз ще се оправя. — „В момента, в който ще съм при Джейк“ — мислено добави тя.

Телефонът в антрето иззвъня. Филип се извини и отиде да вдигне слушалката. Като отпиваше от кафето, Джили почна да планира деня си. Първо косата, после козметичният салон, обедът...

Блед и съкрушен, Филип се върна в кухнята.

— Скъпа — рече той напрегнато. — Страхувам се, че трябва да се подготвиш за лоши новини. Отнася се за Стефани. Както изглежда, не са я намерили... О, Джили, ужасявам се само като си помисля каква болка ще ти причини всичко това...

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Не може да е истина. Трябва да има някаква грешка. Не е възможно... Мейти си повтаряше отново и отново думите, които бе казал на Сара, сякаш че търсеше спасение в тях — спасение в един свят, който неочаквано се бе обърнал наопаки. Натрупа машинално върху подноса кафените чаши, празните бирени кутии, наполовина изядените сандвичи, разпръснати из цялата стая като неми свидетели на дългото нощно бдение на Сара и Денис. В помещението витаеше усещането за морга. Мейти се отправи към френските прозорци, които гледаха към градината, дръпна настрани тежките кадифени завеси и отвори крилата. Слънцето се беше издигнало високо, въздухът бе топъл и обещаваще благоуханен късен летен ден. Докато обикаляше из стаите, Мейти подреждаше столовете, бухваше възглавничките, създаваше ред... Трябва да сложа малко цветя вътре, да се освежи въздухът, помисли той объркано, най-подходящи са розите, те имат чуден аромат...

Вдигна несръчно подноса и пое към кухнята. Застанала до печката, икономката хвърляше по едно око към тигана с цвъртящия бекон и разбиваше яйцата.

— Няма нужда, госпожо Бакстър — отсече Мейти.

— Няма нужда от какво?

— От яйца. Закуска. Всичко — говореше почти несвързано. — Ще откажат да ядат. Госпожа Стефани е изчезнала!

— Какво, на острова ли? — Икономката Бакстър се вцепени; не можеше да повярва, а вилицата стърчеше абсурдно в ръката ѝ.

— На него или не — какво значение има? Ще излетят днес, за да проверят на място какво се е случило.

— Какво ужасно нещо! — Тя погледна уплашено Мейти в очите. — О, мистър Годфри, нали не мислите, че...

— Не, не мисля — извика той силно. — *Не може да е истина. Трябва да има грешка. Просто не е възможно!*

Когато нощта на очакването и опасенията беше нарушена от телефонно обаждане и Сара съобщи лошата новина, Рина силно се обезпокои как вестта ще се отрази на Бил. Но той се зае да действа с енергията на мъж, наполовина по-млад от него. Най-после имаха някаква информация, нещо, с което да почнат, вместо онази парализираща неопределеност. Докато чертаеше планове, даваше нареждания и поемаше отговорността, той изведнъж се преобрази отново в предишния Бил Макмастър, изправен срещу кризата, както го беше вършил толкова пъти по-рано.

Първият, с когото се свърза, беше пилотът на компанията „Харпър Майнинг“. Бил накратко разпореди частният самолет да бъде готов за незабавно излитане, курс — Таунзвил, с двама пътници:

— Упълномощавам те изцяло, Боб, всички разходи ще се заплатят предварително. Само събери екипажа, разчитам на теб.

А пред Рина предизвикателно потвърди:

— Точно тъй. Те ще бъдат на път, преди Сандърс дори да е научил. Копелето недно, може да си плямпа после колкото си иска за екстравагантност, да си придава важност, докато посинее от яд.

— Бил, ти като че ли го подценяваш. Не мога да повярвам...

— Не си го виждала, Рина. — Бил я прекъсна раздражен. — Не го чу на заседанието на управителния съвет. Във всеки случай говорим за едно типично английско копеле. Те всичките са зли!

Рина въздъхна.

— Ще ти кажа нещо — не че съм го искала по този начин, но то ни дава възможност да си поемем глътка въздух.

— Глътка въздух ли? Не те разбирам.

— Сара излита днес, нали тъй? Заета е с много по-важни въпроси, отколкото с нашия Том.

— Да. Няма да има шанс за...

— *За нищо.* — Рина се намръщи. — И преди да се е върнала, ние трябва да сме измислили някаква по-добра линия на поведение, отколкото досега.

— Какво, отново Таунзвил ли? — изненада се диспечерът от въздушната контролна кула. — Та вие тъкмо се върнахте оттам.

Сигурно ви харесва старият слънчев град.

— По работа, а не за удоволствие — отвърна Боб Рамсей кратко. Като старши пилот на „Харпър Майнинг“ от много години той се бе привързал към Стефани и нейното изчезване го порази.

— Имате ли план за полета?

— Ето. Колко време ще отнеме да го вкарате в компютъра?

— Трудно е да се каже. — Диспечерът се втрени в екрана на монитора, сякаш че в кристална топка.

— Трябва да ми дадеш някаква идея — подкани го Боб.

— Слушай, недей избира часа, в който трасето е най-натоварено — самолетите са наредени плътно на различна височина като разгънат датски сандвич. — Той уморено посочи нагоре към небето и описа с пръст дълга спускаща се надолу спирала.

— Случаят е спешен — отсече Боб.

— Всички казват тъй.

— *Кажу ми час!*

— Слушай, приятелю, върви на майната си! Ще те извикаме.

Боб излезе ядосан, пресече пистата и се отправи към хангара, където пазеха самолета. Както винаги сърцето му се разтуптя при гледката на мощния реактивен „Лиър“; лъскавият му корпус блестеше с отличителните цветове на компанията в синьо, бяло и златисто.

Механикът вече сваляше покривалото на машината и извършваше основните проверки. Боб го поздрави набързо и се приближи до стенния телефон. Набра номера на „Харпър Майнинг“.

— Бил? Тук е Боб. На летището съм.

— И?

— Самолетът е почти готов както винаги. Остават горивото и проверките преди полета...

— И тъй, какъв е проблемът?

— Няма проблем. Малко закъснение. От службата по ръководство на въздушното движение са остроумни както винаги.

— Вдигни им патърдия!

— Ще го направя. Но можеш да кажеш на малките Харпърови да не се трепят да бързат. Няма да успеем да излетим в близките няколко часа.

За Сара и Денис бавното задвижване на нещата след дългата нощ на безпокойство и умора представляваше една голяма мъка. По взаимно съгласие те избягнаха още едно спречкване — Денис поразен разбра колко бързо обикновено хладната и иначе резервирана Сара бе сломена от нападите му към Том, но нейният нарастващ страх я караше да се вкопчи в брат си, вместо да го отблъсне. Намираха се под напрежение, което опъваше нервите им до краен предел, тъй че общуването помежду им беше кратко, рязко и притеснително.

Когато новината се разчу, Бил почти мигновено се нагърби със задачата да организира полета им; после информира онези, които по негова преценка трябваше да знаят за изчезналата Стефани. Бил вземаше решения за всичко. Тъй Сара и Денис бяха облекчени. Никой от тях нямаше особено желание да се заеме със заминаването, а същевременно Макмастър можеше да го уреди много по-бързо и по-добре. Ето така те двамата се озоваха в странен вакуум. Нямаше какво да правят, но и не можеха да се отпуснат, да четат или да гледат телевизия. За Сара то беше най-голямото нещастие.

Накрая Денис не издържа. Проведе кратък телефонен разговор и съобщи, че отива в Сидни да види Каси и да ѝ каже довиждане — и, разбира се, да получи тъй необходимото успокоение, помисли Сара с тъга. Тя не посмя да се обади на Том след последните си гневни думи, с които снощи се разделиха: „Ако това е отношението ти към моя брат, не си прави труда да ме безпокоиш повече, Том Макмастър!“. Но Сара въпреки всичко се надяваше, че Том ще ѝ се обади. Всяко позвъняване засилваше нейното болезнено разочарование, че Макмастър младши не го бе сторил.

Значи Денис бързаше към топлата и сигурна прегръдка на Каси. После той щеше да отиде направо на летището.

— Но какво ще стане с мен? — попита го Сара, почувствала се внезапно като изоставено дете. — Как ще се добера до „Маскот“?

— И за превоза съм помислил — отвърна ѝ Денис. — Мейти ще те закара. Поне ще се залиса с нещо.

Сара трябваше да признае с неохота, че като намира работа на прислужника, ще му направи само добро.

— Мейти бе напълно объркан тази сутрин — подхвърли тя.

— Не сме ли объркани и ние? — продума Денис.

— Добре, отивай да видиш Каси. Ще се срещнем на летището. Всъщност кога?

— Бил каза, че Рамсей няма да получи разрешение за полет до няколко часа. Значи разполагаме с предостатъчно време. Благодаря, Сас. — Брат ѝ неловко се доближи до нея ѝ я прегърна — нещо, което почти никога не беше правил. Очите на Сара се насълзиха.

— О, Денис!

— Не се размеквай! — предупреди я той и бързо се отдръпна. — Вероятно няма повече да го сторя за цяло хилядолетие. — И като ѝ махна с ръка, изчезна.

— Не си забравяй куфара! — извика Сара след него.

— Няма!

Отвън се чу ръмженето от мотора на колата му, после настана тишина. Сара сложи глава върху облегалката на фотьойла и остави сълзите да изпълнят очите ѝ; не можеше повече да се владее. Това я изтощаваше. През сълзи чу шума от кола, която се изкачваше бързо по височината и се насочваше към алеята на Рая; спря, като гумите ѝ изсвистяха. Само да не кара толкова бързо Денис! Сигурно е забравил куфара си... Вратата на колата се затръшна и някой изтича край къщата към френските прозорци на дневната. Сара набързо избърса очите и носа си и доби по-приятен вид.

— *Казах ти за...*

Само че пред нея внезапно се изправи Том.

— Сара! — Той премина разстоянието помежду им с няколко крачки и коленичи до нея. — Слава богу, все още си тук! Татко ми каза, че си заминала рано тази сутрин. Трябваше да се обадя на Джоана Рандъл в „Тара“ във връзка с баланса им за полугодieto и тя ми каза, че току-що е говорила с теб. Не можах да повярвам. Скочих в колата и профучах дотук.

— О, Том — едва промълви Сара. — Чудех се защо не позвъни.

— И аз се питах как е възможно просто да отлетиш, без дори да ми дадеш възможност да ти се извиня.

— Да се извиниш ли? Грешката беше изцяло моя.

— Не, моя беше — бурно възрази Том. — Не трябваше да се нахвърлям върху Денис.

— Денис сам си го е изпросил. Но аз бях толкова непоносима.

— Беше прекрасна! Фантастична си, когато си ядосана.

— Изглежда, ще трябва по-често да го правя, ако тъй ти се отразява. — По лицето на Сара се разля усмивка. — О, боже, колко се радвам, че си тук!

Тя вдигна поглед към него. Том я наблюдаваше с безпокойство.

— Аз наистина се чувствам добре — прошепна момичето, като пое ръката му. — Но още по-добре е, че ти си тук. — Склони глава на рамото му, а той я прегърна и я изправи. Сара усети миризмата на одеколона му, материята на костюма му, уханието на тялото му. Обзе я крехко щастие. Изправи глава, за да го целуне.

В момента, когато устните им се сливаха, Мейти влетя в дневната.

— Стори ми се, че чух шум от кола! — възкликна прислужникът, като се направи, че не забелязва компрометиращата близост помежду им. — Някакви новини, господин Макмастър, някакви новини?

Том се изправи неловко, опитвайки се да не се отдръпне рязко от Сара, сякаш ученик, който си играе на доктор и медицинска сестра.

— Нищо ново, Мейти — отвърна той учтиво. — Лош ден, нали?

— Не е добър, сър, не е. Но да не се отчайваме. Да няма новини е добра новина, както се казва.

— Придържайте се към тази мъдрост.

— Ще го сторя. Но аз пренебрегвам задълженията си. Да ви донеса ли нещо, сър? Кафе? Бира и сандвичи? Може би лек обяд за двама ви, госпожице Сара, преди да ви закарам на летището?

— Благодаря, Мейти. Мислим да излезем в градината на чист въздух.

Мейти прикри разочарованието си с достойнство и се оттегли.

— Горкият Мейти — рече Сара, докато излизаха през стъклената врата на терасата, — той днес не е на себе си.

— Прилича повече на онези призраци от стара пиеса — поясни унило Том, — които винаги се появяват, когато най-малко ти очакваш.

— Или ги желаш! — добави Сара със смях.

От терасата се спуснаха край басейна и тръгнаха по зелената ливада към зашумената част на градината. Слънцето се издигаше високо и беше приятно да се скриеш от горещината в сенките на огромните кедри, рожкови и магнолии. Двамата поеха по виеща се горска пътека, леко докосвайки бледоморавите цветове от страни. Движеха се в унес, без да виждат извисяващите се сребърни призраци

— евкалипти или яркозлатистия цвят на австралийските акации, ала сетивата им се подхранваха с красота, която им изглеждаше като естествено продължение на вътрешния им свят.

Докато се разхождаха, градината разкриваше пред тях низ от тайнствени пространства; всяко едно се преливаше неотменно със следващото. Пътеката ги извеждаше от благоуханната сърцевина на туфа с гардени и камелии към изящен купол, обсипан с рози, чиито тежки цветове бяха свели глави в обедната жега. Друго виещо се пътче достигаше до огрян от слънцето фонтан; неговото шуртене отекваше далеч сред дърветата, напомняйки звън на китайски камбанки. Накрая спряха в тайнственото сърце на парка — малка градинска беседка, обвита от хибискус, червен ясмин и олеандър; израснали заедно, те оформяха истинска къщичка от цветове. Почти без дъх от вълнение, Сара и Том се хванаха за ръце и влязоха вътре.

В беседката имаше дървена пейка, където преди тях бяха мечтали и разговаряли други влюбени, а най-смелите дори бяха открадвали фатална целувка. Сара и Том просто застанаха под покрива от цветове, поемайки наситения сладък мирис на червения ясмин, смесен с бадемовия дъх на олеандъра. Сара зашеметена почувства с нарастването на щастието си как духът ѝ напуска тялото. Тя вдигна ръце, склучи ги около врата на Том и привлече главата му към себе си.

Първо я целуна той, както преди, много нежно и внимателно, допирайки устните си до нейните. Но сега тя беше превъзбудена от допира му и поиска повече. В очакване леко разтвори уста и позволи езикът му да влезе. С уплаха в началото, а после с нарастващо удоволствие Сара прие този контакт, който винаги беше отбягвала като посегателство; от неговите ласки, в отговор на целувките ѝ, научи как да го прави и тя.

После Том погали врата и раменете ѝ, дланите му се спуснаха надолу до талията ѝ. Тя също плъзна ръце по тялото му, опипвайки очертанията на гърба му с онова странно, шокиращо усещане за мъжка плът, която винаги е толкова приятна, без да има значение за жената колко мъже е докосвала. Щом почувства ръцете ѝ върху себе си, Том си пое дълбоко дъх и като я хвана за ханша, допря плътно тялото ѝ до себе си. Някак учудена, Сара усети твърдостта на пениса му, опрян о корема ѝ.

Зърната на гърдите ѝ набъбнаха, почувства топлина и влага между краката си. Внезапно пожела той да погледне гърдите ѝ, да ги докосне и боготвори. Хвана ръката му и я издърпа към предната част на роклята си. Том се сепна и се опита да я изтегли, но тя я задържа, поставяйки пръстите му върху гънката между двете обли полукълба.

— Сигурна ли си, че го желаш? — прошепна той.

Сара наведе глава и кимна. Като се освободи внимателно, Том съблече сакото си и го постла върху избилата трева. Хвана я за ръцете и я сложи да легне до него с глава върху рамото му. Започна да разтрива тялото ѝ; внимателно докосваше гърдите и корема ѝ, продължаваше надолу към пубиса, но веднага се отдръпваше. През памучната материя на дрехата ѝ пръстите му напипаха отново зърната ѝ и след като стисна и разтри първо едното, а после и другото, тя изохка на глас от желание. Том чу нейния първи сексуален стон на жена и мъжествеността му откликна; кръвта взе да пулсира между краката му. Потръпвайки в очакване, посегна към копчетата на роклята ѝ, като се ругаеше за несръчността си да се справи с малките илици. Копнежът на Сара растеше с всеки изминат миг, докато той разкопчаваше дрехата до кръста ѝ. Накрая успя, бавно и внимателно повдигна сутиена и разкри гърдите ѝ.

Сара почувства топлия полъх на въздуха върху кожата си и отвори очи. Том се беше подпрял на лакът и я изучаваше напрегнато съсредоточен, пръстите му деликатно проследяваха линията на вените ѝ, които прозираха през кожата.

— Толкова е хубаво — изрече той гърлено. Хвана набъбналото ѝ зърно между пръстите си и го разтри. Сара усети горещо прерязване от гърдите надолу към клитора и потръпна със силата на новото познание. — Нека да те освободим от това — промълви Том с натежал глас. Изправяйки я да седне, свали роклята от раменете ѝ, разкопча сутиена и го постави внимателно до себе си на тревата. После отново я сложи да легне и прошепна: — Повдигни си ханша.

Когато тя го направи, издърпа роклята ѝ от кръста надолу, но остави бикините ѝ като своеобразна отстъпка пред последните мигове на нейното благоприличие. Сам бързо се освободи от обувките и чорапите и съблече дрехите си. Като през мъгла Сара зърна за момент стройното му загоряло тяло, набъбналия му пенис и тежките му тестиси, след което Том отново легна до нея.

Сега той насочи вниманието си към мястото, откъдето започваха бедрата ѝ, разтривайки и милвайки клитора ѝ, докато тя се почувства достатъчно влажна за него. Сърцето ѝ беше обхванато от радост; през цялото си досегашно съществуване не се бе чувствала толкова жизнена, копнееше за всеки следващ миг, въпреки че беше потънала в блаженството на настоящия. Накрая неговото дишане стана също тъй учестено, почти колкото нейното. Той трескаво свали бикините ѝ и се плъзна между краката ѝ, проправяйки си път в нея, докато тя се разтвори като цвете. Щом стигна до химена ѝ, Том не изпадна в паника и не я прободде внезапно, както правят повечето мъже, а просто изчака, докато се отпусне, за да му направи път. Тя почувства разкъсването като последен знак за раздяла с нерадостното ѝ моминство. Болката не беше нищо, Сара искаше да се изсмее високо.

— Обичам те! — извика тя.

— И аз те обичам, ах, как те обичам — прошепна Том, като я притисна силно към себе си и след разтърсваща серия от тръпки се изпразни.

След това лежаха дълго прегърнати, без да говорят. Безпокойствата, които временно бяха забравили, се върнаха отново — изчезването на Стефани, близката раздяла, придружена с тъгата на всички животни след половия акт. Облякоха се бързо, отделно, като двама непознати, всеки от които изпитваше неудобство да установи, че е гол в компанията на другия. Дори по целия път до сиднейското летище „Маскот“, където Сара трябваше да свари самолета, те не можеха да намерят думите и всеки от тях изпитваше сърдечна болка и сам за себе си се чудеше дали сънят в сърцето на градината наистина е бил реалност, или просто тъй им е изглеждал, защото го бяха желали толкова силно.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тя не виждаше, но усещаше, че се намира в яма. Беше непрогледен мрак. Разбра, че е хваната като в капан и може да си умре тук, ако по някакъв начин не се измъкне. Опита се да се размърда — не успя. Не чувстваше краката си надолу от коленете. С голямо усилие се раздвижи и запълзя напред, като отмерваше разстоянието: един ярд, два ярда^[1]...

Тялото ѝ представляваше купчина болезнена плът, но Стефани превъзмогваше болката. Въпреки всичко разбираше, че се движи напред. Стигна до някакъв отвор. Зад него продължаваше сводеста кухня. Насили се да продължи: пет ярда, седем, сантиметър по сантиметър. Подът почна да се издига и непроницаемата тъмнина вече не беше толкова непрогледна. Нагоре, нагоре — недей да спираш.

Нощта пред нея избледняваше с всеки изминат миг. В тунела проникваха блуждаещи снопове лъчи. Някъде отгоре идваше светлина, живот и надежда. Усещаше вече ръцете и коленете си — при всяко движение я прерязваше болка. Въпреки това се влачеше напред, без да спира: трябва да се измъкна, *трябва да се измъкна*. Светлината ставаше по-ярка, пулсираше по-силно към нея, обгръщаше я с топлината си, теглеше я напред. С едно последно усилие Стефани изпълзя от гроба.

Първият момент, когато дойде в съзнание, беше толкова ужасен, че тя пожела отново да потъне в мрака. Болката се усещаше вече навсякъде — в главата, гърдите, гърба и стомаха. Устата ѝ бе пълна с пясък. Опита се да отвори очи, но не можа. Изпаднала в паника, помъчи се поне да се ориентира. Лежеше, а изпънатата ѝ ръка с мъка опипваше наоколо. Успя да осъзнае, че се намира върху твърд, мокър пясък. На брега... Сега най-последно чу глухия бумтеж на морето зад себе си и бавния, отмерен плисък на вълните, заливащи плажа. Изхвърлена съм, помисли тя неопределено... Изхвърлена...

Дали беше заспала, дали отново бе загубила съзнание, или просто бездействаше, Стефани не знаеше. Но изведнъж ревът на

морето се засили зад нея и една вълна се разби в краката ѝ. Врълхлетяха я кошмарни спомени: как бе изхвъркнала от моторницата, подхвърлена нагоре и пометена като парцалена кукла от огромните вълни, как потъна и как се бореше за глътка въздух с уста и дробове, пълни със солена вода... Изпаднала в безразсъден ужас, тя дращеше в пясъка, като почти не можеше да помръдне напред. Настигна я още една вълна, после още една. Стефани обезумяла се опита да отлепи тялото си от брега, но по всичко личеше, че ръцете не ѝ се подчиняват.

Последната водна грамада се разби над главата ѝ и я преобърна по гръб. Лежеше безпомощна като бебе, обзета от отчаяние, че не може да се пребори. Морето предявяваше правата си над нея. Не ѝ беше писано да избяга. То си играеше с нея, както котката си играе с жертвата си преди последния смъртоносен удар. Очите и носът ѝ се напълниха с горчивината на солта. Никой не можеше да победи морето.

Но ти го направи. Ти наистина победи морето. Веднъж вече се измъкна... Да, Стефани се настървяваше с внезапен пристъп на гняв — толкова неподправен и силен, че го усети като миг на блаженство и реши — няма да се предаде. Подтиквана от примитивния инстинкт за самосъхранение, заби пети в пясъка и бавно премести тялото си. Само няколко сантиметра. Не беше достатъчно. Отново. Бързо! С върховно усилие, нищожно за такъв резултат, което отне много от скъпоценната ѝ енергия, тя се отблъсна по гръб на брега; краката ѝ с напрежение поемаха тежестта на тялото, подобно на четириногото създание, тръгнало да се движи само с два крака. Новодошлата вълна изплющя силно и изкара въздуха от дробовете ѝ. Но главата ѝ остана над водата. Няколко пъти мъчително се премества, докато усети горещия сух пясък под тила си. Тук свършваше морето! Още едно последно конвулсивно усилие, и тя беше спасена, далеч от прегръдката на вълните.

Остана да лежи изтощена върху парещата повърхност. Отново изгуби представа; за колко дълго — не можеше да каже. И пак неохотно се върна към натъртеното си и безполезно тяло. Трябва да бе минало доста време — сега почувства, че слънцето се е издигнало високо, ярка бяла светлина пронизваше клепачите ѝ, под лъчите му тялото ѝ изгаряше. Стефани съзнаваше, че е напълно изложена на този пек и че е беззащитна. Ужасена, се опита да събере мислите си, да

установи контрол над себе си като разумно човешко същество, вместо просто да се бори за оцеляването си с инстинкта на ослепяло и онемяло животно. Очите и устните ѝ бяха залепнали. Без да обръща внимание на мъчителното усещане, отвори уста и като се обърна настрана, избута навън втвърдения пясък лека-полека с подутия си език. Щом успя да се избави от него, почувства как слюнката ѝ почна да се отделя и когато се насъбра достатъчно, изплю, доколкото можа, твърдите сухи песъчинки.

След това направи опит да отвори очи. Усещаше клепачите си като залепнали. Дишането ѝ се ускори, наложи си да не изпада в паника при неуспеха на този елементарен рефлекс. Вдигна ръка към лицето си, но пръстите не ѝ се подчиняваха. Стефани в отчаяние я сви в полуюмрук и намери вдлъбнатината на окото си. Неочаквано някъде далеч в съзнанието си дочу познато нежно мъмрене: „Не го търкай — разтривката уврежда очната ябълка!“.

Дан! Къде беше той? Как е?... Орфей, телефонното обаждане на Денис, опитваха се да се доберат до съседния остров, *заедно с Дан на лодката, когато тя се взриви във водата...* Парченцата от мозайката се подреждаха в картина, за която ѝ беше трудно дори да си помисли. Ами ако той също беше захвърлен някъде, измъчван от болка като нейната, ослепял — а ако бе загинал, мъртъв в студеното безсърдечно море... Обзе я отчаяние и като се предаде, Стефани избухна в ридания.

Инспектор Дженингс не изгаряше от желание да разпитва Джили отново. Не обичаше, когато го надхитряват, а тя със сигурност го бе сторила — и толкова по-зле, че беше жена. Той с раздражение хапеше долната си устна, докато Адамс водеше полицейската кола през центъра на Сидни към „Елизабет Бей“. Инспекторът имаше мрачното предчувствие, че тази ужасна жена щеше да се появява ненадейно в живота му много повече, отколкото му се искаше. Подобно нещо обикновено се случваше често. Тъкмо чуеш за някого, и в следващия момент той е на първо място в проклетия списък, пък ти се молиш по-скоро да те пенсионират, а не да се занимаваш с негова милост.

Докато шофираше, Адамс поглеждаше към шефа си крадешком при всяка възможност, когато можеше да отдели поглед от пътя. Този човек на възраст беше открил в лицето на Джили Стюарт сериозен

противник. Първия път несъмнено бе проявил издръжливост. „Използвани дамски превръзки!“ Лицето на Адамс придоби характерното изражение за полицаите, когато вътрешно се хият. Господи, беше готов да се прости с годишната си заплата, само и само да можеше пак да види физиономията на Дженингс, когато при предишния обиск тя бе изрекла гадната си фраза. Адамс толкова често бе разказвал историята в полицейското кафене, че рискуваше номерът му да бъде избран за гвоздей на забавната коледна програма. Да, Джили Стюарт беше жена и половина. Той наистина нямаше търпение отново да се срещне с нея.

Дженингс му хвърли гневен поглед, като да беше прочел мислите му.

— Сержант!

— Да, сър!

— Носиш заповедта, нали?

— Сър...

— Не допускам, че ще ни потрябва — прекъсна го Дженингс. — Налага се само да подушим наоколо, да разберем как стоят нещата.

— Не мисля, че в хладилника й ще открием пластична бомба с надпис „За взривяване на моторници...“, нали?

— Не се прави на остроумен, сержант.

— Съжалявам, сър.

— Какво означава една заповед за обиск? — натъртено обясни Дженингс. — Това, че ако искаме да хвърлим поглед някъде, можем да го направим.

— Разбира се, сър. — Настъпи пауза. — Какво всъщност търсим, сър?

Дженингс въздъхна.

— Понякога се отчайвам от теб, Адамс — рече той уморено. — Отговорът е... всичко. Нищо. Нещо.

— Но ние не сме напълно сигурни, че е налице криминално престъпление, нали, сър? — продължи упорито Адамс.

— Не сме. Така е. Но погледни нещата и по този начин... Госпожа Стефани Маршал язди коня си в парка. Някой се опитва да я застреля. Успява да се отърве. Същата госпожа М. е в морето на моторница. И изчезва... Сега какво ще кажеш, синко? Прекалено много съвпадения.

— Може да изглежда тъй поради нашите подозрителни мозъци, сър.

— Затова ни плащат — отбеляза Дженингс учтиво. — Пипето си ми е част от снаряжението — никога не го оставям вкъщи. Както не бива да го забравя и никой от полицаите, които работят с мен! — добави той с многозначителен поглед.

Щом стигнаха до луксозната жилищна сграда на „Елизабет Бей“, двамата паркираха колата, разбраха се с охраната и се изкачиха с асансьора до апартамента на семейство Стюарт. Джили отвори вратата и нейното въпросително изражение се помрачи, незабавно стана враждебно.

— Госпожа Стюарт?

— Съкрати предисловието, знаеш коя съм.

— Бихме желали да влезем, ако позволите.

— За какво, по дяволите?

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— *Защо не отидеш на майната си!* — Джили побесня. — Как си позволявате все още да ме безпокоите? Съпругът ми е адвокат!

— Госпожо Стюарт. — Адамс можеше да се обзаложи, че Дженингс наистина се забавляваше от начина, по който разговаряше с нея. — Ние знаем, че вашият съпруг е адвокат. Той е първият, който ще ви каже, че имаме пълно право да разпитваме всеки гражданин... и да арестуваме онези, които пречат на служителите на закона да изпълняват задълженията си.

Заплахата увисна във въздуха. Джили неохотно откачи веригата от вратата и я отвори.

— Влезте в дневната — процеди тя с негодувание.

— Събираме сведения във връзка с изчезването на Стефани Харпър, госпожо Стюарт — подхвана Дженингс веднага след като влязоха вътре. — Можете ли да ни разкажете какво сте правили през изминалата седмица?

— Разбира се, че да. Бях тук през цялото време.

— Страхувам се, че ще ни бъдат необходими повече подробности. Нека да почнем с понеделник. Какво...

— Няма да го позволя! — Лицето на Джили пламна, очите й искряха от злоба. — Едва научих за нещастния случай, и...

— Нещастен случай?

— Както и да го наричате! Нямам нищо общо с него. Нищо!

— Госпожо Стюарт. — Дженингс се обърна търпеливо към нея, като че ли говореше на бавноразвиващ се. — Получихте седем години — поправете ме, ако бъркам — за вашето участие в ужасното престъпление срещу Стефани Харпър и за убийството на съпруга ѝ Грег Марсдън. Не е необходимо голямо въображение да се измисли цял списък от причини, поради които бихте желали да я отстраните. А и не можете да се преструвате, че сте неопетнена като Снежанка от приказката, когато става дума да се свети маслото на всеки, който се изпречи на пътя ви.

— Не съм го направила! — изпищя Джили. — Копеле такова! Искате да ме въвлечете в тая каша? Ще се обадя на съпруга си!

— Добре тогава. — Дженингс кимна. — Той ще ни подкрепи. — И направи знак с палеца си към Адамс. — Ще огледаш наоколо, нали, сержант?

— Добре, сър. — И Адамс се отдалечи.

Джили победоносно подаде телефонната слушалка на Дженингс.

— Съпругът ми иска да говори с вас.

— Инспектор Дженингс? — Приятният, добре балансиран глас на Филип прозвуча от другия край на линията. — Предявявате ли някакви официални обвинения срещу съпругата ми?

— Не става дума за това, нали тъй, сър?

— Добре. Защото в противен случай ще бъдат несъстоятелни.

— Все още не сме стигнали до обвиненията, господин Стюарт. Това е...

— Инспекторе, освен ако не са променили закона, откакто съм завършил, но вие дори не разполагате с доказателства за престъпление.

— Все още — отвърна Дженингс, като не се предаваше. — А досието на госпожа Стюарт...

— ... То няма значение, след като има непоклатимо алиби за цялата изминала седмица.

— Алиби ли? — Дженингс с усилие го прекъсна.

— Което можем да потвърдим в детайли, когато пожелаете.

Дженингс се огъна:

— Добре, сър, ние само...

— Още нещо, инспекторе. Пресата е твърде заинтересована от всичко, което става със Стефани Харпър и нейното обкръжение.

Страхувам се, че ще ви изработят добре, ако изтече информация, че преследвате сестра ѝ без нито едно доказателство.

Нищо не може да се намери в този апартамент, реши Адамс. Изчистен е като свирка. Сякаш никой не живее тук... Без да си дава зор, той надникна в банята, в спалнята и реши, че е изпълнил задължението си. Беше забил нос в броя на модното списание „Вог“, което намери на нощното шкафче, когато чу инспекторът да му нарежда да прекрати огледа.

— Тя каза ли ви нещо интересно, сър? — попита Адамс, когато се отправиха към кабинета.

— Немного — отвърна Дженингс разсеяно.

— Все пак дяволска жена, сър. — Полицаят не можеше да скрие възторга в гласа си.

— Дори не го мисли, Адамс — рече мъжът на възраст много твърдо. — Ще те изстиска като паста за зъби и ще те захвърли.

Със сигурност тая жена е твърде огнена за теб, старче, помисли си Адамс. Но ако ми се изпречи на пътя в тъмна нощ, ще видим кой от нас ще оцелее!

Управителката на курортното селище на остров Орфей беше в хотелиерския бизнес отдавна. Тя можеше да си спомни за различни неразбории и произшествия — от изчезването на расов пудел до кавгата за един и същ апартамент между двойка младоженци, дошли да прекарат медения си месец, и гостуващ държавен глава, тъй като резервациите се бяха оказали повече от капацитета на селището. Но никога не ѝ се беше случвала история като сегашната.

Когато докторът телефонира да направи резервация на името на Маршал, тя нямаше и представа, че жената, която пристигна по-късно при него, беше Стефани Харпър. Не разпозна известната наследница и толкова често сниманата бизнесдама в кротката жена с приятна усмивка, която по всичко личеше, че е изцяло погълната от внимание към съпруга си. Но сега с нейното изчезване световните масмедии се извървяха до острова, за да отразят случилото се, а телефонът не спираше ден и нощ да звъни.

Независимо от всичко трябваше да се грижат за гостите, да ги настанят удобно — и особено двамата, които се очакваха да

пристигнат всеки момент. Горките деца! Едва ли има нещо по-ужасно от нещастieto да загубиш майка си, на колкото и да си години, помисли управителката и в себе си се поправи — не трябваше да го казвам все още... Но като местна жителка, родена в Куинсланд, тя познаваше Големия Бариерен риф. Под неговите възхитителни красоти се криеха опасности, които туристите рядко виждаха; а хората, дето от време на време изчезваха, чисто и просто никога не се връщаха.

Отвън се чу глухото бръмчене на малък самолет. Управителката излезе от приемната в централната сграда, прекоси залесените площи на курорта и се спусна към дългия вълнолом, прострял се навътре в морето. Хидропланът тъкмо се беше приводнил. Тя видя как пилотът скочи навън, помогна на млад мъж и жена да стъпят върху пристана, после взе багажа им.

— Здравейте, позволете да ви подам ръка — поздрави тя, като се забърза да ги посрещне. — Вие трябва да сте госпожица Харпър и господин Харпър. Аз съм управителката тук. Вашите бунгала ви очакват.

— Благодаря — отвърна Сара с благодарност, — госпожо...?

— Наричайте ме Мардж. — По широкото ѝ лице се разля топла усмивка. — Хайде първо да ви настаним, нали?

— Моля, кажете ни какво е направено досега в търсенето — започна Сара настоятелно, докато вървяха към къщичките, пръснати сред тревата, зелена като смарагд.

— Всичко, каквото можеше — изрече Мардж тежко. Не искаше да е пророчица на най-лошото, но след като самата тя не хранеше никаква надежда, че Стефани и Дан са живи, беше твърдо решена да не ги залъгва с лъжи и илюзии. Управителката тайно погледна към слабия мълчалив млад мъж, който вървеше зад нея с куфарите — тъжното му изражение подсказваше, че не се заблуждава в шансовете за оцеляване на майка му.

— Чувстваме се ужасно, че мама е изчезнала много преди да разберем за случилото се, цял ден по-рано — продължи Сара. — Обезпокоихме се, че нещо е станало, но след като не успяхме да се свържем, дори не можахме да вдигнем тревога.

— Не трябва да се измъчвате, че обаждането ви би могло да промени положението — наблегна Мардж ясно. — Разбрах, че нещо не е наред, след като не се завърнаха. Използвах старата радиовръзка,

която все още пазим за екстрени случаи, тъй че спасителната група започна да ги търси след час, час и нещо.

— Как върви търсенето? — приближи се Денис до тях.

— Сами ще имате възможност да разговаряте с координатора на групата, веднага след като се приберат; ще бъдат тук, щом се стъмни, значи скоро. Не са открили обаче нищо до този момент. Съжалявам.

Денис се намръщи.

— Но те не могат да изчезнат просто ей тъй!

Мардж се поколеба, разкъсвана между любезността и откровеността. Не, не беше честно да ги подвежда в рая на блажените, реши тя.

— След като знам какво може да се случи, не ми се иска да ви го казвам, но е напълно вероятно.

През останалата част от пътя не разговаряха. Мардж се спря пред едно от бунгалата и отвори вратата:

— Ето го вашето, госпожице. Сложила съм брат ви в съседното. Сигурно ще искате да се настаните и да подредите нещата си сами. Ще ви видя по-късно.

— Кога можем да разговаряме с координатора на спасителната група? — попита Денис направо.

— Те няма да се приберат, преди да падне мракът. Ще го накарам да се свърже с вас при първа възможност, обещавам ви. От каквото имате нужда, ще ми кажете, нали?

Денис разпредели багажа в малките им убежища и приседна до Сара на широките ниски стъпала на нейното бунгало. Пред тях невероятно зелената трева се простираше надолу, докдето стигаше брегът. Отвъд нея беше спокойната водна шир, проблясваща като сапфир под постепенно изчезващата вечерна светлина. Те се загледаха замислени в разлялото се пространство на Коралово море, неподвижно като езеро. Как беше възможно нещастие да сполети Стефани на този очарователен остров?

Слънцето бавно се скриваше зад високите палми и обагрениите в червено дървета, които хвърляха сенките си върху тях двамата. Сара потрепери.

— Ах, Денис — рече тя тъжно, — та те са изчезнали преди повече от трийсет часа! Какво ако спасителите не са...

— Ще ги открият, Сас — възкликна той несдържано, — ще ги открият, *трябва да го направят!*

---

[1] Ярд — английска мярка за дължина, равна на 91,4 см. — Б.пр.

↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Както се беше изтегнала блажено в горещата вана с новия брой на списание „Вог“ и чаша студен джин, Джили не можеше да реши дали да се ядосва, или да бъде доволна от сцената с двамата полицаи. Вбесяваше я наглостта им да се появят тук и да я разпитват, без да имат доказателства. Но без съмнение, тя се беше възползвала по най-добрия начин от посещението — все още виждаше как лицето на Дженингс позеленя, когато го свърза по телефона с Филип. Да, Филип се справи добре, помисли Джили. Показа, че го бива за нещо... Не трябва толкова да бързам да си разчистя сметките и да офейкам. По всичко личи, че за известно време може да имам нужда от закрилата на адвокат като съпруга ми.

Телефонът иззвъня и тя взе слушалката, изваждайки с безразличие ръката си от ваната, като капеше вода навсякъде по килима.

— Ало, кой се обажда?

— Аз съм, Джили, Джейк.

— Не мога да говоря дълго, Филип ще се прибере всеки момент.

— Онова, което ще ти кажа, няма да ти отнеме много време. —

Гласът му беше леден.

— Нещо не е наред ли?

— Ти знаеш какво, по дяволите, не е наред!

Джили седна във ваната безкрайно изненадана.

— Не разбирам за какво говориш!

— За Стефани. Твоята сестра. Искам да знам какво ти е известно за този много удобен... нещастен случай с лодката.

— Господи, ти не си по-добър от полицията! Защо трябва да знам нещо за него?

Настъпи пауза.

— Защото не е първият нещастен случай със Стефани, откакто си излязла от затвора. Не те попитах нищо, когато застрелях коня ѝ, защото тогава не ме интересуваше.

— Никога не съм знаела, че подобно нещо ще се случи — запротестира Джили.

— Какво ще кажеш за сегашната история? — Неговият безмилостен разпит я обстрелваше неуморно, по-лошо и от въпросите на полицаите. Той можеше да им даде урок.

— Отделно от времето, което съм прекарала с теб, аз почти не съм напускала апартамента. От всички мъже ти си единственият, който може да потвърди, че съм била в Сидни през цялото време, докато Стефани и Дан са на хиляди мили оттук.

Настъпи тишина. Почувства, че Джейк преценява думите ѝ, за да открие някаква улика за мошеничество или измама. Усещането ѝ за абсурдността на положението се засили. Направи равносметка какво вече беше сторила на Стефани, какво би искала да ѝ се случи и какво ще направи, настъпи ли подходящият момент, и разбра, че е просто нелепо да бъде непрекъснато обвинявана за нещо, с което нямаше нищо общо. Щеше да се изсмее в лицето му, ако безпокойството не я беше обзело. Реши да продължи атаката:

— Помисли за минута, Джейк. Защо ще искам да отстраня Стефани? Каква полза ще извлека? Ще се простя с всяка възможност да получа моя дял от „Харпър Майнинг“ — нали разбираш, че Денис никога няма да даде половината от наследството на леля си Джили? И трябва да запомниш — гласът ѝ стана остър, — че имам други планове за нея. Тъй както и ти. Какво става, Джейк? Да не би председателското място да те е размекнало? Или си толкова завладян от идеята да я чукаш, че не можеш повече да мислиш само за бизнес?

Побесняла от гняв и ревност, Джили все още се владееше и отбеляза със задоволство, че телефонната линия ги разделяше. Не би се осмелила да провокира Джейк по този начин, ако той се намираще в същото помещение. Позна по дишането му, че полага усилие да сдържи яростта си.

— Добре, Джили, ти имаш отговор за всичко — изрече Сандърс накрая. — Но не си мисли, че е свършено с въпросите. Полицията помни дълго. Аз също. Ако някога открива, че си имала нещо общо с тая история, Бог да ми е свидетел, ще ти извия врата! — И той тресна телефонната слушалка.

— По телефона ли говориш, скъпа?

В разгара на конфликта, Джили не бе чула, че Филип е влязъл.

— А, не — бързо отвърна тя, като се опита да импровизира. — Тъкмо се обаждах във връзка с една обява за работа; прочетох я във вестника.

— Работа ли? — Филип се изненада. — Не знаех, че мислиш...

— Не, аз наистина.

Филип коленичи до ваната и взе ръката ѝ, която висеше отпусната до телефона.

— Не трябва да се безпокоиш за работа, скъпа — нежно рече той. — Разполагам с достатъчно средства и за двама ни. Може би си останала без пари? Винаги мога да увелича сумата, която получавах.

Може би той все пак има своите положителни страни, помисли Джили самодоволно — храни ме, издържа ме, Филип ми е застраховката и източникът на доходите. Ако можеше и да се люби добре, щеше да бъде идеалният; е, искаше прекалено много да получи от един мъж.

— Колко мило от твоя страна, Фил — погледна го Джили очарователно. — Нямахте да посмея да ти искам; та всичко ми се вижда много по-скъпо след тези седем години... И ако мислиш, че би могъл да увеличиш издръжката ми, не ще се противопоставя.

В щаба на спасителната служба координаторът трябваше да разреши същата дилема, с която Мардж вече се беше опитала да се справи, а именно как да не подвежда децата на изчезналата с фалшиви надежди, без да ги разруши напълно. Търпеливо им показваше подробни карти на района с разположението на Орфей и съседния остров, към който се бяха отправили Стефани и Дан. Картите бяха набодени с разноцветни карфички.

— Все едно че търсим игла в купа сено — заяви той. — Те биха могли да бъдат практически навсякъде. Тук влияят толкова много фактори — ветровете, приливите. А не знаем също тъй и точното място, където са потънали.

— Защо все пак се е случило всичко това? — настояваше Денис.

Координаторът вдигна рамене.

— Лодката е била в добро състояние, поддържана е добре, тъй че не би трябвало да се взриви. Понякога се случва обаче. Или хората предизвикват нещата.

— Дан не би го направил — запротестира Сара.

Координаторът кимна.

— Дан Маршал разбираше от лодки и добре познаваше този район. Не би поел какъвто и да било глупав риск, което често се случва с другите туристи.

Денис не беше удовлетворен от отговора.

— Какво тогава е станало?

— Най-вероятно са се ударили о нещо във водата. Намират се много плаващи отломки, изкоренени по време на буря дървета и какво ли не! Ако се сблъскаш с нещо такова при пълна скорост...

— Как възнамерявате да продължите? — На Сара не ѝ се искаше да мисли за изчезването на лодката.

— Започнахме с непосредствено претърсване на района и постепенно разширихме радиуса. Вашите родители може да са отнесени от течението на миля или две, но не е изключено и на петдесет. Момчетата почват да работят на развиделяване, само че не могат да направят много, след като се мръкне.

— Все пак те сигурно са открили някаква следа? — Сара втренчи умолително поглед в него.

— Нищо, дори отломка няма. Трябва да призная, че очаквах да открият някакви останки от потъналата лодка, поне парчета дърво. Но приливите се завихрят точно тук... — Координаторът се прозя и се протегна. — Мисля, че трябва да свършваме за днес. Шестнайсет часа са ми достатъчни. Ще похапна и ще лягам.

— А утре? — настояваше Денис. — Ще продължите ли на разсъмване?

— Ако вие желаете. — Мъжът изглеждаше затруднен. — Но ние изчерпахме повечето от възможностите.

— Ще продължим, докато открием нещо, каквото и да е то — извика Денис като обезумял. — Не ме интересува колко дълго ще продължи, нито колко ще струва.

— За жалост ние разполагаме с ограничени сили, синко. — Координаторът се опита да запази спокойния си тон. — А има и други искания да услужим.

— Ще осигурим нов екип с повече екипировка. Става дума за два човешки живота, а не за време и пари!

— Както кажете!

— Мисля, че трябва да се започне с претърсване на сушата, по-специално на бреговата ивица.

— Запланували сме го.

— Денис. — Сара докосна ръката му. — Не е необходимо да поучаваш хората, след като това е тяхна професия. Правят всичко възможно. Трябва да го оцениш.

— Благодаря, госпожице. — Координаторът леко ѝ се усмихна.

— Искам утре да изляза заедно с един от екипите — заяви Денис предизвикателно, като очакваше да му бъде отказано.

— Няма проблем. Тръгваме на развиделяване.

— Ще бъда готов.

— Хайде, Денис. — Сара го хвана здраво за ръката. — Само се пречкаме тук. Време е да тръгваме.

Денис се обърна към спасителя:

— Съжалявам, ако съм бил малко... Нищо не се знае. До утре.

— Лека нощ.

Координаторът ги наблюдаваше през отворената врата как се отдалечават в кадифената нощ. Той дочу и гласа на Денис, който повтаряше ожесточено на Сара:

— Тя е някъде тук, Сас. Зная го!

— Господин Макмастър, помолихте ме да ви съобщя, когато господин Сандърс се появи.

— Благодаря, Хилари.

— Отлично.

Бил се намести на стола си и изправи рамене. Беше готов да го посрещне. Откакто получи съобщението чрез секретарката на Джейк, че новият председател свиква заседание рано сутринта, враждебността на Бил се засили. Струваше му се, че източник на всички беди напоследък бе единствено Сандърс. Ако не бе хвърлил предизвикателството към „Харпър Майнинг“, Стефани нямаше да е толкова погълната от бизнеса. Дан пък нямаше да се почувства пренебрегнат и ревнив, тъй че нямаше да се наложи да замине на тази почивка, която представляваше бягство. Бягство от всичко... Ако, ако, ако. Бил въздъхна, обзет от чувство на безсилие.

На вратата се почука и секретарката му въведе Джейк.

— Добре — започна той безапелационно, — какво става тук?

— Ако имате предвид защо съм наредил самолета на компанията да лети на север със Сара и Денис, готов съм да оправдая тая *екстравагантност*, както я наричате; готов съм да го направя пред управителния съвет, пред акционерите, ако е необходимо, и пред всяко живо същество на острова!

Джейк се втренчи в него.

— Най-после излязохте в открит бой! — подхвърли той иронично. — Но защо не изчакате поне да ви нападнат? Аз съм също толкова заинтересован да се намери живата Стефани, колкото и вие. Мисля, че трябва да разберем какво е направено и да ускорим нещата.

Бил смени тона си:

— Очакваме Сара всеки момент да се обади. Търсенето продължава, но двамата с Денис се опасяват, че след като досега не са намерили нищо, то може да бъде преустановено.

— Точно обратното, ето причината издирването да *продължи* — отсече Джейк повелително. — Свържи се директно с щаба на спасителната служба. Кажим им, че ще имат на разположение всичко, каквото е необходимо — пари, самолети, подкрепа.

— Разбира се!

Като се намръщи, докато се съсредоточаваше, Бил се доближи до вътрешния телефон и натисна копчето.

— Хилари, свържи ме с кабинета на министър-председателя. Правителството може да се опре на местната власт и да предприеме действия.

— Веднага. Да прехвърля ли разговора в кабинета на госпожа Харпър?

— Не — чу се гласът на Джейк Сандърс в апарата, — ще говоря от моя кабинет. — После той се обърна към Бил: — Информирайте ме за новините от Сара. Трябва да видим какво друго можем да предприемем.

След като Джейк напусна компанията, Бил срещна Том в коридора.

— Обадиха ли се вече? — попита Том, почти връхлитайки.

— Все още не, щях да ти кажа — отговори му Бил сопнато.

Том тормозеше непрекъснато баща си от момента, в който разбра, че Денис и Сара ще се обадят. Изпитваше силно желание да говори със Сара, но не беше съвсем сигурен как стоят нещата помежду им, за да рискува да я потърси сам.

— Върни се в кабинета си, ще ти позвъня, когато се свържем — рече Бил, но иначе нямаше никакво намерение да го направи.

Не можа да продължи, прекъсна го телефонът. Бил нетърпеливо грабна слушалката и чу гласа на Сара, която му предаде последните новини.

— Значи Денис е излязъл с групата за претърсване на сушата, тъй ли? Браво на него! — Той накратко ѝ предаде нарежданията на Джейк да се засият спасителните операции и я попита дали има нещо друго, от което да се нуждаят. — Ако има нещо, което можем да направим, ще го сторим, Сара — завърши Макмастър. — Знаеш колко много сме обезпокоени всички. — И като се направи на разсеян, понечи да затвори телефона.

— Татко! — Том побеснял грабна слушалката от него и извика: — Сара! Там ли си все още?

— Чувам те — обади се момичето с ясен глас. — *Как си?*

— А ти как си? — Том мълчаливо ругаеше баща си, който все още стоеше упорито до него. Можеше ли да говори спокойно със Сара в присъствието му?

— Добре съм. — Тя се поколеба. — Приятно ми е да чуя гласа ти.

— Бих искал да съм там, при теб, за да ти помогна... Неприятно ми е, че си толкова далеч и ти предстоят тези изпитания.

— Денис се опитва да прави всичко, каквото може.

— Може би ще поговорим по-късно — изрече Том плоските изтъркани фрази, от които не се разбираше болезненият му копнеж по нея. — Ако имаш възможност.

Изправен до него, баща му се суетеше, като му даваше знаци да прекрати.

— Научат ли нещо важно, те ще ни се обадят, но не съм много сигурен... — просъска той.

Том задуши раздражението си:

— Трябва да свършвам вече.

— Тъй ли? — Настъпи кратка пауза. — Тогава дочуване. — И тя замлъкна.

Като пренебрегна недоволното изражение на сина си, Бил избухна:

— Всички средства на компанията сега са хвърлени там. И небето има лимит. А търсенето ще продължи, докато намерят нещо!

Стефани разбра, че е спала. Допреди малко слънцето беше точно над нея, проникваше дори през плътно залепените ѝ клепачи. А сега се досещаше, че залязва, и чувстваше последните му лъчи само върху едната част на тялото си, докато по другата усещаше влага и хлад. В устата ѝ все още имаше вкус на пясък. Кожата на тялото ѝ беше изранена и пламтеше. Нерешително се опита да отвори клепачи. Почувства се извън себе си от радост — за нейно огромно облекчение те се раздалечиха. Вероятно сълзите, пролени по Дан, бяха омекотили кората, която ги слепваше.

Стефани повдигна глава и се огледа наоколо. Лежеше по гръб върху пуст бряг, точно на мястото, докъдето стигаха вълните. Очертанията на палмите зад нея подсказваха, че там започва тропическата гора. Отпред беше морето, което със стопяването на дневната светлина бе придобило наситеночервения цвят на нажежен метал. Нямаше представа къде се намира.

Неочаквано усети нещо да пълзи по единия ѝ крак и като погледна надолу, видя, че първият от цяла върволица пясъчни раци се опитваше да се изкачи по стъпалото ѝ; бе препречила с тяло техния път. Побиха я тръпки на отвращение, дръпна се рязко настрана и събори на земята малките паякообразни създания. При движението тя залитна напред, застанала нестабилно на ръце и крака, подобно на бебе; израненото ѝ тяло отказа да изпълни командите на съзнанието ѝ. Точно както в доскорошните си кошмари, Стефани изпита чувството, че е изгубила краката си под коленете. Всеки следващ момент ѝ донасяше допълнителна болка. Беше изпаднала в състоянието на животно, което се бори за оцеляване. Но разбираше добре, че трябва да се махне от брега. Морският риф нощем бе едно от най-жестоките природни бойни полета. Нападайки и връхлитайки, или пълзейки и промъквайки се, хищниците скоро ще се появят и ще дебнат нощната

си плячка, а плътта ѝ, омекнала от морската вода, щеше да бъде напълно беззащитна.

Един ярд, два... Тропическата нощ се спусна с присъщата си внезапност върху пълзящото същество, което търсеше да се спаси от тъмнината. Не мислеше и не чуваше нищо друго, нейното съзнание беше заето с една-единствена цел: да намери подслон. Стефани се строполяваше, пълзеше и гърчеше напред към дърветата. Най-накрая се добра до спасителната растителност; после рухна на една страна, изтърколи се в зелената бездна и започна да се заравя все по-дълбоко и по-дълбоко, като отчаяно животно, в каквото се беше превърнала.

Застанала до прозореца на бунгалото, Сара наблюдаваше вълшебния калейдоскоп на вечерното небе; то променяше почти бялата си светлина в наситен червено-черен мрак. Хората идват от другия край на света и плащат огромни суми, за да видят това чудо, помисли тя. Защо не мога да почувствам красотата, защо не мога да надделея апатичността, която ме измъчва? Щеше да е по-добре, ако Том не се беше включил, докато разговарях с Бил. Фактът, че го чу — така силно го желаше, без да може да го има — само влоши нещата. Почувства, че никога повече няма да бъде отново щастлива.

Зад нея Денис отново проверяваше щателно съдържанието на хладилното барче в ъгъла на стаята. Сара наблюдаваше как той си налива поредното питие.

— По-спокойно, Денис — рече тя примирено. — Пиенето няма да ти помогне. Последното питие, което си наля, бе достатъчно силно да ти замае главата.

Денис се усмихна бегло и отпи от уискито.

— Ти беше права, Сас. Защо изобщо ѝ казах да идва тук?

— Хайде, стига! Кога ли мама се е вслушвала в съветите на другите?

— Тя се съмняваше дали ще може да оправи нещата с Дан. Помислих, че тъкмо туй желаше. Затова ѝ предложих.

Сара безнадеждно се опитваше да свали бремето на вината от брат си.

— Решението е било нейно. Чувствала е, че иска да дойде тук при Дан. Направила е собствения си избор — както винаги.

— Много вярно! — Денис се изсмя обезсърчено.

— Никой не е отговорен за онова, което стана. То е нещастен случай. Може да сполети всекиго и по всяко време.

— Само че този път сполетя нея. — Денис повдигна чашата към устните си и безразсъдно гаврътна съдържанието ѝ.

Нещо вътре в Сара се скъса.

— Денис, може да ти звучи идиотско, но ако не спреш да говориш, че всичко е загубено, ще те убия.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Слънцето прежуряше над пустинния остров от кораловочервеното небе. Нищо не помръдваше върху изгарящия пясък. Птиците се бяха изпокрили в гнездата си. Палмите, смокиновите дървета и вековната папрат изнемогваха под палеците лъчи. Гуцери, раци и морски таралежи се бяха заровили в дупките си, за да се спасят от непоносимия зной. В дълбокото леговище от гъста ниска тръстика помръдваше едно човешко същество, преследвано от странни гласове, сънища и халюцинации.

— Щастлив ли си, скъпи?

— Нека останем завинаги тук.

— Не е толкова налудничаво, колкото изглежда.

— Какво ще стане с бизнеса?

— Да върви по дяволите! Ако искаш, никога вече няма да стъпя в „Харпър Майнинг“.

— Нека да не стигаш дотам. След като знам, че ме обичаш...

— Обичам те!

— ... И ще бъдем повечето време заедно.

— Ти си всичко, което искам. Сега и завинаги. Ще прекараме остатъка от живота си неразделни. Като почнем от този миг.

— Разбира се, госпожо Маршал — и как желаш да почнем?

Вътре в зелената бърлога съществото се тресеше, бълнуваше и плачеше. После гласовете си отидоха и свивайки се на кълбо, то заспа.

Когато Сара излетя за остров Орфей, Бил и Рина се възползваха от възможността да си отдъхнат от терзанията си за Том. Но щом изтекоха първите двайсет и четири часа след нейното заминаване, те разбраха, че са се заблуждавали. По всичко личеше, че отсъствието на Сара само засилваше увлечението на сина им. Копнежът му по момичето беше очевиден дори и за слепия наблюдател.

— Можеш да си съвсем сигурен, че и тя е също тъй силно увлечена по Том! — подхвърли Рина мрачно на Бил.

Чувствата на двамата въпреки разменените обичайни думи по време на телефонния разговор не бяха останали скрити за Макмастър старши. Същата вечер той разказа по време на вечеря всичко на Рина.

— Не можем да чакаме повече, Бил! — заяви жена му. Неговите уж нарочно неангажиращи думи я бяха разтревожили допълнително.

— Рина, та ние не сме в състояние да реагираме, докато не получим някакви вести за Стефани и Дан. Сара не е на себе си след случилото се с майка ѝ.

— Длъжни сме да го разкрием пред Том, преди двамата да са се увлекли прекалено много.

— Сара е все още на хиляди мили оттук. Имаме възможност да си поемем поне глътка въздух.

— Бил! — жално извика госпожа Макмастър. — Ти само отлагаш! Не си ли помислял, как ще се почувства той, ако узнае истината от някой друг?

— Някой друг ли? — прошепна Бил, изпаднал в ужас. — Не би могъл. Никой, освен нас не знае. Нали така?

— Опитвах се да си представя как ще се почувства Том, ако се случи подобно нещо. — В гласа ѝ имаше горчивина. — Да бяхме му разкрили нещата от самото начало!

— Как да го направим? Не можеш да разкажеш на детето си историята наполовина! А как да му разкажем останалата част?

— Изглежда, сега ще трябва да го сторим. — Госпожа Макмастър загрижена отмести настрана чинията с недокоснатата храна. — Въпреки че не съм напълно сигурна дали вече не е твърде късно.

— Твърде късно ли? Нали Том ни заяви, че не е спал с нея, нали тъй?

— Да, така беше. Само че знаеш ли? Нещо...

— Не избързвай с изводите, скъпа. И без тях в положението няма нищо успокоително.

— Фактите не могат да се променят, Бил, независимо дали Стефани е жива или не. Трябва да му кажеш сега.

Бил изглеждаше разстроен.

— Но ти видя как реагира Том последния път, когато се опитахме да му говорим.

— Да. Ето защо не бива да се отлага. Знам, че шокът ще бъде ужасен...

— Нещо повече от шок, Рина. — Лицето на Бил ставаше все по-мрачно. — Ако му кажем сега, в състоянието, в което се намира, можем да го тласнем към най-лошото. Той е влюбен в Сара; не успеем ли по някакво чудо да уцелим най-безболезнения начин и най-благоприятния момент, за да му го съобщим, като нищо ще съсипем живота му — а и какво ще остане от нашия?

Рина Макмастър впери напрегнат поглед в мъжа си.

— Опасявам се, че и бездруго ще го сторим... не е ли така?

— Добро утро, скъпа. — Филип отвори вратата на спалнята с крак и влезе. Остави подноса, който държеше, върху стола, отиде до прозореца и дръпна завесите. После отново се върна към подноса и го сложи на леглото, където Джили вече се опитваше да се изправи в седнало положение. — Денят е прекрасен! — ентусиазирано възкликна съпругът ѝ.

Джили беше будна, но реши да се простори, че я бе събудил той. Не обичаше твърде бодрите хора сутрин.

— Какво значи всичко това? — попита кисело.

— Закуска в леглото, реших да те поглезя.

— Да ме беше оставил да поспя. Едва успях да дремна малко през цялата нощ.

— Съжалявам, скъпа. — Филип се разкая на момента. — Разбира се, как можеш да спиш добре, след като се безпокоиш за Стефани и Дан.

Цялото ми безпокойство е за това как ще задържа „Харпър Майнинг“, ако Стефани не се завърне, почувства смущение Джили и без малко да го изрече... Какво е станало с теб, Филип? Никога не си бил толкова лековерен... Тя все повече и повече разбираше, че Филип е заложил всичко на тяхната връзка и на новото начало, на техния повторен брак. Беше изпълнен с решителност да го направи реален, беше готов да даде всичко и да преглътне всичко... Е, добре, след като желаеш нещата по този начин...

— Аз просто лежах и броях часовете. Не можах да заспя от всички тези мисли, дето се въртят в главата ми.

— Бедничкото ми момиче. — Филип настани подноса в скута ѝ.

— Слепоочията ми ще се пръснат.

Съпругът ѝ се наведе, за да я целуне по-добре. Джили отдръпна рязко главата си.

— Внимавай, ще разлееш кафето.

Той предпазливо се дръпна накрай леглото.

— Решил съм да отложам пътуването си до Хонконг.

— Защо? — изненада се Джили.

— Аз също съм обезпокоен. Непрекъснато мисля за Стефани и Дан. А и не мога просто ей тъй да замина и да те оставя в такъв момент.

— Но какво ще стане с твоя бизнес? — Джили бързаше да измисли нещо.

— Ще пратя друг вместо мен. Ще бъде добре за някой от по-младите колеги да набере опит при подобна ситуация на високо равнище.

— Но ти с нищо няма да помогнеш тук; нито пък някой от нас може да го направи!

Филип се усмихна.

— Мога да съм с теб. Ще ти правя компания. Ще ти давам кураж. — Той се запъти към телефона. — Ще позвъня в кантората и сега ще им съобщя.

— Филип. Скъпи. Ела тук. — Джили съблазнително потупа с ръка мястото до себе си в леглото. Не трябваше да позволи на своя глупак да отложи пътуването си, защото с нетърпение очакваше кратката почивка без него. Освен че ѝ даваше време за тъй желаниа отдих от скуката на семейния живот, Джили възнамеряваше и да се възползва от случая, като се вижда по-често с Джейк. Имаше намерение да изкорени, преди сестра ѝ да се завърне, тази негова необяснима привързаност, която, изглежда, Сандърс проявяваше към Стефани. А ето че Филип се готвеше да осуети плановете ѝ... Тя го възнагради с най-сладката си усмивка. — Филип...

— Да, скъпа?

— Мили, трябва да приемем нещата такива, каквито са. Сигурна съм, че ще открият Стефани и Дан. Но това може да отнеме време. Ще

се чувствам виновна, ако тази неприятност в семейството обърка бизнеса ти.

— Срещата ми наистина е важна — призна Филип.

— Мисля, че ще се чувствам още по-зле, ако седнем тук двамата с теб покрусени. Ако съм сама, ще направя усилие да изляза; да се разсея по някакъв начин.

— Все пак не искам да те оставя.

Тя взе ръката му.

— Нито пък аз. Но трябва да сме решителни.

Филип се намръщи обезпокоен.

— Само ако можем с нещо да сме полезни.

— Ти чу какво каза Бил. Компанията ще направи всичко възможно. Просто трябва да поверим нещата в ръцете на хората с пари и опит, Джейк Сандърс е дал съгласие. — Тя усети перверзна тръпка само при споменаването на името му пред Филип. То беше нещо като изневяра духом.

— Предполагам, че той сериозно го мисли. — Лицето на Филип се набръчка от антипатия. — Макар че има нещо у него... Аз просто му нямам доверие, Джили.

— Нито пък аз — добродетелно се присъедини Джили към мнението му.

— Изкачва се нагоре твърде бързо. Само допреди седмици никой от нас не беше чувал дори името му. Сега виж къде е. Председател на управителния съвет на „Харпър Майнинг“, представи си, а отношението му към хората от целия град е надменно, сякаш че сме удостоени с редкия шанс да го познаваме.

Джили потупа ръката му успокоително.

— Бил Макмастър все още е в компанията. Том също. Известна ти е лоялността им към Стефани. Те са твърде влиятелни, за да накарат Джейк Сандърс да удържи на думата си.

— Така е.

— Добре би било да не забравя, че и аз държа на Стефани — изрече Джили с привидна искреност. — Замини за Хонконг, скъпи. Ние всички тук ще се оправим.

Филип кимна.

— Вероятно си права. Ще ме информираш веднага след като се получат някакви вести.

— Разбира се.

Изведнъж Филип се сети за подноса.

— Скъпа, ти дори не докосна закуската. Кафето трябва да е изстинало. Ще направя ново.

— Да, приготви, но ще го изпия в кухнята, преди да излезем. — Джили стана от леглото.

— Двамата ли?

— Да, Филип. Ще се облека и ще те закарам на летището; искам да те изпратя.

— О, Джили, ще ми бъде приятно... макар че не трябва да го правиш.

— Но аз искам, Филип. Наистина.

Спасителната група се беше събрала на самия край на пустия морски бряг.

— Това е последният плаж на този остров — рече водачът. — Вече е изучен от въздуха, но безрезултатно. Ще го претърсим бързо и после ще бъде въпрос на време да дойде хеликоптерът. — Той се вгледа в екипа — четирима мълчаливи, загорели от слънцето мъже, чиито очи вече опипваха всяко кътче от околността. — Добре, Пол и Чарли, претърсете плажната ивица. Алън и Блу ще огледат сушата. — Те кимнаха и се пръснаха в различни посоки. — Ти тръгни с когото искаш от тях, приятелю — обърна се водачът към младежа, който беше останал с него.

— Ще се присъединя към Алън и Блу — потвърди Денис. — Виждам, че я няма на плажа.

— Нея я няма, но би могло да се намери нещо друго.

— Например?

— Парченца от дърво. Метални или пластмасови останки от лодката. Части от дрехи. — Мъжът се засмя, спомняйки си нещо. — Веднъж намерих на плажа долната част на зъбна протеза. А по-нататък и горната. Не можех да повярвам. А ти би ли повярвал?

— Този път не търсим изкуствени зъби — отвърна Денис, като едва сдържаше гнева си. — Майка ми си има свои собствени! — Усещайки се в нелепото състояние, че всеки момент е готов да се разплаче, Денис се отдалечи с надменна походка.

Двамата мъже пред него вече поемаха навътре към бреговата суша, където тропическата растителност беше плъзнала по пясъка под покрива на извисилите се палми. Въръжени с дълги тояги и прътове, те отместваха настрана надвисналите листа и клони, като навлизаха дълбоко в гъстата зеленина. Денис отчаяно ги следваше, почти не вярваше, че би могъл да забележи нещо, което техните опитни очи са пропуснали, но все пак се мъчеше да участва в търсенето, тъй както го правеше още от самото си пристигане на остров Орфей. Ден след ден беше излизал със спасителните групи, влачейки се по стъпките им като дете, което не бе достатъчно пораснало да си играе с големите момчета. Никога в живота си не се беше чувствал толкова безполезен и разстроен. Знаеше само, че ако се предаде и изостави търсенето в очакване единствено групите да се завръщат на остров Орфей, както правеше Сара, никога после нямаше да може да го преживее — независимо от резултата.

Бавно течаха минутите. Слънцето печеше жестоко. Въпреки че се намираха на сушата, където от време на време се скриваха под някоя сянка, Денис плуваше в пот, цялото му тяло изгаряше от силната горещина. Той погледна към Чарли и Пол, които заедно с водача на групата се движеха като автомати по искрящия пясък, очите им вторачени надолу, темпът им — неизменен. Сякаш са на поход, помисли си Денис, като наблюдаваше отмерените им крачки. „Ах, мамо, къде ли си сега?“

Накрая претърсването приключи, двете двойки се събраха в най-отдалечения край на острова. Водачът погледна часовника си.

— Толкова на този остров. Хеликоптерът ще бъде тук след около двайсет минути. Дотогава можете да си починете.

— Защо ще спираме? — настоя Денис. — Нека да огледаме отново бреговата линия.

— Но то означава да се върнем обратно по собствените си следи — противопостави се водачът.

— Може би трябва да навлезем по-навътре в сушата?

— Слушай, приятелю, оценявам високо допълнителното подкрепление, включило се в търсенето, но се нуждая от цялата проклетата китайска армия, за да преровя тези острови тъй щателно. — Мъжът направи пауза. — Освен туй не е и необходимо. Оцелелите

знаят, че колкото по-близо се придържат до брега, толкова по-добри са шансовете им да ги открият.

— Не смятам, че правилото е известно на майка ми — настоя Денис. — Мама не е отгук. — Той се върна да търси в непроходимата зеленина, която започваше от пясъчния ръб и се простираше без прекъсване вдън гори... Мама би могла да е навсякъде, помисли си *безпомощно*.

Ръководителят на спасителната група разбра израза на лицето му.

— Слушай, ще организираме и такъв вид търсене, ако го желаеш. Ще накарам момчетата да огледат отново, преди да си тръгнем. — А щом се върнем в щаба, заедно с координатора ще начертаем по картата някои нови маршрути; сега доволен ли си?

Денис погледна към претърсвачите. Четири чифта блуждаещи очи се впериха безизразно в него. Той се изчерви.

— Да, прекрасно. Но смятате ли, че ще можете да ги накарате да вземат присърце молбата ми? Имам чувството, че те определено търсят труп, че не се надяват да намерят оцелял човек.

Гласът на ръководителя стана рязък.

— Слушай, приятелю, така е! Приеми реалностите. Ако не щадиш чувствата си в тази работа, значи да свършиш в лудницата.

Победен, Денис се извърна настрана. Оттегли се навътре към сушата без определена цел — тук поне имаше защита от безмилостното слънце. Искаше му се да се отдалечи колкото се може повече от спасителната група и повървя по пясъчната ивица; после, налегнат от пълно отчаяние, се хвърли на земята и зажумя, за да задържи сълзите, които отново напиреха да потекат.

Когато отвори очи, забеляза неочаквано тесен тунел, почти скрит от надвисналите листа; изглежда, че водеше право към зеления гъсталак. Обзе го диво вълнение и за момент остана вцепенен. Без да чака повече, Денис се напъха в отвора и се втурна напред, като разчистваше пътя си през храсталака.

Вървеше се мъчително. Мястото беше твърде тясно и той се бореше, като усещаше, че дрехите и кожата му се късат от острите камъни и яките клони над главата му. Потта се стичаше към клепачите му, а Денис нямаше как да вдигне ръката си, за да я избърше. Въпреки всичко си пробиваше стремително път напред, воден от налудничавото убеждение, че по някакъв начин... някъде...

През заплетения листак успя да съзре нещо пред себе си. Доколкото можа да го различи под неясната зелена светлина, *онова отсреща* имаше заоблена форма. Би могло да бъде скала или някакво животно. Денис обезумял напредваше по възможност най-бързо. Почти крещейки от напрежение, различи рамо, ръка, човешко тяло, полегнало на една страна, обърнато с гръб. С последен тласък напред се озова до него. Като се повдигна нагоре, за да направи повече място в ограниченото пространство, Денис обърна тялото.

В ръцете му лежеше Стефани. Косата ѝ беше сплъстена от мръсотия, очите ѝ — затворени, а лицето ѝ представляваше груба натъртена плът, жестоко изгорена от слънцето. Главата ѝ се отпусна върху рамото му, челюстта ѝ увисна; устата ѝ отвътре беше посивяла. Сърцето на Денис се сви: *тя е мъртва!* Намерих я, а тя е мъртва. Като я притискаше към себе си, той се разплака, после зави от силната болка в душата си.

Отдаден на страданието си, той не забеляза от самото начало леката конвулсия отстрани на лицето ѝ. Когато я усети, съзнанието му отказа да я приеме. Той я отдръпна от себе си и се вторачи в нея тъй, че очите му щяха да изскочат. Нейните устни! Опитваше се да размърда устните си. Да, майка му беше жива!

А на брега ръководителят на спасителната група мобилизираще хората си.

— Хайде, момчета, ще обходим района още веднъж, за да ощастливим сина и наследника. Къде, по дяволите, изчезна това глупаво леке? И таз хубава, ако се наложи да търсим двама проклети Харпърови. Но ще ви кажа едно: утре не го искам до себе си. Той е съвсем излишен!

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Да, Филип, чудесни новини. Знаех, че ще те зарадват. Както изглежда, няма нищо обезпокоително. Тя само се нуждае от почивка.

— Слава богу! — Гласът на Филип от Хонконг прозвуча в слушалката с удивителна чистота. — Но казваш, че няма вести за Дан, тъй ли?

— Не, няма, претърсиха отново района, където са открили Стефани. Никаква следа. Все още не могат да си обяснят дори как е попаднала там. До този момент Стефани не е в състояние да им каже нищо. Може би ще бъде по-лесно да продължат, когато дойде в съзнание.

— Благодаря, че ме информира, скъпа. Трябва да прекъсваме. Ще се обадиш отново, нали?

— Разбира се. — Джили се правеше, че не забелязва ръката, която се плъзгаше под мишницата ѝ, за да я стисне за гърдата.

— Всичко наред ли е вкъщи с теб?

— Абсолютно. — Ръката почна да масажира зърното ѝ и Джили с усилие регулираше дишането си.

— Обичам те, Джили. — Гласът на Филип беше изпълнен с копнеж.

— И аз те обичам, скъпи. — *Но не толкова, колкото ей това тук.* — Дочуване. — Джили въздъхна с облекчение, затвори телефона, обърна се по гръб в леглото и като отметна чаршафа до кръста си, рече на Джейк със заповеднически тон: — Прави го сега, когато мога да му се наслаждавам!

— Вече загубих интерес — отвърна ѝ той; нещо повече — остана да лежи по гръб, отегчен, с ръце под главата. — Направих го само за проверка на твоята съсредоточеност.

Тя се засмя дрезгаво.

— Издържах ли проверката?

— Бляскаво.

— Благодаря.

— Сега разбирам защо всички трябва да си пазят задниците, когато си наоколо.

Джили присви очи.

— Тъй ли трябва да се говори за една жена, която скоро ще се включи към работния екип на компанията?

Джейк сподави раздражението си.

— Джили, колкото и високо да оценяваш моите... способности в леглото, аз първо и преди всичко съм бизнесмен, и то добър. Не се правят пари, когато залагаш на кон, който не е в отлична форма; нямам причина да вярвам, че можеш да управляваш модна къща. — Той я наблюдаваше със студено любопитство. — Защо все пак искаш да си шеф на „Тара“?

— Не можеш ли да се досетиш? — Лицето на Джили доби нещо вълче. — „Тара“ беше и е гордостта и радостта на Стефани. Нейният талисман. Перлата в короната ѝ. Нейният личен принос към империята на Харпърови. „Тара“ ѝ даде самочувствието, красотата и силата, които нямаше преди това. Искам да ѝ ги отнема.

— Неприятно ми е да заставам на пътя на отмъщението ти, мила моя. Но „Тара“ трябва да носи пари. Ти нямаш нито опита, нито познанията да управляваш този бизнес.

— Ще се науча бързо.

Джейк се засмя.

— Забелязал съм тази ти способност...

— Какво трябва да направя, за да те убедя?

Джейк сви рамене.

— Възнамерявам сериозно да се отърва от „Тара“. Почти не носи печалба.

— Ще я направя печеливша!

— Кое те кара да бъдеш толкова сигурна? — раздражни се той от нейната самонадеяност.

— Кое ли? — Джили седна в леглото, като сви колене към гърдите си и ги обгърна с ръце, сякаш добросъвестна ученичка. — Това, че като реша да направя нещо, никой и нищо не може да ме спре!

Настъпи тишина.

— Може би трябва да си припомниш, че същото се отнася и за мен, Джили.

— Да се върнем към Стефани Харпър, искаш ли? — избухна тя. — Недей смята, че не съм разбрала каква добра вест е за теб възкръсването на милата ми сестра; вероятно тя не е обременена повече и от скучния си и неудобен съпруг. Трябва да си посрещнал новината радостно и тържествено!

— Позволи ми и аз да кажа нещо. Току-що чух само половината, добрата новина. — Джейк съзнателно пое инициативата, за да провокира партньорката си.

— Предполагам, че радостта ти от нейното спасение няма да стигне дотам, че да ѝ върнеш председателския пост обратно!

— Не, разбира се, този път имаш право. Няма да се откажа от трона на „Харпър Майнинг“, обещавам ти.

— Тази борба за власт е наистина нещо сериозно за теб, нали? — отрони бавно Джили. — Дори мога да се обзаложа, че си доволен: предпочиташ да е жива, само защото не искаш да бъдеш лишен от удоволствието да я победиш!

— Това по-скоро доставя удоволствие на теб, отколкото на мен.

Джили се изсмя презрително.

— Не ми пробутвай разни врели-некипели в стила на английските копелета! И двамата преследваме една и съща цел.

— И двамата ли? — Гласът на Сандърс стана рязък. — Не разчитай дълго на този съюз, Джили. Не съм уверен, че ще участвам в онова, което си намислила.

— Това пък какво е? Кавга между любовници ли? — Джили сладострастно се изтегна в леглото, после се метна отгоре му. — Мисля, че ще трябва насила да те накарам да ме целунеш.

Стефани лежеше в безсъзнание и неподвижно в тясното болнично легло, но дишаше леко. Под превръзката, която опасваше цялата ѝ глава, можеха да се видят само възпалените ѝ очи и напуканите ѝ устни. Смес от физиологичен разтвор и глюкоза се преливаше на капки във вената на дясната ѝ ръка. Няколко души тихо водеха разговор до леглото ѝ.

— Най-главният проблем е обезводняването — заключи лекарят. — И шокът, разбира се. Но с правилно лечение, почивка и спокойствие тя скоро ще дойде на себе си.

— Все пак не трябва ли да се събужда? — попита Денис обезпокоен. От момента, в който беше поел в ръцете си отпуснатото тяло на майка си, той копнееше тя да отвори очи и да го познае отново.

— Случаят не е необикновен — успокои го лекарят. — Но не забравяйте, че госпожа Харпър е преминала през ужасни мъки. Това е най-естественият начин да ѝ се помогне да се възстанови напълно.

— Сигурен ли сте, че няма мозъчно сътресение или някаква друга травма? — настоя Сара. — Искам да кажа, да не се е случило нещо в лодката. Може да си е ударила главата.

Лекарят се усмихна снизходително.

— Уверявам ви, че съм предвидил и тази възможност. Тя беше прегледана много внимателно. Имала е изключителен късмет да се измъкне невредима.

— Благодаря, докторе — успокои се Сара.

Човекът кимна с глава за довиждане и излезе.

Сара отново зае мястото си до леглото на Стефани, а Денис застана прав до нея. Мълчаха и гледаха неподвижната бяла фигура под болничния чаршаф. После Денис се размърда неспокойно.

— Не мога да чакам тъй. Ще изляза отново с момчетата. Има шанс да намерим Дан в същия район.

— Слушай, какво ще ѝ кажем за Дан, когато се събуди?

Денис се намръщи.

— Господи, Сас! Не знам.

— Мама беше много неспокойна. Сякаш се опитваше да каже нещо за него.

— Дан... — Дрезгавият шепот откъм възглавницата ги изненада.

— Мамо! — Обзета от радост, Сара взе ръката ѝ и я стисна силно. — Ние сме тук, и двамата.

— Бяхме в лодката... — Думите излизаха с усилие от напуканите ѝ изгорели устни. — Стана експлозия. Къде е Дан?

— Не са го намерили все още — нежно продума Сара.

— Но продължават да търсят — добави Денис.

— Денис?

— Да, мамо, тук съм. Спасителната група чака отвън. Тръгвам с тях. Претърсваме острова, където те открихме, сантиметър по сантиметър.

Под посинелите ѝ клепачи внезапно потекоха сълзи.

— Ще го намерят, нали? — изрече на пресекулки Стефани. — *Трябва да го намерят!*

— Шшшшт! — Сара се помъчи да я успокои. — Приеми го спокойно, почини си сега. Всичко ще се оправи.

Денис тъжно погледна сестра си. Ако поне един от тях можеше да го повярва.

Бил стоеше до прозореца в кабинета на главния изпълнителен директор на „Харпър Майнинг“ и гледаше, без да вижда, към стремителната арка на Харбър Бридж и трепкащата вода под него. Каква объркана история. Винаги досега бе мразил да се разправя с жена. Всеки мъж от поколението на Бил бе имал проблеми с колежките си. За секретарки стават, помисли той, нуждаем се от жените, за да вършат черната работа. Но като сътрудници? Бил Макмастър хвърли поглед към Каси, която седеше в предизвикателна поза на стола пред бюрото му. Не, нищо нямаше да излезе от всичко това. Трябваше да ги държим боси, бременни и в кухнята.

Каси очакваше отдавна падането на гилотината, тъй че тя почти въздъхна от облекчение, когато то стана. Знаеше, че Том няма да се успокои, докато не открие кой е дал на Джейк съдбоносните два процента от акциите на „Харпър Майнинг“, осигурили му победата. Но когато накрая Том я притисна в ъгъла и я помоли за разговор с него и баща му, Каси откри неподозирани резерви на решителност у себе си; щеше да се съпротивлява. Въпреки че нямаше сериозни оправдания, можеше да се справи добре със собствената си защита.

— Какво ще кажеш за Фондовата борса? — попита Том. — Извърши ли щателна проверка на списъка на акциите?

— На практика се пренесох там на квартира през последните две седмици. Нищо не съм пропуснала.

— А засече ли повторно в регистъра на акциите? — упорстваше Том.

— Три пъти го проверих.

— Каси... — Макмастър младши прокара ръка през косата си. — Не разбирам. Джейк Сандърс е получил двата процента *отнякъде*. Трябва да излезе откъде.

— Няма и следа.

— Това е дяволски удобно — обади се саркастичен глас откъм прозореца. — За Сандърс.

— Абсолютно ли си сигурна, че не може да се проследи пътят на акциите обратно до продавача? — продължи Том.

Каси стисна ръце в скута си.

— Да, сигурна съм.

— А аз пък съм сигурен, че Сандърс ще бъде ужасно признателен! — извика Бил гневно.

Том премина в настъпление.

— Залагала ли си невярна информация в компютъра?

— Очевидно съм направила някаква грешка в програмирането. — Каси отблъсна атаката спокойно. — Знаете, че понякога се правят грешки, човешко е да се сгреша.

— Но не и от теб. — Очите на Том гледаха упорито. — Наблюдавал съм те как работиш. Прекалено добра си.

На Бил обаче цялата тази разправия му омръзна.

— Съзнаваш ли какво струва твоята „грешка“ на „Харпър Майнинг“? Властта, която поднесе на табла на Джейк Сандърс! — извика той.

Каси не отговори.

— По-спокойно, татко — почувства се неудобно Том. — Наистина е възможно Каси да е допуснала някаква грешка.

Бил Макмастър му хвърли презрителен поглед.

— Разправай го на тоя, дето духа! Караш ме да вярвам в бабини деветини. — После Бил се обърна отново към Каси: — След като си могла да направиш такава грешка, която е в състояние да прати компанията по дяволите, значи не си достатъчно добра.

Каси повдигна брадичката си.

— Какво значи това?

— Уволнена си. Съжалявам, няма друга възможност.

Лицето на Каси пламна.

— Добре... И понеже не ми остава нищо друго...

За тяхна изненада тя скочи, отправи се към вратата, която свързваше помещението с кабинета на председателя, и без да почука, нахълта направо вътре. Джейк седеше зад бюрото, вдълбочен над някакви документи. Вдигна вежди в момента, когато го обезпокоиха.

— Току-що ме уволниха! — заяви Каси, като се опитваше да запази самообладание. — Какво ще направиш?

Усмивка се разля по правилно очертаното лице на Джейк.

— Бил е главният директор на тази компания. Той назначава, той уволнява.

— Бях обвинена, че прикривам онези два допълнителни процента, които ти придоби!

— Това не е моят отдел. — И Джейк пак се задълбочи над документите.

— Копеле мръсно! — Каси се разтрепери от яд; не можеше да повярва. Хвърли поглед назад през рамо. Том и Бил стояха на вратата и поглъщаха с очи всичко. За секунда почувства страшно изкушение да разобличи Сандърс. Но се отказа. Имаше нужда да си помисли. Ако трябваше да запази самообладание, то сега бе моментът. На излизане Каси изгледа втренчено всеки един от тримата мъже. — Ще си платиш — продума тя студено и тресна вратата.

Възбуден, Том погледна към Джейк.

— Да не би да е направила „грешката“ по твои указания?

— Не използвам хора, които допускат грешки.

— Тук става нещо... — настоя упорито Том.

— Том, само те предупреждавам. — Видът на Джейк беше несъмнено застрашителен. — Помни, че новият ти шеф няма дъщеря, която да ти помогне да запазиш службата си.

— Копеле такова! — изстреля Том, червенина заля лицето и врата му и той се хвърли към Джейк.

Бил моментално го сграбчи отзад и го издърпа.

— Успокой се, Том — прошепна Макмастър настойчиво в ухото на сина си, — да се махаме оттук. — После поведе Том навън от кабинета.

Джейк ги наблюдаваше развеселен. Е, разправиха се с Каси, нали? Колко глупаво от нейна страна да се опитва да насочва пистолета към слепоочието му. Но все пак трябва да намери начин да възстанови доброто й чувство за хумор. Какво обикновено се дава на освободения от длъжност шпионин за извършените услуги?

Докато живееше на остров Орфей, Сара започна да разбира защо Дан го бе избрал навремето като идеално място за организирането на клиника. Като че ли имаше нещо в самия въздух, което помагаше на лечението. От момента, в който върнаха Стефани на острова, възстановяването ѝ бележеше стабилен напредък, независимо от контузиите. Особено изненадващо е, заяви лекарят на Сара и Денис, като се има предвид, че душевното ѝ състояние е много уязвимо. Самата тя нямаше желание да се оправи. Причината бе известна. С всеки изминат час, през който здравето ѝ се подобряваше, надеждите да намерят Дан отслабваха.

Нито Сара, нито Денис можеха да съберат кураж, за да ѝ кажат истината. Името на Дан бе вече в списъка на безследно изчезналите. Координаторът на спасителната служба считаше, че трябва да преустановят търсенето — само парите на „Харпър“ го караха да продължи. Сара и Денис приеха неизбежността от загубата на Дан. Но как да я съобщят на Стефани?

Всеки път, когато идваха при болничното ѝ легло, през нощта или рано сутринта, тя задаваше един и същ въпрос: нещо ново? Дори когато я посещаваха по обед или отскачаха на чаша кафе, лицето ѝ бе неизменно обърнато към вратата в очакване на тяхното завръщане с все същото въпросително изражение, изписано върху него. Една вечер влязоха да ѝ пожелаят лека нощ, ала тя не попита нищо. Лежеше със затворени очи и ридаше мълчаливо и безнадеждно. Не ги погледна, нито им проговори и те разбраха, че най-последно е приела смъртта на Дан. Не излезе нищо от опитите им да я успокоят, тръгнаха си на пръсти.

— Мама все пак трябваше да го осъзнае, Сас — рече Денис, докато вървяха в меката топла нощ обратно към техните бунгала.

— Знам. Но е много трудно за нея. Единственото ѝ успокоение е, че са прекарвали последните няколко дни заедно. Тя говори непрекъснато за това. Изглежда, че са се сдобрили.

— Голямата въпросителна сега е, какво ще стане от тук нататък?

— Ще остане на острова. Все още не е готова да се върне вкъщи.

— Нямах предвид това, Сас, а компанията.

Сара въздъхна.

— Да, разбира се! Мама не знае нищо за станалото в „Харпър Майнинг“ — заседанието, вота на недоверие и...

— Заемането на мястото ѝ от Сандърс — завърши Денис мрачно. — Фактически мама е загубила работата си. Само дете никой не ѝ е казал.

— Трябва да ѝ съобщим в момента, в който се почувства достатъчно добре, за да съумее да го приеме. — Сърцето на Сара се сви.

— Ситуацията може да не е толкова лоша, колкото си мислиш — изрече Денис бавно. — Не съм сигурен дали президентското място ще я интересува вече. Тя го доказва, като дойде тук. Какво беше заявила — че слага Дан на първо място и че ще заздравя брака си.

— Не е точно тъй, Денис! — възрази Сара. — Мама трябва да се интересува от нещо. Ако престане, ние трябва да я накараме. След загубата на Дан онова, което ѝ остава, е компанията. Какво друго?

Бяха стигнали до бунгалото на Сара.

— Добър въпрос. — Денис се опитваше да го осмисли. — А аз не мога да ти отговоря. Спи ми се. Скапан съм. Ще поговорим утре сутринта. Лека нощ, Сас.

— Лека нощ. — Сара унила се отпрати към бунгалото си. Знаеше, че трябва сама да се справи с целия проблем. Денис имаше добри намерения, но не ѝ беше кой знае каква опора. Тя се почувства изведнъж много самотна.

В стаята светеше. Сигурно е забравила да загаси лампата на излизане. Сара изморена прекрачи прага на тясното помещение. В същия момент чу глас:

— Не ми се сърди, че дойдох, моля те, Сара. Не можех повече да издържа далеч от тебе.

След като вече знаеше от първото си посещение пътя до апартамента на семейство Стюарт, Олив се постара този път да не закъснява. Бързаше целеустремена и притискаше към гърдите си като бебе голям кафяв плик. Само да види Джили какво ѝ нося! Ще разбере колко си я бива Олив дори когато ѝ се дава мъничка възможност.

Джили отвори вратата с намръщен вид.

— Поне идваш навреме — започна тя кисело. — Предполагам, дошла си да ми кажеш, че не си направила нищо. — Поведете я към дневната и с жест я накара да седне. — Дори да си намерила

доказателството, не бих могла да го използвам — оплака се тя. — След всичко, което се случи, след драматичната спасителна операция Стефани е героинята на деня. Никой няма да пожелае да слуша за незаконородено дете, живяло твърде кратко време, и то преди четвърт век.

Олив мълчеше. Но очите ѝ светеха, а цялото ѝ държание издаваше прикрит триумф. Накрая Джили се откъсна от собствените си грижи и попита небрежно:

— Как се справи?

— Беше ужасно права за бебето.

— Не ми ли вярваше? — Джили я погледна раздразнена.

— Изглеждаше толкова невероятно. Но аз намерих доказателството, от което се нуждаеш. Не беше лесно. Нейният баща — твоят баща — се е постарал добре да прикрие всичко. — Олив извади от плика копие от кръщелно свидетелство и още един документ; от него личеше, че детето е записано под друго име.

Джили ги погледна с интерес.

— Странно какво е решил да прави с бебето. Не е имало значение в края на краищата, нали? Горкото малко копеле! Един ден живо, а на другия ден хвърлило топа, както казват — ето историята на неговия живот.

— Не е точно тъй. — Джили наостри уши; вниманието ѝ прикова леката нотка на възбуда в гласа на Олив. Погледна я изпитателно. Бледото лице на Олив беше поруменяло, тя се усмихваше широко и беше повече от ясно, че се наслаждава на момента. Посегна към плика. — Приятно ще се изненадаш, Джили — рече приятелката ѝ. — Заслужава си всяко пени от парите, които похарчи, за да ме изпратиш в онзи затънт край. Какво ще стане, ако ти кажа, че бебето не е умряло, както е казал Макс? Синът на Стефани не е мъртъв. Напротив, той е жив, жив!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Всичко, случило се напоследък, мислеше си Бил — видно, чуто и изживяно през последните седмици — наистина беше прекалено много в сравнение с онова, с което повечето хора се сблъскват през целия си живот. Но ето че Бил Макмастър се оказа неподготвен за поредния абсурд — наглото безочие на Джили Стюарт; тя седеше в кабинета му и спокойно настояваше да заеме шефското място в „Тара“. Беше толкова поразен, че не знаеше откъде да започне.

— Какво те кара да мислиш, че можеш да вършиш тази работа?

— Смятам, че мога. — Нахалницата се усмихна самонадеяно. — Просто трябва да ми дадеш шанс.

— Кой казва, че „Тара“ се нуждае от нов шеф? Джоана все още се справя чудесно, а и Стефани скоро ще се върне, за да поеме управлението, както винаги го е правила.

— Стефани дълго време няма да е туй, което беше. И докато се възстановява, тя ще има нужда от подкрепа. Аз съм най-старата ѝ приятелка, а също и нейна сестра; точно сега Стефани се нуждае от хора, на които може да се довери, които могат да ѝ помогнат.

Бил я гледаше, а върху лицето му бе изписано презрение.

— Наистина ли мислиш, че спадаш към тази категория, Джили?

Джали се приведе напред и се усмихна подкупващо.

— Надявах се да ме подкрепиш, Бил, след като знам какво е отношението ти към Джейк Сандърс и вмъкването му насила в „Харпър“.

— Но ти не можеш просто ей тъй да влезеш в бизнеса и да почнеш да управляваш, Джили! Необходими са ти опит, способности...

— Ще се науча. И трябва да си избиеш от главата, че някой друг ще приеме присърце интересите на Стефани.

— Спести ми този театър! Правиш се на предана приятелка много убедително, но се знаем отдавна.

— Да, така е. — Усмивката ѝ беше дори още по-подкупваща. — Била съм лоялна и към теб, Бил.

— Лоялна към мен ли? За какво говориш, по дяволите?

— Добре... — Джили явно показва нежеланието си да продължи по темата. — Джейк Сандърс взе да подпитва...

— За какво? — Макмастър почувства как неприязънта му към нея се засилва и се разтревожи.

— Добре... за Том предимно.

— За Том ли! — Раздразнението на Бил се превърна в паника. — Защо ще пита за моя син?

— Бил — внимателно започна Джили, — не трябва да се пазиш толкова от мен. Бях в Европа със Стефани, помниш ли? След като тя роди.

— Какво от туй?

— Знам, че бебето не е умряло.

На Бил му прималя.

— Какво всъщност искаш, Джили?

— Шанс да успее в живота. Да поема ръководството на „Тара“, за мен ще означава много. Мисля, че е време да почна наново — ти не смяташ ли така? — Джили се изправи, готова за тръгване. — Помисли си, Бил — рече безгрижно тя, после хлопна вратата.

Бил почувства остра, прорязваща болка в областта на сърцето. Натисна копчето на вътрешния телефон.

— Хилари, свържи ме с Том в кабинета му.

— Господин Макмастър младши все още не е дошъл, господин Макмастър.

Бил сграбчи апарата и позвъни вкъщи.

— Рина, къде е Том? Снощи спомена ли, че ще ходи някъде?

— Нищо не каза — само подхвърли, че ще закъсне много и да не го чакаме.

Лошо предчувствие налегна Бил.

— Върви и погледни в стаята му. — Чакането беше истинска агония. Усещаше гърдите си като стегнати в менгеме. Едва издържа, докато Рина се върна.

— Няма го! Не си е лягал, леглото му стои небутнато и е оставил бележка; в нея пише, че заминава за остров Орфей при Сара!

Том беше дошъл тъкмо навреме, за да помогне на Сара в най-трудната част от премеждията на остров Орфей — стягането на багажа и обратното пътуване, като осъзнаваха, че късат и последната нишка на надеждата, която свързваше Стефани с Дан. От момента, в който отново бе в състояние да стане, Стефани проявяваше интерес единствено към местата, където заедно с Дан бяха плували, бяха се гмуркали в морето и се бяха веселили през последните идилични дни. Отиването вкъщи щеше да означава окончателно да се приеме фактът, че трябва да остави Дан завинаги на острова, толкова обичан от него, без да сложи дори надгробен камък или букет цветя, за да отбележи последното място на вечния му покой.

Стефани почти не отчиташе новото присъствие на Том в живота им — толкова затворена в себе си бе станала. Денис обаче остана неприятно изненадан на сутринта след пристигането на Макмастър младши, когато нахлу в бунгалото на Сара след нехайно почукване, за да я събуди за сутрешното плуване; намери ги заедно в леглото. В първия миг не можа да повярва на очите си, съзирайки тъмната коса на мъж до главата на Сара върху възглавницата и нейните коси, разпилени върху голите мъжествени гърди. После го обхвана убийствена ярост. Подтикът да убие човека, който бе спал със сестра му, надали отслабна, след като откри, че мъжът беше Том Макмастър. Объркан от ревност и гняв, Денис изхвъркна навън и се хвърли в морето. Няколкото мили ожесточено плуване го поуспокоиха и се превърнаха в истински отдушник за безумната му ярост. Ала на Денис му беше безкрайно трудно да говори цивилизовано с Том, когато всички се събраха после за закуска; а да се преструва, че компанията му е приятна, бе просто невъзможно. Единственото нещо, което искаше да направи в този момент, беше да напусне острова и да отведе Стефани на сигурно място в Рая по възможно най-бързия начин.

Сутринта преди отпътуването Сара завари Стефани в бунгалото ѝ; стягаше вяло последния си багаж. Подреждаше внимателно всяка дреболия от вещите на Дан, като я държеше дълго в ръцете си, потънала в мисли; после нежно я слагаше в куфара. Сара се доближи до майка си.

— Нека да ти помогна.

— Благодаря, скъпа, толкова лесно се изморявам. Не остана много, вече привършвам.

— Другият багаж е вече навън — продума Сара, като прибра набързо и последните неща. — Денис отиде да разбере какво става с моторницата, а Том урежда сметките в приемната.

— Ти си влюбена в Том, нали? — попита Стефани замислено.

Лицето на Сара светна.

— Да, влюбена съм. Просто моментът не беше подходящ, за да ти го кажа.

— Радвам се и за двама ви.

Сара седна на леглото до майка си.

— Той е добър, мамо, ти самата го познаваш. На него може да се разчита. И освен това... ме прави щастлива.

Стефани взе ръката ѝ.

— Дръж се здраво за щастието, скъпа. Не се отделяй нито миг от него.

Няколко минути останаха в пълно мълчание. На вратата внезапно се почука и там се показа главата на Денис.

— Готови ли сте да тръгваме?

— Да. — Сара се изправи. — Идваш ли, мамо?

— След минутка — отвърна Стефани. — Ти тръгвай. Ще ви настигна. — И те излязоха.

Малко по-късно Стефани също напусна бунгалото, като пресече поляната встрани от административната сграда и се отправи към морето. По пътя си спря на няколко места, за да откъсне цветя, като вървеше край пищно нацъфтелите лехи и храсти. Денис, Сара и Том я наблюдаваха от приемната как с безкрайна нежност подбираше само бели и червени цветя от избуялата пъстрота около нея, и то само най-хубавите, като оставяше поувехналите или не напълно разцъфтелите.

— Но какво прави тя? — възкликна Денис с раздражение.

— Денис, напрегни си въображението — въздъхна Сара.

Щом напълни обятията си, Стефани тръгна надолу към брега. Плажът беше пуст и по-студен от всякога. Духаше остър вятър. Морето се плискаше неспокойно в краката ѝ. Тя целуна цветята едно по едно и ги хвърли във вълните. Крехката флотилия се понесе смело напред.

— Белите са за твоята смърт, червените — за нашия съвместен живот — прошепна Стефани на вятъра. — Сбогом, скъпи... моя

единствена и неповторима любов — сега и завинаги.

Ама че нелеп обрат, отбеляза Джейк; седеше зад бюрото и отпиваше от чашата силно кафе, преди да се захване с работа. Смъртта на добрия доктор Маршал несъмнено щеше да предизвика скръб у много хора. Но тази трагична история имаше и своите преимущества! Стефани не беше вече твърдата, изобретателна делова дама, напълно владееща себе си, а се превърна просто в жена, която не се интересуваше какво става, пък и не беше във форма, за да се пребори за „Харпър Майнинг“. В допълнение на всичко, от омъжена солидна съпруга и майка тя се беше преобразила в самотна душа, рееща се свободно из пространството; най-вероятно щеше да се нуждае не само от утешаване, но и от по-дълго приспособяване. Струваше си да се поразсъждава.

Опитите на Джейк да размишлява ту за Стефани, ту за работата скоро бяха прекъснати. Посетителят беше Бил. Джейк се втренчи в него. Лицето на Макмастър беше посивяло, със синкав оттенък около устата и носа; изглежда, че имаше проблеми с дишането. Влезе вътре и застана до бюрото, отхвърляйки поканата на Джейк да седне.

— Предполагам, че именно това искаше — изрече той мрачно, като хвърли плик върху бюрото.

— Какво е това?

— Моята оставка.

— Защо?

Бил изсумтя гневно:

— Не се прави, че не знаеш! Ако преди не бях наясно, че желаш да ме няма, то тазсутрешната история ми го изясни напълно.

— Тази сутрин... Какво се е случило? — Джейк току-що беше пристигнал. Той се загледа в Бил и не каза нищо.

— През целия си живот съм бил ангажиран с „Харпър Майнинг“ — говореше Бил. — Но това е краят. Просто не мога да понеса всичко онова, което става с компанията, или да приема хората, които я управляват!

— Смятах, че бихме могли да изгладим нашите различия и да заработим заедно, Бил — изрече Джейк уклончиво.

— Никога! — Възрастният мъж отново се развълнува. — Вече не, знам на каква низост си способен!

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че нямам никаква представа за какво говориш?

— Не! — И Бил напусна стаята.

Умислен, Джейк натисна копчето на вътрешния телефон.

— Хилари, кой е бил тук преди мен?

— Трима от членовете на японската търговска делегация; тук са за разговори с нашата секция за Далечния изток, сър, консултантът с доклада за новите петролни находища и госпожа Стюарт, която искаше да се срещне с господин Макмастър.

— Благодаря.

Госпожа Стюарт. Джейк прехвърли името в съзнанието си без изненада. Подозираше отдавна, че Джили цели нещо. Не беше фатално, че Бил е решил да се оттегли. Без него вероятно щеше да напусне и Том или в противен случай поне лесно щеше да бъде отстранен, след като баща му повече нямаше да има възможност да го закриля. Колкото по-малко от преданите на Стефани хора останеха наоколо и се интересуваха как се е сдобил със съдбоносните акции, толкова по-добре. Ала Джейк не трябваше да позволи на Джили да действа зад гърба му по този начин. Тя може да се окаже фаталната карта от тестето и да прати по дяволите цялата му игра. А и не за първи път се налагаше да ѝ покаже кой е шефът.

Последва настойчиво почукване на вратата и в кабинета влезе Каси.

— Искам да ме върнете на работа, Джейк — започна тя рязко.

— Съжалявам, но е твърде късно. Бил вече се е разпоредил да бъдеш освободена.

— Отмени решението му. Ти си председателят. Денис би трябвало да се върне тази сутрин. Какво ще му кажа?

— Съжалявам, Каси, сама трябва да уредиш проблемите с приятеля си.

— Добре, нека се върнем към професионалните ми неволи. Мислех си, че моето мълчание за теб и Джили ми дава правото да се ползвам с известна подкрепа. Не ми ли помогнеш, ще отида направо при Стефани Харпър и ще ѝ разкажа как си се сдобил с акциите. И всичко останало. Ще те накарам да съжаляваш!

— Заплашваш ли ме, Каси? — Джейк стана от бюрото, доближи се до нея и хвана здраво китките на ръцете ѝ. — Няма да е много умно, ако го направиш. Моят отговор също няма да е положителен. — Той я притегли към себе си полугрубо, причинявайки ѝ мъка.

— Джейк, не бъди копеле, когато можеш да помогнеш. Направи нещо за мен!

— Вече съм помислил — ухили се Сандърс. — Сериозно, Каси, дори нещо повече. Наистина имам нещо предвид за теб. Ще ти хареса ли да ръководиш „Тара“?

— „Тара“?

— Защо не?

— Но аз не разбирам нищо от мода!

— То не е най-важното в случая; тази страна на нещата ще оставиш на Джоана Рандъл. Моето е бизнес предложение. Ще я ръководиш без усилие.

— Какво те кара да мислиш, че предложението ще представлява интерес за мен?

— Ами... друга една кандидатка ме накара да разбера колко увлекателна и важна може да се окаже въпросната работа. Не бъди упорита, мила моя. Пък и изборът ти не е никак голям.

Вътрешният телефон иззвъня на бюрото.

— Госпожа Стюарт желае да ви види, сър.

Джейк вдигна вежди.

— Наистина ли? Въведи я.

Джали влезе, лицето ѝ светеше от самодоволство.

— Джейк, видях се с Бил Макмастър, той е на мнение, че съм много подходяща за „Тара“... — Джали спря на средата на изречението. — Какво прави тя тук? — попита гневно и посочи Каси.

— Заедно с госпожица Джоунс обсъждахме професионални промени — изрече Джейк спокойно. — Предложих ѝ да ръководи „Тара“.

— Ти?... — Джали не се доизказа.

— И аз реших да приема — обади се Каси.

Джали се обърна към нея.

— Добре сте постъпили, *госпожице Джоунс* — просъска Джали като отровна змия. — Трябва да е помогнала някаква специална връзка между вас и шефа. Има ли наоколо някой от мъжки пол, с когото да не

сте се чукали? — Като трепереше цялата, тя бурно напусна кабинета. Навън в коридора връхлетя върху Денис.

— Каси тук ли е? — попита той бързо. — Аз...

— Каси ли? — Джили се засмя презрително. — Ами да, вътре е.

— Какво има? — попита Денис, обезпокоен от особения блясък в очите ѝ. — Добре ли си?

— Да, добре съм. Не толкова, колкото Каси например. Тя ще бъде новият шеф на „Тара“. И как, мислиш, е получила този пост?

— Не знам. — Денис беше озадачен.

— Позволи ми да ти разкажа. — Джили започна да плюе отровните думи: — Твоята малка мис Непорочност отдавна има вземане-даване с председателя на „Харпър Майнинг“...

— Не искам да слушам всичко това! — извика Денис.

— ... в леглото и извън него. Докато е играла на Ромео и Жулиета с теб, тя е работела за Сандърс. Вършела е мръсотии спрямо „Харпър Майнинг“ по най-различни начини!

Денис се огледа наоколо като обезумял. Каси беше застанала на вратата, която водеше към кабинета на Джейк.

— Вярно ли е? — настоя той грубо.

— Денис, чуто е едната страна на...

— *Вярно ли е?*

Само един негов поглед към лицето на Каси беше достатъчен, за да разбере отговора. Ужасен, без да може да повярва, Денис се обърна и побягна.

— Денис, позволи ми да ти обясня! — Гласът на Каси прокъркна в празния коридор.

— Точно тъй, мила, последвай го, за да му обясниш — изсмя се Джили злорадо. — Има много да обясняваш. — После тя си тръгна.

През отворената врата Каси можеше да види как Джейк вече разговаря по телефона, зает с работата си, без да се интересува от всичко останало. Беше застинала, чувстваше се вцепенена, неспособна да се помръдне и нямаше желание да го направи. Нямаше къде да отиде.

Завръщането на Стефани в Рая ѝ изглеждаше като сън. Тя обикаляше из стаите, докосваше познатите предмети; припомняше си

предишния живот по-скоро с удоволствие, отколкото с болка. Всичко изглеждаше, сякаш се беше случило преди векове, и то с друга жена. Почувства, че е оставила истинското си аз на остров Орфей с Дан, а сега само някакъв блед призрак се е настанил в тялото ѝ и разговаря с нейния глас.

Все пак разбираше, че по някакъв начин трябва да положи усилия, за да се върне към истинския свят. Не биваше да прекара остатъка от дните си като емоционален инвалид, който дори не може да бъде самостоятелен и за когото трябва да се грижат постоянно и да му говорят с меки слова и тих глас. Стефани вече беше забелязала с мъка как лицето на Сара светваше при всяко появяване на Том, но колко тактична беше, като не показваше щастието си, само и само да не я оставя сама. Стефани не можеше да понася да хвърля сянка върху любовта на другите. Трябваше да намери начин да излезе от тази си апатия.

Разбира се, щеше да ѝ отнеме време. В момента и най-простите неща ѝ изглеждаха трудни. След като се завърнаха сутринта, тя направи усилие да разопакова багажа; Денис направо се втурна към „Харпър Майнинг“, а Сара и Том излязоха да се разхождат в градината. Стефани тъкмо се бе захванала с някаква торба, когато ръмжащият мотор и свистящите гуми на колата на Денис известиха, че синът ѝ се е завърнал. Колко ли беше часът? Тя отиде да го посрещне.

Откри го в дневната да си налива голяма чаша с уиски.

— Искаш ли питие? — извика той несдържано. — Нека всички да прием!

— Денис, нещо лошо ли е станало?

— Нищо.

— Моля те, кажи ми.

Очите му светнаха.

— Не искам да говоря за това!

— Може да ти олекне.

— Не този път.

— Денис! Ти, аз и Сара се сблизихме повече от всякога през последните дни и седмици. Нека продължим да се държим така. Сам разбираш колко важно е семейството в момент, когато целият свят около теб се руши. Бих искала, ако съм в състояние, да ти помогна, както ти го стори.

Денис не можа да ѝ отговори, на вратата се чу почукване и Мейти влезе.

— Господин Макмастър е тук, иска да ви види.

— Покани го. — Стефани се усмихна разочарована към Денис. — Съжалявам, че ни прекъснаха. Вкъщи съм, ако имаш нужда от мен. Може би ще можем да поговорим по-късно.

Бил влезе някак припряно в стаята. Стефани се опита да прикрие тревогата си от неговия вид. Лицето му беше набраздено с нови бръчки на безпокойство и преумора и всичко у него подсказваше, че се намира под прекомерно напрежение. Стефани внезапно почувства силна болка и чувство на вина. Нима бремето, което беше понесъл сам, за да изведе „Харпър Майнинг“ от затрудненото положение, докато тя отсъстваше, го бе съсипало тъй?

— Стеф, трябва да поговорим — настоя Макмастър.

— Да, сигурно има много неща, които трябва да науча. Но не смятам, че все още съм готова за бизнеса. Или може би е въпрос, с който Джейк не би могъл да се справи?

— Добрият стар Джейк — включи се Денис с противен глас.

— Не е бизнес. Много по-важно е...

— Какво друго, освен бизнес би могло да бъде по-важно? — подхвърли Денис саркастично.

— Стеф, моля те! Може ли да се оттеглим в кабинета?

— Разбира се, Бил. — Стефани се обърна и го поведе навън от дневната. В това време през вратата на верандата откъм градината влязоха Сара и Том, хванати за ръце и далеч от целия свят.

— Том! — извика Бил. — Защо не си дойде направо вкъщи? Трябва да говоря с теб!

Том се вгледа в баща си с изненада и безпокойство.

— Няма причина да се вълнуваш толкова, татко. По-същественото е, че тук трябваше да разбере нещо твърде важно. — Той се обърна към Сара и я погледна с любов в очите. — Имаме да ви съобщим една новина. Помолих Сара да се омъжи за мен и тя се съгласи. Ние сме сгодени!

— Том! Толкова съм щастлива и за двама ви! — Стефани се впусна към Сара и нежно я прегърна.

— Наздраве за щастливата двойка! — Денис вдигна чашата си за ироничен тост.

— Не, не, не можете! — със страхотно хъркане, почти задушавайки се, изрече Бил и падна на колене.

Настъпи миг на истински ужас и суетене, после Стефани се завтече към него, коленичи и повдигна главата му от пода.

— Стеф, слушай! — изпъшка Бил дрезгаво, хванал се за гърдите и целият сгърчен от силна болка. — Ако ми се случи нещо, всичко зависи от теб. Не можеш да им позволиш да се оженят. Причината е Том — той е твой син!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Уискито е добро питие, говореше си сам Денис, докато лежеше проснат на канапето в дневната на Рая. След като потегли виещата линейка, която отнесе Бил, Том и Стефани, а Сара изчезна в градината, всичко наоколо беше утихнало. Тъкмо подходяща атмосфера да се справиш с бутилка отлично малцово уиски. И е вярно, че то удавя мъката, помисли Денис. Чувстваше се много по-добре, отколкото преди, защото сетивата му вече бяха притъпени. Най-хубавата упойка на света. Той се пресегна отново към бутилката.

Долови шум от кола и стъпки, които идваха отвън. Том влезе през стъклената врата откъм терасата.

— Идвам направо от болницата! — започна Макмастър младши.

— Махай се!

— Какво?

— Махай се! — Пияният Денис се надигна от канапето и се отправи към него.

Том с един поглед прецени състоянието му.

— Къде е Сара? — попита той.

— Казах ти да изчезваш. Последното нещо, от което тя има нужда, си ти.

Челюстта на Том се стегна.

— Слушай, каквото и да чувстваш, положението на сестра ти е още по-ужасно.

— Да, и чия е вината?

Том му отправи съкрушен поглед.

— Има ли значение? — изрече. После се обърна, за да си тръгне.

— Остави Сара на мира — извика Денис след него. — Ще се оправи и без теб. Както и всички ние!

Докато вървеше през градината, Том си каза, че единственото разумно нещо от цялата сцена между него и Денис бе, че не се поддаде на импулса да го удари. Положението и бездруго беше достатъчно тежко. Мисълта му се откъсна от последствията на отчаяното

разкритие, направено от Бил — имаше за какво да се безпокои, след като откараха смъртно болния човек в реанимацията. А и трябваше да се решават многобройните проблеми, които всяка криза носеше със себе си. Но ето че се налагаше да намери Сара. Един господ знае какво чувстваше тя в момента.

Откри я на височината, загледана към морето. Вятърът духаше силно, а слънцето бледнееше с идването на вечерта. Въздухът беше лепкав и студен. Ала тя, изглежда, нищо не забелязваше. Беше потънала в собствените си мисли и се сепна неприятно от приближаването му. Том веднага установи с болка, че Сара го гледа по-различно; смесица от смущение и какво още — страх? отвращение? — замъгляваше погледа ѝ. Все пак се опита да се покаже естествена.

— Как е баща ти... как е Бил?

Ние дори не можем да разговаряме, помисли Том с внезапен ужас. А на глас рече:

— В реанимацията е. Дадох му силно успокояващи лекарства, тъй че успях да изляза от болницата.

— Той... каза ли нещо друго?

— Не. Нито пък Стефани. Беше много бледа.

— Мислиш ли, че е истина? Че сме брат и сестра?

— Не знам. Но разбирам, че случилото се не може да се поправи.

— Предполагам... именно това обяснява враждебното им поведение към нас през цялото време — знаели са, че никога не бихме могли... че за нищо на света...

Том копнееше да я вземе в обятията си, ала не смееше да я докосне.

— Сара... просто не знам какво да правя.

— Нищо не можеш да направиш! — пламна тя. — След като не можеш да промениш онова, което вече се е случило.

— Сара, но ние не знаехме! — Том изпитваше още по-силна болка, че красивото чувство между тях се беше превърнало в нещо мръсно и безнравствено само за един неочакван кошмарен миг. — Любихме се и аз не съжалявам! Не знам какво ме кара да мисля тъй, но не съжалявам.

— Не трябваше да стане!

— Не, не е тъй! Поне тогава не съществуваха причините... Единственото нечестно нещо са лъжите, с които ни заблудиха. Все още

те обичам, Сара. Нищо не може да го промени.

— Моля те, Том, недей... — простена тя.

— Кажи, че не ме обичаш! — предизвика я Том.

— Всичко е свършено! Тъй трябва да бъде! — извика момичето.

— Няма значение какво чувстваме. Не можем да се обичаме — сега или когато и да било.

И тя хукна към къщи. Завари Стефани в антрето. Очите им се срещнаха. Сара се впусна към стълбите да потърси убежище в спалнята си, но гласът на майка ѝ я спря по средата на стъпалата.

— Сара... трябва да поговорим.

Сара се обърна.

— Какво има да си кажем?

Стефани стисна здраво перилата на стълбата.

— Искам да разбереш, че не съм знаела нищо до този момент. Родих дете — много отдавна, дори не бях на твоите години. После ме изпратиха далеч, а бебето трябваше да бъде осиновено. Моят баща ми съобщи, че то било умряло. Това е всичко.

— Не е всичко! Бил е бил наясно. Защо никой не се осмели да ни каже истината, преди да е станало късно?

— Твърде късно ли е вече? — Гласът на Стефани прозвуча глухо.

Неочаквано Сара се сви, седна на стълбите и избухна в плач.

— Чувствам се толкова омърсена, мамо — хлипаше тя. — Толкова се срамувам от онова, което направихме.

Стефани бавно изкачи стъпалата и взе Сара в прегръдките си.

— Тихо, любов моя — започна да я успокоява тя, — ти не си знаела.

Отвън се чу шумът от колата на Том, която изфуча в здрача. Стефани усети сърцето и главата си като оловни. Не ви ли стигаше да вземете мъжа ми, запита тя злите сили, та трябваше да ограбите и любовта на моето дете? Нямахте какво повече да каже на Сара, нито да я утеши. Седяха заедно, вкопчили се една в друга подобно на оцелели корабкрушенци, без да произнесат и дума.

Нощният въздух ставаше студен дори в центъра на града. С всеки изминал ден дългото горещо лято се превръщаше все повече в спомен. Джили беше доволна, че си бе купила палто, и тъй като повече

нямаше за какво да се мотае пред ярките и примамливи витрини, забърза към хотел „Рийджънт“. Направи равносметка и реши, че не е недоволна от начина, по който се стекоха нещата. Би предпочела сама да хвърли бомбата за потеклото на Том в лицето на Стефани. Щеше да бъде интересно да види физиономията ѝ. И мутрата на Бил, самодоволния стар пръч! Но всичко това беше само глазурата на тортата. Нанесените щети от разкритието бяха твърде значителни. Бил се намираше в реанимацията, Том и Сара бяха разделени по най-мизерния и за двете страни начин, а Стефани беше подложена на нов удар, усложненията от който тя едва сега почваше да осъзнава. Не е лошо, помисли Джили самодоволно, не е лошо.

Удовлетворението от последния развой на нещата донякъде смекчи гнева ѝ, породен от решението на Джейк да направи Каси шеф на „Тара“ вместо нея. Разбира се, той се отплащаше на малката проститутка за предоставени от нея услуги в хоризонтално положение, на Джили ѝ беше съвсем ясно. Но трябваше да има и друга възможност. Джили си беше наумила да превърне „Тара“ в своя играчка. Джоунс би могла да получи нещо друго. Джили очакваше да види Сандърс и да го накара да оцени високо неопровержимите ѝ аргументи.

Джейк отвори вратата на апартамента, като едновременно погледна към часовника си. Поздрави я със студен поглед.

— Не разполагам с много време — отсече. — Ще излизам.

— Къде? — попита Джили ревниво.

Той се засмя и я поведе към дневната.

— Въпреки че не е твоя работа, ще ти кажа, че давам прием за шефовете на боливийски минен консорциум; те току-що пристигнаха в града.

— Какво, в този вид ли ще даваш приема? — Джили погледна към скъпия му копринен китайски халат, екстравагантен модел в червено и златисто.

— Трябва да се напъхам в официалния си вечерен костюм, за да ощастливя всички — изрече Сандърс остро саркастично. — А сега с какво мога да ти бъда полезен?

— За „Тара“ — натърти тя.

— И дума да не става.

— Искам я!

— Вече съм назначил Каси Джоунс.

— Можеш да отмениш назначението!

Джейк въздъхна и заговори много рязко:

— Казах ти и преди, че на първо място съм бизнесмен и това е бизнес решение. Искам за „Тара“ човек, който ще печели, а не да се забавлява и да урежда някакви налудничави сметки за лично отмъщение.

— Ти си полудял!

— А ти си опасна, Джили. Ако знаех само какъв номер си намислила да погодиш на Бил Макмастър, щях да се дистанцирам от твоите щуротии. Мога да получа всичко от „Харпър Майнинг“, от него и Стефани без тези злонамерени трикове. — Джейк хвърли поглед отново към часовника си. — А сега, ако обичаш, да ме извиниш, наистина трябва да се облека. — Той я изгледа с видимо отвращение.

Джали бе поразена. Беше уверена, че Джейк Сандърс ще одобри нейната изобретателност — очакваше да бъде поздравена с шампанско и целувки за победата ѝ над Бил и за внесеното ново объркване в лагера на „Харпър“. Вместо това я отпращаха като прислужница, хваната в прегрешение с касапина в килера! Джили с усилие си наложи да отвърне:

— Мисля си, че след като по този противен начин гледаш на онова, което върша, няма никакъв смисъл да продължаваме нашето... бизнес партньорство. Ти притежаваш сертификатите на няколко акции, които, доколкото си спомням, са мои. Искам си ги обратно.

— Ще ги получиш по куриер утре сутринта преди девет часа.

И с това всичко свърши. След секунди Джили се озова отвън на улицата, като се бореше с тежестта на чувствата — преобладаващо измежду тях беше нарастващото убеждение, че се държа като глупачка.

Пред болничната стая на Бил седяха и чакаха заедно Стефани и Рина. Те не разговаряха, но между тях не съществуваше студенина или неловкост — не беше време за враждебни настроения. Бил вече бе преодолял кризата и оставаше да се чака. След като отскочи спешно до Рая да види Сара, Стефани отново се върна в болницата, за да прави компания на Рина; нейното бдение съсипваше нервите ѝ.

Лекарят излезе от реанимацията и се появи в рамката на тежката врата.

— Съпругът ви пита за вас, госпожо Макмастър — съобщи той, — и за вас, госпожо Харпър. Можете да го видите за малко. Предупреждавам ви обаче да бъдете внимателни. Не трябва да се вълнува или напруга. Подобна коронарна история би убила повечето мъже. Той е все още много слаб и всеки стрес може да се окаже фатален.

Те кимнаха смутени.

— Оттук моля.

Едрото костеливо тяло на Бил изглеждаше странно смалено, отпуснато в болничното легло. Като че ли беше останало наполовина от онова, което представляваше, когато Макмастър беше на крака. Напрегна се да проговори още в момента, в който ги видя:

— Стефани... трябва да ти кажа...

— Бил, замълчи. Приказките могат да почакаат.

— Не — възпротиви се Бил, като тонът му по нещо напомняше за предишния му властен характер. — Твърде много се е натрупало. — Взе ръката ѝ, а двете жени се настаниха до леглото му.

Стефани го погледна със страх. Не беше сигурна дали иска да научи онова, което той толкова много искаше да ѝ каже.

Бил започна с усилие:

— След като роди детето — Том — и беше изпратена отвъд океана, баща ти настоя да ти кажем, че е умряло. Не искаше да продължиш да мислиш за малкото, както и евентуално да го потърсиш, когато станеш по-възрастна.

— Той искаше от мен да забравя, че някога съм имала дете.

Гласът на Стефани звучеше безчувствено. Бил не можеше да знае колко силна болка изпитваше тя.

— Да — продължи Бил. — Баща ти ме помоли да уредя осиновяването. Не искаше да знае какво е станало с него, нито пък да има нещо общо с цялата история. Не ми даде право на избор. Тъй че аз оставих момчето в сиропиталище с идеята за *осиновяване*.

— Ние не желаехме това — добави опечалена Рина. — Твърде много се страхувахме Макс да не направи нещо друго.

Всички винаги са се страхували, помисли Стефани.

— Но Рина и аз се почувствахме много виновни от постъпката си. Бебето беше прекрасно — а ние да го изоставим просто ей тъй. Със седмици говорехме само за него. Не можехме да го забравим. Накрая решихме, че не бива да го отстраним по този начин, решихме, че бихме могли да го осиновим самите ние.

— Знам, че казаното сега не променя нещата — рече Рина, а очите ѝ бяха пълни със сълзи, — но тогава вече знаехме, че не можем да имаме собствени деца. Тъй че Бил се върна в сиропиталището...

— ... Игуменката даде съгласието си да вземем бебето. Оттам заминахме с кола направо за Пърт, където една братовчедка на Рина беше умряла наскоро; щом се върнахме, казахме на познатите, че е трябвало да вземем момчето ѝ и да го отгледаме като наше собствено. Ето как стана всичко.

— Никога ли не сте мислили да ми кажете? — В гласа на Стефани нямаше упрек.

— Напротив! — Лицето на Бил изразяваше разкаяние. — Но изчаквахме подходящ момент и протакахме, докато стана твърде късно. Толкова се страхувахме да не го загубим, разбира се, и теб!

— Съжаляваме много за грешката, която допуснахме, Стефани — промълви Рина, обляна в сълзи. — Искахме да е за добро, а нещата се обърнаха по ужасен начин. Опитай се да ни простиш. Ще можеш ли?

— Да, ще го направя. Но аз не съм единствената потърпевша в случая. Надявам се само, че Том и Сара ще могат да ни простят.

Стефани не каза, че в сравнение с болката, причинена на нея, по-голямо беше престъплението спрямо съсипания и пропилян живот на младите. Ала разбираше, че не бива да го прави. Стисна ръката на възрастния мъж със симпатия и все пак знаеше както за него, тъй и за себе си, че разбирателството не е опрощаване на греховете.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Като се събуди в студеното празно легло, Стефани в първия момент не разбра къде се намира. Трябваше да мине известно време, за да се опомни напълно. Беше отново в Рая — но без Дан. Колко месеца са ти нужни, помисли тя с болка, да се примириш с липсата на другия, който е бил част от теб? Да свикнеш да си лягаш сама, да се храниш сама, да си сама, когато си се радвала на хармонията на взаимността, присъща само на щастливия семеен живот. Отново оплака Дан, както правеше всяка сутрин, след като се бе примирила с неговата загуба. За да тури край на мрачното си настроение, Стефани си наложи да стане от леглото.

Докато беше под душа, мислите ѝ се върнаха двадесет и четири часа назад и проследиха събитията. Мъката ѝ за Сара някак си отне част от тъгата ѝ по Дан. Страданието на Сара изглеждаше още по-ужасно — любимият ѝ бе откъснат от нея жив, а не мъртъв; двамата трябваше да продължат да живеят в същия град, с копнеж един към друг, но без да могат да се срещат повече.

Стефани съчувстваше също на Бил и Рина, защото тъй добре пазената от тях тайна излезе наяве по най-разрушителния начин. Ала за себе си, въпреки че нямаше на кого да го каже, тя чувстваше облекчение и радост — облекчение, че детето ѝ не бе умряло, както ѝ бяха съобщили, и радост, че се беше превърнало в такъв хубав млад мъж. Ако Дан бе тук — той щеше да я разбере.

Вчерашната среща с Бил я запозна също тъй с дейността на компанията и последните събития; Сара и Денис ѝ бяха спестили на остров Орфей новините, за да не я натоварват. За пръв път Стефани научи как е успял Джейк на заседанието на управителния съвет, свикано по негова инициатива, и как я е лишил от председателското място; него тя бе заемала неизменно след смъртта на баща си. Бил се поуспокои, че Стефани прие всичко много сдържано, но той долови и че битката все още не е приключила. Стефани щеше да размишлява

толкова, колкото ѝ беше нужно, за да почне да действа — а сега разполагаше с твърде много свободно време.

Стефани се облече и по време на скромната закуска прехвърли наум последните думи на стария Макмастър, преди да се разделят снощи. Замаян от приспивателното, дадено му от медицинската сестра, той им беше пожелал лека нощ, след което изтърси ни в клин, ни в ръкав:

— Наблюдавай Джили, Стеф. Тя знае за Том и може да ти създаде куп неприятности — виж колко беди ти се струпаха, откакто излезе от затвора. *Наблюдавай я!* — И после заспа. Думите му се въртяха в главата ѝ през цялата нощ. Имаше толкова загадъчни моменти в успеха на Джейк Сандърс и неговата атака срещу „Харпър“ — дали пък Джили наистина не беше свързана с тях? А и нещастният случай по време на онази езда. Полицията не беше открила нищо и никого след инцидента. А дотогава Стефани беше яздила из парка в пълна безопасност хиляди пъти. Какво означаваше всичко това?

Нямаше отговори на въпросите си, колкото и да се опитваше да ги намери; не можеше да свърже логически различните събития, зачестили през краткия период от тези няколко седмици след освобождаването на Джили. Подтиквана от нов прилив на енергия, Стефани реши да провери подозренията си — тя или щеше да открие загадките, или щеше да отхвърли измъчващите я безпокойства.

Непосредствено след закуската се качи в колата и подкара към апартамента на Джили, разположен на „Елизабет Бей“. Джили я посрещна, увери я в нежните си чувства и настоя да си поговорят надълго и нашироко за чудесното избавление на Стефани; разбира се, всичко това гарнирано с много сладки и кафе. Накрая Стефани успя да използва малка пауза в празното дърдорене на Джили, за да ѝ подскаже за какво е дошла.

— Добре ли познаваш Джейк Сандърс? — започна тя.

Джилли моментално мобилизира силите си като за сражение. „Доколко знае нещата?“ — помисли с тревога и потисна всички признаци на смущение, които биха я издали.

— Изобщо не го познавам, Стеф — отвърна тя убедително. —
Защо питаш?

— Мога ли да бъда откровена с теб?

— Разбира се.

— Чудих се, дали не си му помогнала.

— Да съм помогнала за какво? — „Тя само подпитва, нищо не знае.“

— Да спечели контрола над „Харпър Майнинг“.

— Защо, за бога, да го правя? — Джили гледаше като втрещена.

— Защото... някъде вътре в себе си ти все още ме мразиш. — Тези думи струваха много на Стефани. Но те бяха част от многото възможни причини, над които беше размишлявала през дългите часове на безсъние; изобщо имаше ли някакъв смисъл да ги изрича.

— Как можа да го кажеш? — извика Джили с нарастващо вълнение.

— От деня, когато ти излезе от затвора, нещата взеха лош обрат за мен. Бог ми е свидетел, че се опитвах да отхвърля възможността, че по някакъв начин си замесена. Но трябваше да попитам.

— Стефани, не е честно да приписваш всичко на мен, само защото нещата в живота ти се объркват. — Очите ѝ се насълзиха. — Желаех повече от всякога да съм ти истинска сестра. А сега ти просто искаш да ме принесеш в жертва.

— Джили, не е вярно. Искам само да разбера дали Джейк Сандърс не е получил помощ отнякъде, за да се сдобие с онези допълнителни акции. Все пак някой го е улеснил по пътя към компанията.

— Не съм аз. Мисля обаче, че се досещам кой може да бъде.

— Кой?

— Малката приятелка на Денис, компютърният вундеркинд... Каси, как ѝ беше презимето...

— Джоунс — допълни Стефани автоматично.

— Нека да ти покажа нещо — обърна се към нея Джили, почти мъркаща от удоволствие, че по този начин се нареждаха нещата. Тя се пресегна към голям жълтеникавокафяв плик. — Сертификатите на акциите ми в „Харпър Майнинг“. Тази сутрин ги получих от моя брокер след неговото запитване. Според досиетата на фондовата борса, проверявани миналата седмица от хората на „Харпър Майнинг“, за да издирят виновника, който е предоставил липсващите два процента, моите акции са били прехвърлени към „Сандърс Инвестмънтс“ преди две седмици. Поне тъй показва компютърът.

— Не разбирам — сви вежди Стефани. — Ако не си ги продала на Джейк, как става...

— Много просто... Каси е нагласила нещата, сякаш съм го сторила!

— Защо ще го прави?

— О, Стеф... — Гласът на Джили придоби нотка на съжаление. — Толкова си доверчива! Не би ли могло да ти мине през ума, че тя е работела за Джейк през цялото време. И върху кого е най-добре да се хвърли вината за продажбата на акциите, ако не върху черната овца на фамилията — жената с криминалното досие, на която и бездруго никой няма да повярва, нали?

Стефани се загледа в акциите. Нямахше и съмнение в истинността им.

— Затова и дойдох — изрече тя с широка усмивка, — надявах се да намеря сигурно доказателство. След като сега те са тук, едновременно не могат да са притежание и на Сандърс, права ли съм?

— А ти трябва да говориш с Бил за Каси — нетърпеливо я подсети Джили, за да не изпусне удобния момент. — Вчера той я уволни. Том знае всичко за случая.

— Том... — рече бавно Стефани — о, да...

О да, госпожо Стефани, помисли Джили с жестоко вътрешно ликуване, ето още един малък проблем, нали? И то не толкова лесен за разрешаване. А на глас рече искрено:

— Съжалявам. Толкова много ти се е насъбрало в момента. След всичко, което ти се струпа напоследък, мога да разбера подозренията ти. Бедната Стефани.

За Денис дните минаваха замъглени от алкохола и самосъжалението. Разривът с Каси го нарани силно. Той се измъчваше от ревност и омраза всеки път, когато си я представеше в прегръдките на Джейк, в леглото му — да върши същите неща както с Джейк, така и с него. Но върхът на всичко беше унижението, че е измамен, че беше повярвал в нея, повярвал, че Каси го обича, докато в същия момент го е използвала, за да постигне, каквото е искала.

А после да научи, че майка му... Въпреки честите конфликти със Стефани Денис я обичаше силно и винаги я бе идеализирал. Както

всяко момче, израснало в пансион, бе живял с мисълта за нейните посещения, бе копнял за появата на високата, чудесно ухаеща жена с мили сини очи. След като стана по-голям, Денис не можеше да се примири с разностранната ѝ сексуална кариера, с многобройните ѝ съпрузи, с истината за живота ѝ на жена. Въпреки всичко все още някъде дълбоко в сърцето си продължаваше да боготвори чистия, неопетнен образ на Стефани. А сега да открие, че е забременяла, когато е била само на седемнайсет — и от кого ли? От някой стар перверзен тип? От бизнеспартньорите на баща си? Или от някакъв негодник измежду работниците в Рая, мускулест и добре сложен... Денис се отврати от собствените си фантазии.

Като гледаше брат си, изпаднал в агонията на собствения си ад, тревогата на Сара все повече нарастваше. Страданието е само едно от нещата в живота, помисли тя тъжно, и всички ние носим своята участ. Но аз няма да ти позволя да се самоубиеш, колкото и да си мислиш, че го желаш. Това ще бъде последният удар за мама. Сара намали бутилките с алкохол в бара на дневната и уреди с Мейти запасите да се изчерпват по-често. Скри ключовете от колите и неведнъж трябваше да се преборва с Денис, да го завежда пиян и безпомощен до стаята му и да го стоварва върху леглото, за да поспи. Мъчеше се да го разсее, като го караше да излизат на разходка с колата, често пъти до Блу Маунтинс или сред природата, където можеха да разговарят или просто да утешат душите си в тази огромна пустош.

Веднъж на връщане от поредната разходка Денис неочаквано избухна:

— Каква бъркотия! Каква ужасна бъркотия. И всичко благодарение на мама!

За пръв път той се осмеляваше да излее гнева си срещу Стефани толкова открито. Сара остана поразена.

— Но тя не е знаела, че Том е жив!

— Ако е била толкова невинна, как изобщо той се е пръкнал на бял свят?

— Денис, не бъди без сърце! Мама е била съвсем млада... и след едно такова ужасно нещо на всяко момиче ще му се иска да забрави какво се е случило.

— Да забрави — произнесе Денис мрачно. — Да можех и аз.

— Какво толкова те притеснява? — попита Сара нетърпеливо.

— Искаш ли да разбереш всичко или само най-важните подробности? Като начало не много приятната новина, че се появява още един претендент за семейното богатство.

— Боже господи! Не мислиш ли, че има предостатъчно, за да стигне за цялата компания?

— Лесно ти е на теб да се надсмиваш — подхвана Денис, след което гласът му заглъхна нерешително. Как можеше да обясни на Сара? Тя беше момиче — не беше застрашена, че оня ще я измести от мястото ѝ. Неприятностите започнаха, след като Том постъпи в компанията с бляскавата си подготовка, с безпогрешния си американски усет и пробивност в бизнеса. Сега Том също е син на Стефани Харпър и може да го елиминира. Не бива да има двама короновани принцове в която и да било династия, размишляваше Денис, разкъсан от завист и негодувание. Как можа Стефани да му погоди този номер?

— Ако това са нещата, които те безпокоят... — започна Сара.

— Знаеш каква е мама! — дръзко я пресече Денис. — Тя се опита да се откупи пред Джили за пет милиона... Интересно, незаконният ѝ син каква ли цена има?

— Денис, стига! — Ако и двете ръце на Сара не бяха заети с кормилото, тя сигурно щеше да му удари плесница. — Престани. Ако за теб е трудно да се примириш, за мен е още по-ужасно.

Образът на Сара в леглото с Том, косата ѝ, разпиляна по голата му гръд, изплува в съзнанието на Денис. Господи, разбира се! Не беше помислил за това. Сара трябва да се чувства... Трябва да е като... Той се опита да си представи да е в нейното положение. Усети смущение. Въпреки че проявяваше богата фантазия спрямо всяко същество от женски пол, което някога беше познавал — от чистачката в училището до Джоана Рандъл, без да споменаваме Елизабет Тейлър, Мадона и Мерилин Монро — просто не можеше да мисли за сестра си по този начин. Е, поне едно от усложненията за семейство Харпър можеше да бъде спестено, помисли безрадостно Денис.

— Съжалявам — отвърна ѝ той.

Остатъкът от пътя до Рая изминаха в мълчание. Щом зави към задната част на къщата, Сара забеляза с притаен ужас колата на Том, оставена на алеята. Самият той крачеше около басейна. Денис го видя на известно разстояние от тях, скочи от колата и бързо прекоси

поляната и терасата, насочвайки се към него. Сара го последва тичешком.

— Сара, трябва да поговорим. — Лицето на Том беше стегнато и бледо.

— Не...

— Не си желан гост тук! — намеси се Денис заплашително.

— Не можем да оставим нещата просто ей така. — Том се приближи към нея, ала Денис прегради пътя му.

— Не мислиш ли, че е по-добре да се измиташ от Рая?

— Разкарай се, Денис! Няма да си отида, докато не говоря със Сара! — И той отмести Денис настрана. Преди да успее да се предпази, Денис сви юмруци и го удари в корема.

Сара изпищя и скочи към Том, като крещеше:

— Остави го!

Денис не ѝ обърна внимание, възползва се, че противникът му е превит одве, и се нахвърли отново. Но Том го забеляза навреме, отдръпна се и върна с все сила удара. Обезумял, Денис се опита да нападне отново, ала Том сграбчи ръката му. За момент те продължиха да се борят, като се изправяха и залитаха по терасата до ръба на басейна. В един миг Денис изгуби равновесие и цамбурна във водата, повличайки със себе си и Том.

Пуснаха се едва след като паднаха в басейна и студената вода ги накара да дойдат на себе си. Застанала край басейна, Сара ги чакаше да се измъкнат навън и крещеше.

— И двамата сте смешни, отвратителни! Веднага престанете! Какво ще разрешите по този начин?

Трепереха, но не се предаваха, настръхнали и недовлетворени.

— Направо се махай! — повтори Денис.

Том погледна към Сара умолително.

— Искаш ли да си отида?

Сара не бе в състояние да отговори.

— Махай се! — натърти отново Денис. — Иска го и тя, и всички останали. Изчезвай от живота ни и не се появявай повече!

Без да каже нищо повече, Том си тръгна. Денис въздъхна с облекчение. Добре се беше справил, показва на копелето къде му е мястото. Наистина, не можеше да разбере защо Сара побягна, заключи се в стаята си и до края на деня нито излезе, нито му продума.

— Другият крак, мистъ Сандъ.

Джейк се усмихна и постави крака си в малките бронзови ръце на Пик Сан Уа. Концентрирана напълно, тя го масажираше бавно и равномерно по цялата му дължина досами петата; палците ѝ се движеха по плътта, причинявайки едновременно болка и удоволствие. После се наведе напред и коленичи в края на леглото, като поемаше с уста един по един пръстите на краката му, мачкаше ги с кръгови движения на езика си и ги смучеше бавно и с наслада.

Джейк лежеше възник в пълен покой. Пикси наистина беше забележително момиче. Масажът беше толкова просто нещо, но въпреки това малцина можеха да го правят както трябва. А тя умееше да те отпусне от ходилата до върха на главата и обратно; улавяше ритъма на тялото, което масажираше, определените точки, където се събираше напрежението; имаше пълна торба с трикове. И всичко това беше само увертюрата. Операта едва сега започваше.

След като обработи всеки сантиметър от тялото му през последния един час, Пикси вече привършваше. Отпуснат, апатичен, Джейк с усилие погледна часовника си, въпреки че чувстваше как пръстите му се размекват под изключителните ласки на Пикси. Стриктно спазваше времето. Джили трябваше да се появи всяка минута.

Когато тя се обади да му каже, че иска да го види, първата му реакция както винаги беше да шикалкави, да се отърве, да ѝ откаже.

— Какво значи, подновяване на враждебните действия ли? — запита той резервирано. — Струва ми се, че нашата... професионална връзка е, според твоите думи, изчерпана.

Но едно от качествата на Джили, за което винаги ѝ се беше възхищавал, бе, че нейна милост не допускаше да бъде сразена.

— Не се прави на интересен, Джейк — ясно произнесе тя. — Ще намина към осем.

Въпреки резервите си по отношение на непозволените начини, с които действаше Джили, Джейк беше почувствал, след като се разделиха, липсата на нейната помощ — не му осигуряваше вътрешна информация. И въпреки че на моменти го беше отвращавала, Джили никога не бе пропускала възможността да го възбуди. Реши да се

съгласи с подновяването на съюза. За да е сигурен, че е отпуснат и същевременно тонизиран за срещата, повика Пикси. Деликатните малки жълти пръстчета бяха извършили поредната си магия. Тялото му ликуваше. Почувства, че е готов на всичко.

Обади се звънецът откъм вратата.

— Би ли отворила, Пикси? — помоли я Джейк.

Пикси спря любовната игра с пръстите на краката му, изправи се, поклони се и запристъпва босонога. Джейк наблюдаваше извивките на бляскавия ѝ гръб и заобленото ѝ задниче, докато тя отиваше към коридора. Представи си лицето на Джили в мига, когато съзре кой я посреща, и се ухили. Ако не се намираше в състоянието на летаргия, за нищо на света не би изпуснал гледката. Джили наистина се слиса, щом вратата се отвори и на прага се показа дребна ориенталска жена, гола до кръста, с хълбоци, покрити само с ярка и завързана отстрани на възел препаска. Но тя се окопоти моментално и нахълта вътре, като подаде палтото си на жената, сякаш беше прислужничка. После се отправи по застлания с дебел мокет коридор, за да открие Джейк.

— Откъде си я наел тази? — попита тя, влизайки в спалнята. — Със същата физиономия ли мие чиниите, с каквата отваря вратите?

Джейк се беше опънал на леглото, подсмиввайки се лениво. Беше препасан само с една хавлиена кърпа през кръста. Никога не го бе виждала да изглежда тъй прекрасно.

— Тя е висококвалифицирана масажистка — отвърна ѝ той отпуснато. — Не всички жени са ентузиазирани аматьорки като теб, Джили.

— В такъв случай те не знаят какво пропускат — парира го Джили.

Джейк седна и спусна крака на пода, като придържаше кърпата около себе си.

— Искаш ли да пийнеш?

Джили кимна. Дребната фигурка, застанала безмълвно на вратата, изчезна към кухнята. След няколко минути Пикси се появи отново с поднос; върху него имаше бутилка шампанско и три изящни кристални чаши. Джили вдигна пенливата позлатена чаша.

— Наздраве — за нас? — изрече язвително.

— Наздраве! За нас — съгласи се Джейк, без да влага сарказъм в гласа си. Без да сваля проникателния поглед на черните си очи от

лицата им, Пикси безмълвно гаврътна шампанското, сякаш беше лимонада.

Застанала между двама души, голи до кръста, Джили взе да се чувства прекалено издокарана във вечерната си блуза и пола. После погледна към Джейк, който хвърляше поглед ту към нея, ту към Пикси, и подразбра намерението му. Джейк наля още шампанско.

— Какво ще кажеш за тази вечер — промърмори той. — Можеш да ме развличаш с обичайните си умения, Джили...

— Или?

— Как би се чувствала, ако направим тройка?

— Зависи — отговори Джили, като изпитваше удоволствие от преимуществото си — за кои трима става дума.

Джейк посочи с ръка.

— Ние двамата. Мен... струва ми се, че ме познаваш. Позволи ми да ти представя госпожица Пик Сан Уа. — Той мина зад Пикси, хвана я за раменете, побутна я напред за одобрение от Джили. Ръката му се спря върху възела на кърпата, препасана около ханша ѝ, и щом го развърза, захвърли парчето плат настрана. Пикси стоеше гола и без стеснение като дете.

Джили я огледа от горе до долу. Китайското момиче бе дребно, с деликатно оформени рамене; имаше тънко, сякаш току-що развито тяло на четиринайсетгодишна. Но малките ѝ гърди бяха като на зряла жена, зърната ѝ сбръчкани като малини, в същия тъмночервен цвят. Те бяха изпъкнали и издаваха, че е била в състояние на силна възбуда; то се потвърждаваше и от разширените зеници на очите ѝ. Да, Джили щеше да се позабавлява добре, опознавайки тези гърди. Под талията ѝ коремчето се заобляше слабо, създавайки впечатлението, че извивката на хълбоците ѝ е изрязана от слонова кост. Косъмчетата на пубиса ѝ бяха тъмночерни на фона на златистата ѝ плът, по-тъмни Джили не беше виждала; ала кожата на изострените ѝ бедра беше без всякакво косъмче, като мрамор. Джейк все още я държеше за раменете, обърна я. Задничето ѝ напомняше прекрасна праскова. Възви я отново с лице към Джили и като натопи пръст в чашата си, покапа шампанско по рамото ѝ. Джили наблюдаваше как струйката се стича надолу към гърдата на Пикси — една капка застана на върха на зърното ѝ и натежа там. Джейк забеляза как Джили гори от нетърпение да я изближе и се засмя.

— Пикси? — обърна се той към момичето.

Пикси изпи набързо шампанското и остави чашата си, после хвана Джили за ръка и я поведе към леглото. Джейк ги последва, настани се на края и проследи процедурата с интерес. Пикси се наведе и свали обувките на Джили, мушна ръцете си под полата и свали бикините ѝ. Джили беше очарована, искаше ѝ се да остави безмълвната сръчна дребна жена да прави всичко с нея. Възбудата ѝ се засили, когато Пикси разкопча блузата ѝ и я съблече; почувства хищния поглед на Джейк върху себе си и чу учестеното дишане на Пикси. Минавайки зад нея, Пикси разкопча сутиена и полата ѝ и ги остави да се свлекат на пода. Джили изпадна в транс — чувстваше се като кралица, която подготвяха за харема, преди да я предадат на нейния любовник.

Внезапно Пикси скочи в леглото и придърпа Джили да легне до нея. С леки, плавни движения на ръцете тя замилва гърдите на Джили, обрамчила я с колене от двете ѝ страни; после взе зърната ѝ в устата си.

— Господи, колко е хубаво — простена Джили, пронизана от силно желание.

Пикси умело смучеше, масажираше и дърпаше, докато Джили почувства зърната си напрегнати, както никога досега. Масажистката продължи да обработва по-надолу тялото ѝ и инстинктивно разбра, че Джили предпочиташе по-груби ласки, отколкото другите жени. И щом силните ѝ малки пръсти стигнаха до вдлъбнатината между краката ѝ, тя грубо ги напъха, за да намери клитора ѝ, после енергично взе да го масажира, а Джили се затърчи от удоволствие, простенвайки смесица от думи на обида и възхвала към своя мъчител.

Джейк съсредоточено наблюдаваше двете жени в леглото; ръцете на Пикси бяха като криле на пеперуда, които играеха върху надареното тяло на Джили, сръчно възбуждащи и регулиращи нейното засилващо се сексуално темпо. Беше погълнат от красотата и силата на гледката. Обхванат го собствената му възбуда и почна да се загрява като на огън, penisът му набъбваше. Разбра, че дълго няма да издържи. При неговото кимване Пикси заработи все по-бързо и по-бързо, като играеше с език по зърната на Джили и забиваше събраните си в юмрук пръсти във вулвата ѝ. Джили се затресе силно и заиздава диви крясъци из дън гърлото си. Малко преди да настъпи оргазмът ѝ, Пикси се

отдръпна и Джейк се метна отгоре ѝ, като проникна в нея с бавни и ритмични движения; в същото време Пикси ги наблюдаваше със задоволство.

— Хубаво ли е, а, мистър Сандъ? — изцвърча тя. — Чувстваш се, сякаш ято патици отлитат от задните ти части!

Двете тела потръпнаха в конвулсия и се отпуснаха. Беше много тихо. Малко по-късно Джейк се надигна на лакти.

— Е, добре, дами, един от моите девет живота си отиде — обади се той. — Коя от вас ще бъде първа за останалите осем?

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожо Харпър, радвам се да ви видя отново!

— Хубаво е човек да се върне тук, Хилари.

Докато гледаше светналото от радост лице на секретарката си, Стефани разбра, че правилно е решила да посети офиса, за да се увери на място какво става в компанията, вместо сама да се предава без бой на Джейк Сандърс. Но не се и заблуждаваше за неизбежните изпитания, които я очакваха. Хилари дори се изчерви, като ѝ съобщи за първото от тях:

— Госпожо Харпър, господин Сандърс зае вашия кабинет. Нищо не можем да направя, за да го спра.

— Сигурна съм, че е било невъзможно — усмихна се Стефани учтиво. После се доближи до вратата с твърда стъпка и влезе, без да чука.

Изражението на раздразнение, изписано върху лицето на Джейк, веднага се смени, след като разпозна посетителката.

— Стефани! — някак официално възкликна той.

— Господин Сандърс — отвърна тя безучастно. — Виждам, че се чувствате удобно тук.

— Стана с решение на управителния съвет. Избраха ме за председател по време на вашето... за което може да се съжалява... отсъствие.

— И на мен ми беше казано същото. Но след като сте фалшифицирали данните в регистъра за акциите на тази компания, сигурна съм, че решението може да се отмени.

— Извинете, госпожо Харпър. — Джейк Сандърс ѝ отправи брилянтна усмивка. — Това обвинение е много сериозно. Докато не го докажете, би могло да се нарече клеветническо.

Стефани издържа на погледа му.

— Сигурна съм, че е вярно.

Джейк разпери ръце.

— Недоразумение, уверявам ви. Помощничката на Бил, госпожица Джоунс, просто е допуснала грешка в компютъра. Тя е наказана дисциплинарно и е преместена.

— Много хитро!

— Благодаря.

— Предполагам обаче, че можете да си представите... аз няма да оставя нещата така.

Събеседникът ѝ я погледна лукаво.

— Много си разгневена, нали?

— Заслужавате моето презрение.

— Стефани... — Джейк стана от бюрото и се отправи към нея. Близостта на тялото му отново я развълнува силно. Отстъпи назад, за да излезе от неговото силово поле. Защо упражняваше такова влияние върху ѝ? Стефани загубваше дори концентрацията си.

— ... Не трябва по този начин — говореше Джейк. — Заедно можем да бъдем забележителен екип. Между нас казано, в състояние сме да направим тази компания най-голямата в тихоокеанския район.

— И какво още.

— Не искам да ти отнемам компанията, искам да я направя мощна, като разчитам на помощта ти. — Господи, каква жена, помисли той. Въпреки всичко, което ѝ се бе случило, Стефани все още изглежда... много по-добре от всяка друга на света. Внимателно разгледа лицето ѝ, отслабнало, но по-одухотворено отпреди, сините ѝ очи със сенки отдолу, беглата следа от зарасналата рана на челото ѝ. Пое дъха на парфюма ѝ. — И двамата знаем, че целта си заслужава — изрече меко той.

— *Върви по дяволите!*

— Добре тогава — отсеке Джейк, ядосан и разочарован, — не ми оставяш възможност за друг избор. Ако не желаеш да ми съдействаш, ще направя тъй, че след председателското място ще изгубиш изобщо мястото си в „Харпър Майнинг“, и то в най-скоро време.

— Можеш да опиташ!

— Не ми се иска.

— Разбира се, че не! — подхвърли с насмешка Стефани. — Ти си толкова добър човек, нали. Мисля, че сме наясно на кого къде му е мястото. Приятен ден, господин Сандърс.

Стефани изправи гръб и рамене и гордо излезе от кабинета. В приемната Хилари беше чула отчетливо най-разгорещените реплики, разменени помежду им.

— Чувствам се ужасно, госпожо Харпър — призна тя с разтреперан глас. — Струва ми се, че трябва да напусна.

— Не, не го прави, Хилари. Разговорът ни е само престрелка. Сандърс все още не е спечелил войната. — Стефани направи пауза. — Свържи ме по телефона с кралството в Персийския залив. Искам да разговарям лично с принц Амал. Ще бъда в заседателната зала.

— Филип! — Като се престори успешно, че много се радва, Джили скочи от мястото си в мига, в който чу съпругът ѝ да си отключва вратата, и затича да го поздрави. — Скъпи! Как беше в Хонконг?

Филип уморено съблече връхната си дреха и я закачи.

— Добре — отвърна той равнодушно. — Надявах се да ме посрещнеш на летището. Полетът беше дълъг и уморителен. А трябваше да се отбия и в кантората за пощата.

— Съжалявам, скъпи, но самолетите често закъсняват, пък аз бях толкова заета...

— Сигурно наистина си била заета. — Той втренчи поглед в нея. — Опитвах се да ти се обадя няколко пъти от Хонконг — особено вечерно време — а теб винаги те няма. Къде беше?

— Филип, какво значи това? — Джили се опита да се засмее. — След като питаш, бях предимно в Рая. Със Стефани. Тя се чувства зле, след като загуби Дан, тревогите с бизнеса...

Филип отклони погледа си.

— Надявам се, че е така.

— Заповядай вътре, скъпи, и нека да ти наля нещо за пиене. — Джили се суетеше около него, въведе го в дневната, наля му уиски. Дръж се твърдо, рече си тя, какво му става на стария глупак? Тайничко хвърли поглед към Филип. Мъжът ѝ седеше вторачен в пространството, потънал в мисли, които очевидно не му доставяха удоволствие. Контрастът между мрачното му настроение сега и бодростта и нежността му преди отпътуването беше повече от очевиден. Явно нещата в Хонконг са се объркали. Филип вече остарява

за пътешествия по света. Но защо Джили трябваше да плаща за лошото му настроение или за това, че самолетът е закъснял. Твърдо реши да го разсее.

— Как намираш косата ми? — избъбри тя. — Последния път се притесних, че изглежда по-червена, отколкото трябва, тъй че ги помолих...

— Джили... — Филип отново я погледна настойчиво. — Не можеш да прекараш цяла седмица по фризьорки. Почнах да разбирам, че нямам и най-малка представа какво правиш с времето си — къде ходиш през цялото това безделие.

Джили усети опасност. Реши да премине в атака.

— Значи искаш да съм затворник в собствения си дом, тъй ли?

— Разбира се, че не. Но мисля, че един съпруг има правото да знае къде ходи жена му. И не виждам защо трябва упорито да не ми казваш.

— Не ми харесва отношението ти! — Джили се впусна възбудено да обяснява. — Постарах се да докажа на теб и на останалите, че съм се променила! Но независимо от постъпките ми винаги ще остана под подозрение. — Тя сграбчи няколко тоалетни кърпички и избухна в силен плач. — Не мога да издържам повече! Излизам! Може би когато имаш възможност да размислиш, ще се увериш колко несправедлив си към мен! — После Джили се втурна навън, поздравявайки се мислено за изнесеното представление.

Останал сам, Филип дълго седя над питието си. После се протегна за телефона.

— Каси Джоунс? — попита той. — Тук е Филип Стюарт. Получих бележката ви. Кога е удобно да се срещнем?

Въпреки всички изпитания напоследък, неколцината в тихата болнична стая бяха спокойни. Том и Рина седяха редом до леглото на Бил, споделяйки неизказаната радост, че той изглеждаше много по-добре. Синьо-сивият оттенък напълно беше изчезнал от лицето и ръцете му, очите му блестяха както винаги и с всеки изминат ден възвръщаше по малко своя предишен властен характер. В момента даваше указания на Том; връчи му и някакъв документ, който той внимателно сгъна и пъхна в малкото джобче на самото си.

— Да не го загубиш, Том!

— Бъди спокоен! Това ли искаш? Ти вероятно ще се върнеш в „Харпър“, преди въпросът да е повдигнат дори.

— Не избързвай с преценката си, вече се сблъскахме с действията на Сандърс. Знам, че се възстановявам успешно, но на чудеса не мога да разчитам. Както разбирам, скоро няма да има друг, освен теб, на когото да се доверя и да го упълномоща да упражни правото ми на глас, ако се свика управителният съвет и се стигне до гласуване — а имам подозрения, че ще се наложи.

— Добре, татко. — Том несъзнателно произнесе предишното обръщение, но после се усети. Почувства погледите на своите осиновители върху себе си, усмихна се и сви рамене. Разчувствана, Рина се реши да проговори.

— Том... Не зная как да почна... ние го премълчаваме от момента, в който ти разбра...

Том притихна. Не изпитваше желание да проучва целия този въпрос със своето потекло — фактът сам по себе си беше достатъчно тежък удар. И беше решил да не напряга допълнително Бил. Ала като получи увереност от неговото мълчание, Рина продължи:

— Разбираме, че не биваше да го вършим. Знаем, че трябваше да те уведоим. Знаем го, но сега. Опитвахме се да го направим по най-добрия начин... — Очите ѝ почнаха да се наливат със сълзи.

— Не се разстройвай, мамо. — Том се усмихна тъжно и я прегърна. — Каквото и да се е случило, ти все още си моята майка. Никога няма да престана да те обичам. То се отнася и за теб, татко.

— Струваше ми се, че няма да ни простиш — хълцаше Рина.

— Ей! — Том я смърми нежно. — Не трябва да тревожим нашия татко, нали знаеш? Повече от двацет години сме едно семейство. Стотици пъти сте ми доказвали колко много ме обичате. Това не може да се заличи.

Чу се слабо почукване на вратата и влезе Стефани; носеше огромен букет цветя.

— За болния — рече тя ведро.

— Какви прекрасни цветя! — възкликна Рина и се надигна да ги поеме. Ала в атмосферата се почувства внезапна неловкост, която не убягна на никого.

— Трябва да ставам — обади се Том с кух глас.

— Тръгваш ли вече? — Думите на Бил прозвучаха като ехо на предишната неискрена реплика.

— Трябва, татко. Ще намина пак по-късно. — И младежът се обърна да излезе от стаята.

— Том? — Ръката на Стефани върху ръкава му го пареше като лед. — Мога ли да поговоря с теб, преди да си тръгнеш?

Том се поколеба; после кимна с глава и двамата излязоха навън. В коридора веднага отмести погледа си.

— Да поговорим не е точно казано — подхвана Стефани с усилие. — Знам, че е твърде късно за мен да бъда твоя майка във всяко отношение, освен с името...

Том я погледна гневно.

— Аз имам майка! Тя е вътре.

— Така е. Никога няма да направя нищо, за да променя чувствата ти към Рина.

— Не би и могла! — Поемайки си въздух, Том добави: — Боже господи! Всичко това е ужасно! Просто не знам какво да кажа.

— Тогава позволи на мен — предложи Стефани кротко. — Въпреки всичко ти си мой син. То означава нещо. Тъй го чувствам поне аз. Между нас можем да изградим някакви отношения...

— Не! — избухна Том. — Не може да стане. *Заради Сара*. Или си забравила? Само че аз не съм. — И той бързо пое по коридора.

Стефани опря глава назад о стената и затвори очи, за да дойде на себе си... Кога ще свърши целият кошмар? Да предизвиква отвращение у собствения си син до такава степен, че да иска да побегне от нея, да я зачерква от живота си, да се прави, че тя не съществува — беше ли го заслужила? Как щяха да живеят през следващите години? Как щяха да живеят в този миг, през следващите дни, през следващата седмица?

Почувства, че енергията, която я крепеше, за да помогне на Сара, силите, които беше събрала, за да си върне мястото в „Харпър Майнинг“ и да се противопостави на Джейк, както и да подкрепи Бил и Рина в тяхната криза, я напуснаха внезапно. Тялото ѝ олекна като на парцалена кукла и разбра, че може да припадне. Давайки си сметка колко смешна ще бъде, ако някой я видеше в момента, Стефани се отпусна, помъчи се да събере сили, докато умът ѝ се избистри. Наложил си да се стегне и да се върне в стаята на Бил.

Щом влезе, Бил и Рина млъкнаха. Очевидно бяха разговаряли за нея или за Том, или за цялата проклетата бъркотия. Стефани не изпитваше омраза. Можеха ли да избягват тази тема?

— Как си, Бил? Не успях да те попитам?

— По-добре от всякога.

— Не го слушай — намеси се Рина. — Ще го задържат за известно време, дори ако трябва да го оковат с верига за леглото.

— Не бързай — настоя Стефани. — Справяме се без теб... горе-долу.

Сърцето я заболя, като произнесе тези плоски, изтъркани фрази. Преди можех да кажа всичко на Бил, отбеляза тя с тъга. А сега не се получава и разговор.

— Трябва да тръгвам. Пази се. Скоро ще дойда отново.

— Довиждане, Стеф.

— Довиждане.

Дори отиването до колата изискваше от нея голямо усилие. След като подкара към Рая, мрачни мисли изпълниха съзнанието ѝ. Защо всичко това се случва на нея, питаше се Стефани. С какво толкова го бе заслужила? Беше безсилна да облекчи както страданието на Сара, така и негодуванието на Денис... И самотната вечеря, и празното легло... И утре отново същото, като притурим и допълнителната заплаха от увеличаващата се злонамереност на Джейк Сандърс — знаеше, че е сериозна закана му и ако не се съгласеше да му съдейства, щеше да я изхвърли от „Харпър Майнинг“. Би ли го направил? А и интересуваше ли я това самата нея? За пръв път в живота си Стефани разбра хората, които се качваха в колите си, обзети от ясното решение да се хвърлят в пропастта. Би било толкова просто. Тя размишляваше за всичко това през целия път, докато пътуваше обратно към Рая.

Щом зави по алеята, в един миг ужасена забеляза някаква спряла до входната врата полицейска кола. Боже господи, не! Какво ли се е случило сега? Нещо със Сара ли? Стомахът ѝ се сви, изтича от колата. Сара рязко отвори вратата. Зад нея в антрето се мержелееше високата сянка на полицай.

— Мамо, мамо, ела веднага! — извика Сара.

Стефани се олюля на прага и едва не припадна. Сара улови майка си и я задържа изправена, докато успя да ѝ съобщи през порой от сълзи:

— Става дума за Дан! Мамо, открили са го! И той е жив!

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Вкъщи. Никога досега през живота си Стефани не бе оценявала силата на тази дума, както в деня, когато доведе Дан обратно в Рая. При новината за неговото чудотворно оцеляване отлетя незабавно за остров Орфей в състояние на агония от страх и надежда. Не смееше и да си помисли, че е жив, докато сама не го видя. Тогава се прояви дълго желаният копнеж за повторно събиране, възторг от сълзи и целувки и прошепнати думи; те продължиха и през следващите дни, които Дан прекара в малката болница на острова, където самата Стефани бе доскоро пациентка. Нощем двамата оставаха заедно. Болничните власти изпитваха симпатия към Стефани след нейното изпитание и преживяния от предполагаемата гибел на съпруга ѝ шок, тъй че ѝ разрешиха да спи на походно легло в неговата стая. През дългите часове на нощта Стефани свързваше в едно цяло разпокъсаната история за избавлението на Дан, като страдаше заедно с него, докато той ѝ я разказваше: сътресението на мозъка след експлозията; дните на скитане в най-затънтения край на острова, където бил изхвърлен от вълните; оскъдното хранене с диви плодове и корени, докато накрая спасителите го забелязали от въздуха по случайност — оглеждали района за друга жертва на нещастен случай. Всеки отделен етап и епизод трябваше да бъде разказван и преразказван от Дан, та Стефани да засити болезнения глад от неговото отсъствие с подробни описания на преживяванията му през всичкото това време.

Под прикритието на тъмнината Стефани събра кураж да разкаже на Дан и за незаконния си син и травмата от разкритието. След като чу историята, Дан мълча дълго, Стефани лежеше върху походното легло смирено и без надежда, но съзнаваше, че е трябвало да му го каже, за да изпита последиците. Ала Дан не се бе избавил от ужасното страдание, за да бъде тласнат толкова лесно към жалките чувства на ревност и мания, завладели света. Той не обвиняваше никого, само дето изпитваше мъка и съжаление към Сара и Том. Докато държеше

ръката му в кадифения мрак, Стефани почувства лекота в сърцето си, че разкри дълго пазената тайна, която повече не беше необходимо да таи.

Разказът за събитията в „Харпър Майнинг“ обаче не я затрудни изобщо. Дан стоически понесе новината, че техните усилия да се доберат до телефон за важното заседание на управителния съвет са били напразни. А и не изглеждаше загрижен от всеобхватната заплаха на Джейк Сандърс. Огънят на неговото страдание бе изгорил ревността към Стефани, от която се измъчваше.

— Когато съзнанието ми се проясни и паметта ми се възвърна — рече ѝ той, — разполагах с достатъчно време за размишления. Осъзнах и опасността да разруша всичко между нас. Разбрах, че ако някога имам повторна възможност да прекарам живота си с теб, ще го изживея по много по-добър начин.

След няколко дни Стефани започна да настоява за разрешение да отведе Дан в Рая. Той не бе ранен тежко. Прегледите бяха установили, че ударът в главата не е причинил непоправими травми. Онова, от което се нуждаеше, беше почивка; Стефани убеди лекаря, че Дан би могъл да си почива еднакво добре и в собственото си легло с помощта на квалифицирана сестра и под собствените ѝ грижи през цялото денонощие. Лекарят се оказа разбран и склонен. Тъй че със специално оборудван хидроплан, приспособен да поеме носилка, с частен полет след това и с линейка за последния преход Дан пристигна вкъщи.

Стефани бе дала точни нареждания още от Орфей: посрещането трябваше да бъде по възможност най-спокойно, за да се избегнат вълненията и преумората. Но за всички в Рая беше прекалено трудно да сдържат радостта си. За Сара завръщането на Дан от оня свят беше единственият светъл небесен лъч, откакто Том излезе от живота ѝ. Денис пък бе учудващо изненадан да осъзнае сам какво удоволствие му достави новината и реши, че все пак не е бил чак толкова ревнив и нахален заварен син. Колкото до Мейти, то той трябваше да бъде възпрян да не хукне към Сидни и да закупи метри плат за знамена и украса, което щеше да превърне Рая в истински панаир; но нищо не можеше да му попречи да стисне силно ръката на Дан, да се суети нагоре-надолу, да поддържа през цялото време наличността от чай, кафе и сандвичи, които обитателите омиаха възбудени.

Скоро Стефани скръцна със зъби и се разпореди всички до един да напуснат спалнята — време беше Дан да поспи.

— Предписание на лекаря — заяви тя.

— След минутка — обади се Дан, сияещ от задоволство. — Не ти ли е известно, че лекарите и сестрите спазват правилата както вие, обикновените простосмъртни?

Но иначе той едва гледаше.

— Утре сутринта ще напиша нови правила — спусна завесите Стефани и го сложи в леглото.

— Беше прекрасна почивката ни на острова, Стеф, преди да се случи цялата ужасия!

— Очакват ни още много такива дни — отвърна му тя, като го целуваше. — А сега спи.

Внимателно затвори вратата на спалнята и се измъкна на пръсти. Сара я чакаше отвън, прегърна я и ѝ прошепна:

— Добре дошла вкъщи, мамо!

Този тежък ден се извъртя и един по един стари и млади се запътиха към леглата. Ала из „Елизабет Бей“ някакъв нощен пешеходец обикаляше улиците; крачеше с равномерни стъпки, като че следваше движението на невидима армия. Нито един от неговите колеги или приятели не би познал в този измъчен мъж Филип Стюарт. Докато вървеше, имаше чувството, че го преследва мъчителният разговор при последното стълкновение с Джили; то го бе накарало да избяга от апартамента:

— Къде беше?

— У Стефани.

— Вече звънях там.

— Какво значи това, испанска инквизиция ли?

— Джили, не лъжи, трябва да знам истината.

— Ти просто ми нямаш доверие, нали?

— Послушай ме, Джили, тъй не може да продължава. Видях се с Каси Джоунс.

— И какво от това?

— Тя ми показва документа за прехвърлянето на акциите. Дала си акциите в „Харпър“ — моите акции — на Джейк Сандърс.

— Дори да съм го сторила, какво, по дяволите, ще направиш?

— За бога, Джили, струва ми се, че полудявам. *Защо?* Защо си го извършила? Трябва да разбере.

— Върви по дяволите, Филип. *Да пукнеш дано!*

Картините непрекъснато се въртяха из главата му, объркващи и опустошаващи съзнанието. Нямахме пощада отникъде. Беше проиграл всичко. Някой бе направил на пух и прах цялата красива игра. Докато съзнанието на Филип се луташе, тялото му се изпълваше със сила и следваше неумолимо безумния ход без отдих и цел.

Следващият ден се роди ясен и слънчев, прекрасен есенен ден; обещаваеше свежа и златиста утрин. На Стефани ѝ се струваше, че природата отразява като в огледало настроението ѝ. Ако денят удържеше на обещанието си, можеше да изведе Дан навън в градината за около час — тя и Сара щяха да го придържат от двете страни. Стефани лежеше и наблюдаваше слънчевата светлина и причудливите ѝ шарки върху пердетата; лежеше и се наслаждаваше на новото усещане, че има кого да събуди. Тя се обърна да погледне Дан. Почиваше по гръб, с ръце под главата, а погледът му беше отправен към тавана.

— Буден ли си? — попита тя.

— Естествено. Спал съм повече от петнайсет часа, нали.

— А аз с удоволствие бих изкарала още петнайсет. Но трябва да ставам и да поработя!

Настъпи пауза.

— Трябва ли?

Стефани въздъхна.

— Струва ми се, че се разбрахме на остров Орфей — ще бъдем заедно и по дяволите всичко останало. Но докато бях сама, открих, че не мога просто ей тъй да се откажа от „Харпър Майнинг“. Компанията е част от мен, при това от много отдавна. Не можеш да ме принудиш да избирам между теб и компанията.

— Не съм го искал. — Гласът му беше внимателен. — Просто те помолих за някакъв баланс; ще ми се да разбереш, че притежаваме нещо много по-важно, за да го жертваме заради каквото и да било.

— Тогава трябва да ми позволиш да продължа битката с Джейк Сандърс до края, независимо как ще се обърнат нещата.

— Да ти позволя ли? Мога ли да те спра? — Той я взе в прегръдките си. — Обичам те, Стеф. Ще те подкрепям във всичко, което правиш, и ще ме намериш тук, щом сражението свърши. Как ти се струва изявлението ми?

Тя му се усмихна.

— Прекрасно.

— Но има още нещо...

— Да?

— Бащата на Том.

Стефани се напрегна.

— Искаш да знаеш кой е той?

— Не. Не точно това. Питам се дали заслужава безпокойството ми.

— Не. Впрочем бих ти казала, ако беше тъй.

Те продължиха да се излежават в мълчалива близост и топлина. Но внезапна тръпка на страх мина през сърцето на Стефани.

Когато вратата на бистрото се отвори и Денис влезе вътре, Анджело се зарадва истински. В ранната вечер клиентелата не беше голяма и те щяха да имат възможност да си поговорят. Италианчето се втурна към приятеля си.

— Денис! Как си, не съм те виждал много отдавна. — Ала докато го прегръщаше, му стана ясно, че „Виторио“ не беше първото заведение, което Денис посещаваше тази вечер.

— Анджело! Ти си приятел. Нали тъй? — Денис говореше трудно, оглеждайки се около себе си.

— Да, разбира се, че съм — отвърна Анджело кротко. — Ела и седни. — После поведе Денис към бара, където можеше да го държи под око.

— Налей ми уиски. Двойно — поръча Денис.

Италианчето неохотно отстъпи.

— Какво става? — попита той.

— Нищо.

— Не изглеждаш много добре.

— Защото не съм пил достатъчно. — Денис гаврътна уискито и удари с чашата по бара: — Още едно!

Анджело го погледна.

— Ей, Денис, то е чудесно за бизнеса, но не мислиш ли, че трябва да намалиш темпото?

— Не.

— Хайде, Денис, нищо не може да бъде чак толкова лошо.

— Не може ли? — истерично кресна Денис. — Какво ще кажеш, ако изгубиш наследството си, всичко, за което някога си работил, само защото майка ти неочаквано си е спомнила, че има още един син преди теб, преди двайсет, трийсет години? Как ще се справиш? *Налей още!*

Господи, та той е съвсем пиян, след като може да изплюе такава гадост. Анджело се протегна под бара за специалната бутилка с уиски; баща му го пазеше за подобни случаи, силно разрежено с вода, за да навреди по възможност най-малко на някой разгневен пияница. Пияният клиент не е в състояние да направи разлика.

— От заведението — рече той.

Денис отпи и реши да продължи.

— Ти не знаеш, Анджи, а и аз не бих могъл да ти го кажа... — Гласът му заглъхна и той отпусна глава върху ръцете си. — Ето, какво ще речеш, ако научиш, че гаджето ти не е нищо друго, освен една проститутка; докато си влюбен в нея, тя в същото време се чука с мъж, когото мразиш? Помисли по всичко това, а?

Анджело нямаше време да помисли. Силно смутен, видя как в този момент самата Каси влиза в бистрото. Тя не позна Денис, отпуснал се върху бара, и се насочи право към тях.

— Здравей, Анджи. Можеш ли да ми дадеш чаша минерална вода? И маса за вечеря — за сам човек.

Денис бавно се размърда под въздействието на нейния глас.

— Добре, добре, ето я кучката!

Каси подскочи като ужилена. Ала все пак запази самообладание.

— Здравей, Денис — поздрави тя.

— Здравей, драга — отвратен отвърна Денис.

— Защо не отговори, търсих те по телефона? Не отговори и на писмата ми?

— Защото не искам да разговарям с теб. И не вярвам, че си била приключила с Джейк, когато тръгна с мен.

— Това е истината!

— Тогава как ще обясниш, че все още работиш за него? Как си осигури онази сладка работа в „Тара“?

— Денис, опитам се да ти обясня! Трябва да работя. Аз нямам богата мамичка, известно ти е!

— Не, нямаш — дръзко възрази Денис. — Но нямаш и богатия син будала, когото да мамиш повече! Не трябва да смяташ, че съм глупак. — Той се надигна от мястото си. — Върви при Сандърс! Разреши му да те чука! Сигурен съм, че си го бива за тази работа!

Все още ругаейки цинично, Денис си тръгна от бистрото, олюлявайки се. Анджели погледна към Каси, като се питаше отчаяно какво да ѝ каже. Тя хапеше устната си от гняв, но очите ѝ бяха пълни със сълзи. О, Денис, повтаряше си, само да ми бе позволил да ти обясня. Знаех, че греша, като работех за Джейк и фалшифицирах данните в регистъра за акциите. Но искам да поправам нещата. Доверих се на Филип Стюарт и той ще ме посъветва какво да правя. Само ако можеше да ми повярваш, че те обичах... обичам те...

— Маса за сам, нали? Оттук, моля. — Анджели беше измислил най-накрая какво да ѝ каже.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На сутринта, когато трябваше да се проведе месечното заседание на управителния съвет на „Харпър Майнинг“, Стефани стана рано и се заоблича изключително грижливо. Днес щеше да се постави истинското начало на контранастъплението срещу Джейк. Най-напред щеше да оспори вота на недоверие към предишния председател и щеше да поиска да се отмени решението. За да прокара своето искане и да убеди онези, които се съмняваха, че Стефани Харпър отново може успешно да изпълнява задълженията си, тя трябваше да направи много добро впечатление. Облеклото ти трябва да стои над всички досегашни неприятности, каза си Стефани, като преглеждаше замислено гардероба си. Накрая подбра великолепно ушит строг костюм в тъмносиво; той подчертаваше бледата ѝ кожа и правеше очите ѝ по-изразителни. За да смекчи строгостта, Стефани добави блуза в яркочервен цвят с екстравагантна джувка на врата.

— Червено — сигнал за опасност — обеща им тя. — За да ме видите хубаво, че идвам.

И щом прекрачи в приемната на „Харпър Майнинг“, разбра по очите на Джейк, че усилията ѝ не са били напразни. Въпреки че го мразеше, беше много сладко да усети неволното му възхищение, възбудата на интереса му.

— Стефани, добро утро — прошепна Джейк. — Заповядай в моя... в нашия... кабинет.

Тя го загледа безкомпромисно през бюрото, когато той заговори.

— Предложих да разделим председателското място на „Харпър Майнинг“ — и самата компания — с теб. В този момент не мога да се сетя за нищо по-добро. Помисли ли над моето предложение?

— Толкова, колкото си заслужаваше.

— Стефани, не позволявай на гордостта си да засенчи разума. Това все още е „Харпър Майнинг“. Сигурна ли си, че не желаш да си част от компанията?

— Единственото, в което съм сигурна, е, че никога не бих могла да работя с човек, на когото нямам доверие. Опасявам се, че попадаш в тази категория.

Джейк сви вежди.

— Всичко или нищо, тъй ли да го разбирам?

— Да. Дошла съм да те предупредя, че ще използвам заседанието, за да оспоря вота на недоверие към мен, и решението ще се отмени. Ако успея — а трябва да знаеш, че шансовете ми са добри — още предобед ще се озовеш във от този кабинет.

— Ясно. Очевидно не си запозната с дневния ред. — Като се протегна напред през бюрото, Джейк ѝ подхвърли лист хартия. — Виж първа точка.

С нарастваща уплаха и като не можеше да повярва, Стефани започна да чете и препрочита шаблонните фрази.

— Както сама виждаш — продума Джейк внимателно с възможно най-спокойния тон, — направил съм предложение да бъдеш освободена от управителния съвет. Ако бяхме успели да се споразумеем, щях да го изтегля.

Ръцете ѝ трепереха.

— Уверен ли си, че ще получиш необходимите гласове?

— Достатъчно, за да опитам.

— Но не забравяш ли нещо?

— Какво?

— Моето предложение. Да се прегласува решението срещу мен.

Сандърс направи пауза. После с бавна снизходителна усмивка рече:

— Въпрос на регламент, скъпа госпожо Харпър. Твоето предложение не е включено в дневния ред. При това положение то може да се разгледа едва в края на заседанието — в точка разни. А дотогава вероятно ти повече няма да си в управителния съвет, за да можеш да го поставиш.

— Позволи ми да ти кажа какво друго възнамерявам да направя. — Гласът на Стефани звучеше странно дори за собствените ѝ уши. — Възнамерявам да се обърна към фондовата борса с молба за пълно разследване как си се добрал до необходимите ти акции и по какъв начин данните в нашия регистър са били фалшифицирани.

— Добре, сега поне вече знаем кой на какви позиции се намира.
— Защо си мериш силите с мен, жено, искаше да ѝ каже той, след като за една твоя усмивка, нарочен поглед или целувка бих ти дал проклетата компания, а и празна кутия в добавка, за да я скриеш вътре.
— Впрочем длъжен съм да ти съобщя и последната подробност от процедурата. Неприятно ми е да създавам впечатлението, че ти връзвам ръцете, ала ако загубиш при първото гласуване тази сутрин, ти ще бъдеш отстранена от управителния съвет и ще престанеш да си директор на „Харпър Майнинг“. Ще разбереш, струва ми се, че няма да си способна да възбудиш разследване от фондовата борса, след като си само обикновена гражданка. Работите на „Харпър Майнинг“ повече няма да те засягат.

Като в мъгла Стефани напусна кабинета и влезе в приемната; едва различи Хилари зад бюрото. Секретарката вдигна поглед и я забеляза.

— Госпожо Харпър?

— Какво има?

— Вашият разговор с принц Амал... от кралството в Персийския залив. — Тя прегледа записките си. — Продължих опитите да се свържа, както бяхте наредили, но, изглежда, в момента той е по работа извън страната.

— Ще продължиш да го търсиш, нали? Важно е.

Хилари я наблюдаваше внимателно, измъчваше я обърканото чувство за лоялност и неизвестност. Скоро всичко свърши. След около половин час секретарката позвъни по телефона на приятелката си от счетоводството:

— Госпожа Харпър е отстранена от управителния съвет! Загуби при гласуването на предложението, поставено от господин Сандърс. И никога няма да предположиш — гласовете бяха почти по равно, Стефани щеше да спечели; тогава собственият ѝ син — Денис — гласува срещу нея!

Филип беше сам в апартамента. Двойните прозорци стояха плътно затворени, въпреки че навън беше слънчево и топло. Нужно му беше спокойствие. Трябваше да размисли. Гласовете в главата му

заглъхваха само като седеше неподвижно. Той се пресегна отново за документа на масата до себе си.

„... Мисис Стюарт, държана под наблюдение според инструкциите за договорения период... редовни посещения на фризьорския салон на Кинг стрийт, покупки на дрехи в Странд Аркейд, Елизабет стрийт, Мартин Плаза...

Обектът е бил също и чест посетител в апартамента на последния етаж на хотел «Рийджънт», нает от Джейк Сандърс, занимаващ се с финансови операции. Камериерката може да даде показания за редовни полови връзки от няколко месеца насам. Допълнителни свидетелски показания могат да се получат от масажистката Пик Сан Уа...“

Трябваше да помисли. От няколко месеца... значи *преди тяхната сватба*... Джили, защо? Чести посещения. Да, Джили не беше от онзи тип жени, които вършат нещата половинчато. Що се отнася до лъжите... И измамата... И да накара човек да полудее... Трябваше да помисли. Само ако можеше да помисли...

— Как мина?

— Идеално. Стефани Харпър беше повалена и изхвърлена при гласуването.

— Чудесно!

— Има ли достатъчно шампанско? Искам да пия, когато се върна в апартамента, за моята победа над дамата.

— Нашата победа, моля. Има предостатъчно шампанско, въпреки че съм почнала и без теб.

— Е, добре, нека бъде нашата победа. Изглежда, ти си била много уверена в нея.

— Толкова, колкото и ти, щом като ми поръча да дойда и да се подготвя за отпразнуване.

— Е... готова ли си?

Последва дрезгав смях.

— Толкова съм готова, та чак съм прегряла. Ако не побързаш, ще трябва да се хвана с пиколото.

— Остави топлото местенце за мен, Джили. А шампанското да бъде добре изстудено. Няма да се забавя.

— Ще те чакам.

Атмосферата в спалнята на Рая беше наелектризирана. Яростта и възмущението на Дан не знаеха граници. Той се чувстваше ужасно заради Стефани; Джейк беше успял да я отстрани толкова изкусно. Отново беше оставена без изход. Всеки път, когато Стефани планираше някоя репресивна мярка, се оказваше, че Сандърс вече е завъртял играта на по-следващ етап. Да загуби поста си на ръководителка на „Харпър Майнинг“ беше достатъчно жесток удар. Да се окаже изхвърлена от управителния съвет, лишена от директорското място, отрязана от всякакъв контакт с компанията, която е била нейна през целия ѝ живот — това беше нечувано унижение; то можеше да изкара от търпение всекиго.

И за всичко да е виновен собственият ти син! Дан дори в най-лошите си представи за Денис не би си и помислил, че той е способен на такова нещо.

— Каза ли поне защо? — попита Дан отчаяно.

Стефани беше седнала на крайчеца на стола пред тоалетката, като мачкаше кърпичката си в ръце.

— Нищо не обясни — отвърна тя. — Само ме погледна кръвнишки... и гласува.

— Ама че копеле!

Стефани не беше чувала досега Дан да ругае.

— Той просто е много сърдит — така стоят нещата. Опитва се да ме накаже за нещо.

— За какво?

— О... задето съм родила Том. Когато открих теб...

— Едва ли!

— Е, трябва да има и друга причина. Връзката му с Каси Джоунс — помниш ли я? — се прекрати, след като се върнахме от Орфей. Това го направи много нещастен. Но то не обяснява тази... атака срещу мен.

— Стеф... казах ти и преди: струва ми се, че Денис няма способностите да те наследи като председател на „Харпър“. Съжалявам само, че то трябваше да се потвърди по такъв ужасен начин.

— Така както стоят нещата в момента, Денис има по-добър шанс да стане председател, отколкото аз — отбеляза Стефани с горчивина. — Поне е още в управителния съвет! И сега трябва да е станал много симпатичен на новия председател.

— Ако искаш моето мнение, сам си е подпалил чергата. Денис не може повече да очаква от нас да изпитваме предишните чувства към него. Дръж го далеч от мен, Стеф. Болен или не, бих искал да го посрещна с юмрук в муцуната.

— В края на краищата от тази работа може да излезе нещо — дори нещо добро. — Стефани направи пауза, дълбоко замислена.

— Какво имаш предвид?

— Помниш ли колко често си ми казвал да не се отнасям с Денис като с момченце — че съм му прощавала, че съм му давала винаги още един шанс, че никога не съм го оставяла сам да поеме отговорността?

— Разбира се.

— Изведнъж се оказах пред пропаст. Денис даде да се разбере, че не гледа повече на мен като на майка. Тъй че той повече не бива да предявява претенции да се отнасям към него по същия начин. Струва ми се, че в последна сметка трябва да го оставя да порасне. Да се надявам, че не е късно.

Силно съсредоточен, Филип втренчи поглед в малкия касетофон пред себе си върху служебното бюро. Беше го използвал хиляди пъти; но защо изведнъж историята се оказа толкова сложна? Трябваше да помисли. Да помисли. Като се намръщи, той взе микрофона, натисна копчето и започна:

— Стефани, говори Филип Стюарт. Щеше да бъде по-добре, ако всичко ти беше разказано лично. Но... няма да е възможно, тъй че ти изпращам тази касетка... — Внезапно Филип забеляза, че касетофонът не записваше. Явно нещо не беше в ред... Започни отново. Натисни копчето за запис, лентата да се навива напред. — ... да те предупредя. Не мога да живея след онова, което Джили ми причини. Уверих се, че тя има намерение да те унищожи...

Дали възнамеряваше и мен да унищожи? Понякога ме обичаше. През цялото време, докато е била със Сандърс, не съм подозирал

нищо, нито съм се досещал. Бях доволен и на трохите, докато той е получавал всичко. Стигаше ми...

Ние сме измамани от Джили. Аз се оказах най-големият глупак. Но всеки искаше да повярва в новото й начало. Никой не е искал да я върне обратно в затвора. Но заради твоята собствена сигурност те умолявам да не й се доверяваш повече нито за момент...

До каква степен Джили е причина за неприятностите, които се струпаха, откакто тя напусна Нулава? „Нещастният случай“ със Стефани по време на езда... и той, Филип, извърши лудост — престъпление — да потвърди алибито й. Покварата на Джили подкопа дори собственото му усилие да служи на закона през целия си живот — единственото средство егоистите, насилниците, убийците да бъдат хванати и наказани. Всичко свърши...

Не се съмнявай в истината на онова, което ти казвам, моля те. Настоявам да разговаряш с Дан или Бил Макмастър. Тя често ругаеше Бил пред мен, тъй че сега разбирам: той вероятно я е надушил или се е опитвал да й попречи...

Защо не успяхме да разберем? Защо не си спомнихме? Когато се влюби в Грег Марсдън, нищо не й попречи това, че беше омъжена за мен. Нищо ново — брачният обет е предназначен да обвърже всички останали, но не и Джили. Въпреки, че Грег бе съпруг на най-добрата й приятелка, въпреки че бяха женени отскоро, по време на медения им месец — нищо не я спря. Това направи по-пикантна опасността, която я очакваше, дъха на забранения плод. А че я заплашваше затвор, дори това не й попречи да грабне пушката, да я зареди и да го застреля.

И когато повдигнеш завесата от лъжи и хитрости, ще разбереш, че именно акциите на Джили са позволили на Джейк Сандърс да влезе в „Харпър“. Джили искаше той да ти отнеме компанията, Стефани. Тя иска всичко. Исква да те види съсипана. Колко далеч ще стигне, само Господ знае. Накарай полицията да възобнови разследването по „нещастния случай“ с ездата. А Дан сигурен ли е, че сте се ударили с моторницата в дънер? Не би ме изненадало, ако Джили е уредила курортна изненада за двама ви. Трябва да си наясно каква злобна ревност изпитва към всяко твое притежание, Стеф — „Харпър“, Рая, децата, Дан...

Все пак трябва да свършвам. Има нещо, което трябва да *направя*. Не оставяй нещата неизяснени. Изградете отново бъдещето си. Бъдете

щастливи. Бог да ви благослови. Сбогом!...

Филип натисна копчето, за да изключи касетофона, пренави касетката и я постави в адресиран плик. Запечатана го. Отвори вратата на кабинета си. В коридора го очакваше моторизиран куриер, каската се люлееше в ръцете му.

— Съжалявам, че ви забавих — извини се Филип. — Можете ли спешно да отнесете това на госпожа Стефани Харпър?

— Подпишете тук, сър.

— За колко време ще го доставите?

— След около час. — Тонът на куриера прозвуча обидено. — С гаранция. Освен ако не е за Мелбърн!

— Не, става дума за покрайнините на Сидни. Благодаря.

Куриерът излезе, като затягаше каската си.

Филип Стюарт педантично подреди бюрото, взе куфарчето си, заключи вратата на кантората и тръгна към колата. Скоро подкара към една скала, надвиснала над необятната шир на Южния Тихи океан, и се хвърли от нея.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Струва ми се, че сега не трябва да я оставяме сама, Дан — настоя Стефани, като въведе Джили в антрето на Рая. — Ужасен момент: да си съвсем сама... и да няма до теб никой друг.

Дан кимна:

— Съжалявам, Джили.

— Няма нищо — Джили Стюарт едва отвърна. — Аз трябва да съжалявам, че ви разстройвам по този начин — Стефани каза, че днес е първият ден, в който си слязъл по стълбите.

— Не се безпокой, Джили — увери я Стефани отново. — Не е толкова важно в такава ситуация.

Новината за трагедията беше все още твърде скорошна и за тримата. Когато Филип скочил, за да умре, от отвесните канари при Воклус, той бил видян от няколко разхождащи се наоколо двойки. Само секунди били необходими на полицията, за да установи собственика на изоставената кола по номерата ѝ, използвайки компютърна проверка. Вестта за фаталния край на Филип бе съобщена на Джили, а по нейна молба и на Стефани дори преди тялото му, открито незабавно с помощта на специалните служби, да беше изстинало.

— Какво е необходимо да се направи сега? — попита Дан.

— О — рече Джили неопределено, — приготовления...

— Очевидно Филип няма други близки — поясни Стефани. — А съдружниците с удоволствие ще оставят цялата организация по погребението на нас. Защо не отидем в дневната, за да поговорим и обсъдим подробностите, Джили?

— Да, добре — отвърна Джили механично. Вниманието ѝ беше привлечено от малък пакет на масичката в антрето редом с още няколко писма. Със сигурност почеркът беше на Филип! Какво беше изпратил на Стефани? Може да е поставил някаква бомба с часовников механизъм, която да избухне в лицето ѝ; отмъщение на мъртвец. Не е

невъзможно, умисли се тя. Когато се отправиха към дневната, в антрето се появи Мейти.

— Докато бяхте навън, пристигна следобедната поща. И пакетче по куриер.

Стефани се обърна.

— Благодаря, Мейти. — Взе купчинката с писма, внесе я със себе си в дневната и отново я остави на масичката до телефона. — Някой иска ли да пийне? — попита тя.

Седяха в неловка тишина и отпиваха от чашите. Джили взе да ридае.

— Защо го е направил? — хълцаше тя. — Бяхме толкова щастливи!

Дан и Стефани размениха погледи.

— Сигурно е имало причина — вметна Стефани.

— Когато напуснах затвора... единственото, което исках, беше шанс да почна отново. Филип бе нещо неочаквано, не го заслужавах. Не е честно да ти се падне такава награда, а после да ти я отнемат.

Прекъсна я появата на Мейти.

— Госпожа Макмастър на телефона.

— Свържи ме тук, ако обичаш, Мейти!

Като се преструваше, че бърше с носна кърпичка разплаканите си очи, Джили наблюдаваше напрегнато как Стефани доближава масичката. Тя подпря слушалката на рамото си, взе няколко писма и бавно почна да ги отваря. В този момент гласът на Рина прозвуча от другия край на линията.

— Не, Рина, не искам да казваш на Бил каквото и да било за заседанието на управителния съвет, докато не се възстанови. Може да получи нов инфаркт, ако разбере, че Сандърс ме е изхвърлил от ръководството и от компанията.

Стефани продължаваше да се рови из купчинката с писма, като разкъсваше пликите и проверяваше съдържанието им. Скоро щеше да стигне до мистериозната пратка и тогава...

— Аз го направих! — изкрещя Джили, стана внезапно и се втурна към Стефани. — Аз го направих, аз го убих!

— Рина, извинявай, ще ти се обадя по-късно. — Стефани стреснато тресна слушалката и остави писмата, които държеше.

— Каза, че трябва да е имало причина за самоубийството на Филип, нали? — пискливо занарежда Джили. — Смяташ, че аз съм причината! Не мога да го понеса!

Както беше застанала до масичката, Джили неочаквано строши в ръба ѝ кристалната чаша. Парченцата се пръснаха на всички посоки и от раната на ръката ѝ потече кръв.

— Дан, бързо, тя се поряза!

С един поглед Дан оцени положението и бързо, доколкото му позволяваха силите, излезе от стаята, за да донесе куфарчето с лекарства за първа помощ. Стефани хвана порязаната ръка на Джили и я разгледа. Джили залитна назад, сякаш щеше да припадне, и се подпря на масичката. Със свободната ръка тя напипа пакетчето зад гърба си, стисна го и го скри в деколтето на роклята си.

— Да отидем в банята — загрижено предложи Стефани. — Раната трябва да се промие и превърже. Дан ще свърши тази работа. Не трябва да се разстройваш толкова, Джили. Сигурна съм, че нямаш вина.

Но докато говореше, гласът ѝ звучеше фалшиво в собствените ѝ уши. Подозрение, после раздразнителност се надигнаха у нея. Какъв спектакъл разиграваше отново Джили? Какво се криеше зад нейното внезапно театралничене? Но ето че в следващия миг Стефани се почувства засрамена от себе си. Как може да е толкова мнителна, толкова строга към току-що овдовялата жена, изпаднала в шок, жертва на ужасното и необяснимо самоубийство на съпруга си?

Едва по-късно, когато вече можеха да си поговорят по-спокойно насаме, докато се гласяха да си легнат, Дан погледна нещата от друг ъгъл.

— Филип се намирал в отлично здравословно състояние. Кариерата му също беше успешна и доходна. Никога не е имал парични проблеми.

— С други думи...

— Не виждам причина за самоубийство. С изключение на една.

— Джили ли?

— Стеф, тя беше единственият необмислен ход в живота на Филип.

— Но ти разбираш в какво състояние се намира.

— Трябва да свикнеш с мисълта, че твърде много я бива да изиграе всякакво представление.

— Дан, не ми се ще да го повярвам. Преди всичко Джили е моя сестра.

Той направи пауза, после каза рязко:

— Не ти прилича да ставаш за присмех. Сама ми беше казала, че си почнала да я подозираш, докато ме нямаше.

— Да... така е. Само че нещата се промениха. Погледни, моят собствен син гласува срещу мен. Другият — не иска да ме знае. Дъщеря ми не го казва, но сигурно си мисли, че аз съм виновна да се съсипе животът ѝ. Дори ти не ме подкрепяш напълно...

Дан не можеше да го отрече.

— Имам нужда от моето семейство. Искам всички отново да се сплотим. Не мога да изключа Джили — както баща ми го е направил някога.

Дан се почувства победен.

— Изглежда, изпитваш нужда от семейството си сега, само защото загуби „Харпър Майнинг“.

— Това не е честно!

— А какво ще кажеш, ако Джили е помогнала за фиаското ти с компанията?

— Как бих могла да зная?

Изпращането на Филип напомняше на самия човек — церемонията беше съдържана и непретенциозна. Освен Джили той нямаше други близки. А Стефани и Дан бяха единствените му добри приятели. Когато кръгът от бизнес познанства беше информиран, че вдовицата желае скромно погребение, в крематориума, а после и в Рая, за да отдадат последната си почит, отидоха само неговите съдружници и неколцина от колегите му. Джили беше застанала в центъра на опечалените, облечена цялата в черно; приемаше съболезнования тъй, сякаш го беше правила цял живот. Стефани я наблюдаваше внимателно и отблизо, като се опасяваше да не се повтори истеричната сцена от първата вечер след смъртта на Филип.

— Бил съжалева много, че не може да дойде — тъкмо казваше Рина. — Той познаваше Филип от създаването на „Харпър“, когато

Макс го направи първия адвокат на компанията. Смъртта му е голяма загуба за всички.

— Благодаря.

— Бил ти изпраща своите най-дълбоки съболезнования.

— Как е той сега?

С угълчето на окото си Стефани погледна към вратата и видя да влиза Денис. Денис! Не го беше виждала от заседанието на управителния съвет отпреди няколко дни. Не се бе прибрал същата нощ, но бе телефонира на Мейти, че ще отсъства за ден-два. „Подобре месец или два!“ — беше изсумтял Дан. А Стефани се почувства странно равнодушна. Нещо се бе скъсало в отношенията между нея и Денис и тя с изненада установи, че отсъствието му не ѝ причини болка.

Денис заобиколи, за да настигне Мейти, който разносяше с подноса, и сграбчи една чаша. Просто пред погледа на Стефани той я изпи на екс и се пресегна за още една. Майка му се отпрати към него.

— Струва ми се, че пи достатъчно.

Денис ѝ хвърли свиреп поглед.

— Броиш ми глътките, тъй ли?

Стефани взе чашата от ръката му и я остави на подноса.

— Денис, трябва да поговорим.

— Защо? За да ми разкажеш романтичната история как се сдобих с по-голям брат ли?

— Никога не съм знаела кой е Том в действителност. Не съм се опитвала да крия съзнателно каквото и да било от теб. Ето цялата истина.

— Това не е вярно, мамо! А и не съм сигурен, че можеш да направиш разлика между истината и онова, в което искаш да повярваш.

На Стефани ѝ дойде премного.

— Денис, държиш се като глупак. И слушай, ще ти кажа две неща. Предполагам, че си дошъл да отдадеш последна почит — опитай се да почетеш паметта на един добър човек, вместо да мислиш само за себе си, както винаги си го правил. Второ. Накрая изпитах и на собствения си гръб фиксидеята ти, че целият свят те е оцетил. Или ще се стегнеш, или ще млъкнеш и ще ме слушаш, или можеш да вървиш по дяволите, въвн от моя дом и живот.

Стефани не повиши тон. Но ефектът от думите ѝ върху Денис беше мълниеносен. Той я погледна с небивал респект и кимна с глава.

— Ти помогна на Сандърс да ме изхвърли от собствената ми компания. Като оставим всичко останало настрана, ти допусна основна грешка — толкова глупава, че не заслужаваш да принадлежиш към Харпърови. Взе бизнес решение, воден от чисто емоционална причина. Глупак си, Денис, *глупак*.

Синът ѝ мълчеше.

— Опита се да ме ритнеш — продължи Стефани, — ала на мен това може да не ми харесва. От тук нататък нещата между нас ще бъдат твърде различни. Все пак ти все още си мой син, дявол да го вземе! Искам това семейство да се обедини. Има прекалено много неща, които се опитват да ни откъснат един от друг. Ти трябва да поемеш своята отговорност и аз те предупреждавам за последен път, че е крайно наложително да се възползваш. Ти преди всичко си Харпър. Опитай се да се държиш като такъв.

Стефани се обърна и остави Денис насаме с размислите му. Отиде при Сара и ѝ прошепна:

— Блудният син се завърна. Върви при него и го поздрави. — От другия край на помещението Дан беше вторачил поглед в Денис, готов да се притече в случай на нужда. Ето затова успя да забележи как в един миг очите на Денис се разшириха от изненада. Дан проследи погледа му и остана смаян, в ритуалната зала влизаше Джейк Сандърс.

— Съжалявам, че не успях да присъствам на церемонията — рече учтиво той, като се спря при Дан. — Надявам се, че ще ми позволите да засвидетелствувам последната си почит.

— Нямах и представа, че сте познавали Филип — опита се Дан да го постави в затруднено положение.

— Не... лично, не. Но пътеките ни се бяха пресекли. — Джейк устоя на изкушението да погледне към Джили.

— Не мога да се преструвам, че сте желан тук — изрече Дан студено. — Все пак вероятно госпожа Стюарт ще оцени вашето идване.

— Доктор Маршал, бих желал да изгладя недоразуменията — отнемането на „Харпър“ от съпругата ви е бизнес, не съм вложил нищо лично.

Ти си лъжец Сандърс, каза си Джейк наум. Какво може да бъде по-лично от това, да желаеш една жена по този начин — толкова силно, че да нарушиш без покана малкото семейно събиране след погребението, само и само да можеш да я видиш, да се вмъкнеш в дома ѝ, да обезпокоиш съпруга ѝ...

— Вие съвсем не ме разбрахте — увери го Дан. — Макар да презирам методите ви, лично аз имам причина да съм ви благодарен за резултатите. Загубата на „Харпър“ е моя печалба. А това, което чувствам към вас, е напълно частен проблем. Бихте ли ме извинили? — И той се отдалечи.

Застанала до един от съдружниците на Филип, с когото водеше формален разговор, Стефани не гледеше към Джейк. Ала тялото ѝ отбелязваше присъствието му, както сеизмограф регистрира земетресение. Само го бе зърнала, когато влезе. Но с появяването му тя можеше живо да си представи образа му и той изцяло изпълни съзнанието ѝ. Тъмен костюм, почти черен, грееща бяла риза, черна вратовръзка — както винаги изглеждаше безупречно, толкова изкусително чист, а черното облекло му придаваше донякъде меланхоличен вид; приличаше на принц в траур. Стефани го виждаше цял, без да е необходимо да гледа към косата му, издигаща се над челото, към засенчените му очи, към заоблената извивка на долната му устна. Тя усети, че Джейк се насочва към нея, идваше откъм гърба ѝ, разделяше ги само крачка.

— Извинете — обърна се той към съдружника на Филип. — Заедно с госпожа Маршал трябва да обсъдим нещо.

Възрастният човек се поклони и ги остави.

— Така ли? — попита тя.

— Какво?

— Че имаме нещо за обсъждане.

— О... да, наистина. Нещо, което не сме свършили докрай.

— Какво е то?

— Знаеш много добре, Стефани — отвърна Джейк. Гласът му беше глух, почти тъжен и нямаше и помен от характерната му арогантност. — Разиграваме игри, ти и аз. Поправи ме, ако греша, но ми се струва, че и двамата имаме опит отпреди — аз повече от теб без съмнение, обаче ти не можеш да се преструваш, че не забелязваш какво става.

Той направи пауза, като ѝ даде възможност да го провокира. Но Стефани мълчеше. Погледът ѝ беше прикован върху ръцете му, стиснали чашата. Съзираше загатнатите сгъвки на пръстите му, които си играеха със столчето на чашата, гладката бяла кожа, поддържаните нокти. Испита желание да засмуче един по един палеца, показалеца...

— Пред мен стоят два проблема — продължи Джейк. — Първият е да те убедя да приемеш истината за онова, което чувстваш към мен. Знам, че е така. Мога да позная по тялото и очите ти винаги, когато те видя. — Стефани не смееше да погледне нагоре, ала желаше той да продължи. — Другото ми затруднение е още по-голямо, струва ми се. Как да се накарам да спра тази игра, наистина най-сложната от всички, които съм изиграл досега?

Стефани не отговори. Ето мъжа, когото мразиш и който те мрази — рече си тя... Мъжа, който ти отне компанията, отблъсна от теб сина ти, измъчи съпруга ти. И усещаше как едва се сдържаше да не протегне ръка към лицето му, към устните му...

— Господин Сандърс! — появи се отнякъде Джили, в очите ѝ проблясваше пламък. — Колко мило от ваша страна, че дойдохте!

Поведението на Джейк моментално се промени.

— Извинете, аз... — Стефани се отдалечи.

— Какво толкова говориш с нея? — просъска Джили.

— Спокойно, мила моя. Невъздържаността ти се забелязва.

— Така ли?

— Нямам доверие на Стефани. Тя не е онзи тип жени, които се предават. Аз... вземам предохранителни мерки.

— Не ме заблуждавай!

— Как бих могъл?

— Като ме караш да чувствам заплахата от противната страна — мрачно продума тя. — Мислиш ли, че не виждам какво изпитваш към нея?

— Грещиш, Джили.

— Добре, докажи го. Напускам Рая след малко и се връщам обратно в „Елизабет Бей“; почвам живот на самотна жена. Това е първата възможност, която имам, да те поканя при мен. Защо не дойдеш довечера да утешиш скърбящата вдовица?

Трябва да се махна отук, помисли Стефани, докато прекосяваше помещението с тъжна усмивка на лицето и като разменяше мимоходом

думи за поздрав тук и там. Чувстваше като да се задушаваша — не беше безопасно да стои в една и съща стая с Джейк. Тя се отправи към изхода.

Навън слънцето залязваше над морето. Стефани остана на терасата; дишаше тежко. Залязващото слънце очертаваше златисто огнена пътека по повърхността на необятния океан. Тя си спомни колко често като момиче беше изпитвала силно желание да отплува към жаравата на залеза. Само ако можеше да го направи в този момент!

В един миг и някак бавно тя осъзна, че не е сама на терасата. От дясната си страна почувства присъствието на друг човек, който също като нея се наслаждаваше на настъпващия здрач. Обърна се и забеляза край една масичка притихнала, загърната в роба фигура.

— Амал!

Мъжът стана и тръгна насреща ѝ. Като се доближи, взе и двете ѝ ръце и ги целуна пламенно.

— Имала си нужда от мен — проговори той. — И аз дойдох.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Същата вечер Джейк подкара към „Елизабет Бей“. Трудно му беше да си обясни какво върши. Нямаше никакво желание да посещава апартамента на покойния и непрежалим Филип Стюарт. Не му се искаше кой знае колко да прекара вечерта с Джили. И за своя изненада разбра, че не изпитва никакъв ентузиазъм дори при мисълта да се любят — въпреки опитността на Джили; преследваше го идеята за нещо по-добро. Нещо като стройна, дългонога жена с решителна брадичка и предизвикателен поглед. Желаше да накара стиснатите ѝ устни да се разтворят в широка усмивка само за него — искаше да види студените ѝ сини очи да се замъгляват и разтапят от любов. Искаше му се... Искаше му се...

Когато влезе в апартамента, Джейк с отегчение забеляза, че Джили го чака с шампанско; той предпочиташе джин. Не можеше да сподели празничното ѝ настроение, а и нямаше намерение да се опитва. Внезапно му се прииска да се отърве от нея.

— Получи онова, което желаше, аз също — рече ѝ той. — Изглежда, целта на нашия бизнес съюз е постигната.

— Какво имаш предвид?

— Време е да се целунем за сбогом.

— Целувай ме, колкото си искаш, но не и за сбогом.

— Мой ред е да попитам: какво имаш предвид?

— Бизнесът не е приключил.

— Ще ми обясниш ли?

Джили си наля още шампанско.

— Правиш голяма грешка, ако смяташ, че със Стефани е свършено. Прав си, като не ѝ се доверяваш. Тя има достатъчно голямо богатство, за да предприеме контранастъпление.

— Мислих за това. И все пак дясната ѝ ръка, главният ѝ стратег, е в болница, нейният син се присъедини към вражеския лагер, съпругът ѝ настоява да се откаже от битката. Трябва да се съгласиш, че армията ѝ е напълно объркана.

— Така е. Но Стефани притежава всичко, за да бъде самата тя цяла армия. Пребори се със смъртта, и то без чужда помощ. А и сега има богати и влиятелни приятели. Познавам поне десетина мъже в Сидни, които ще се бръкнат в джоба за нея, ако мило ги помоли.

Аз например, помисли с горчивина Джейк.

— И не забравяй принц Амал.

Амал. Ако не беше въпросният арабин, Джейк знаеше с увереност, че щеше да спечели Стефани.

— Да. Амал. — Той погледна Джили, облечена все още траурно. — Жалко, че не можеш да... отклониш вниманието на Негово Кралско Височество.

— Да — съгласи се Джили, като показва зъбките си. — Смъртта на Филип има и своите недостатъци.

— Все пак — продължи Сандърс замислено — трябва да държим под око тайнствения приятел на Стефани.

— А то ни връща към началото на онова, с което почнахме. Каквито и подозрения да е хранила Стефани към мен, сега те са потънали в сестринското ѝ състрадание. Намирам се в отлична позиция и мога да те държа в течение на всичко, което тя ще предприеме.

Джейк усети прималаяване, почти гадене в областта на стомаха.

— Добре. Нашите бизнес взаимоотношения продължават.

— По дяволите бизнеса, време е за удоволствие! Погребенията ме изнервят. Какво ще правиш с мен, Джейк, сладурче?

Луната изгря високо над Рая и обля огромната къща с бледа светлина, като очертаваше плътните сенки на заобикалящите я дървета. Стефани и Амал все още седяха на терасата, където разговаряха от няколко часа.

— Просто да не повярваш — чудеше се Амал.

— Така е, но се случи. Не съм повече председател, дори не съм в управителния съвет и в момента не виждам шансове как да се противопоставя.

— В „Харпър“ ти е била устроена засада — отсъди ядосано Амал. — С чия помощ е успял Джейк Сандърс?

Стефани се усмихна примирено.

— Денис гласува срещу мен.

— *Синът предал майка си?* В моята страна... — Той остави фразата да увисне във въздуха. — И затова ли ме помоли да дойда до Австралия?

— Тази е една от причините. Ти и бездруго трябваше да подновиш договора си с „Харпър Майнинг“ през следващия месец. Надявах се, че няма да имаш нищо против, ако дойдеш по-рано.

— Бих посветил цяла година, за да бъда на твоите услуги. Искаш помощта ми срещу Сандърс?

— Търся подкрепата ти, Амал. Не желая да унищожавам компанията — само да сваля от трона новия председател.

— Скъпа Стефани — принцът спря големите си воднисти очи върху нея, — разбира се, след толкова години можеш да повярваш, че никога няма да ти причиня болка.

— Знам. Но дори да се случи и най-лошото, аз пак ще оцелея.

Амал разтегли бавно устни в убийствена усмивка.

— Като те познавам... Сигурен съм, че ще съумеем да направим нещо много повече от едното оцеляване.

— Да — потвърди Стефани решително. — Искам много повече.

Той се усмихна отново.

— Виждам, че си понесла поражението много тежко за човек, който заявява, че повече не се интересува от бизнес, а само от семейството си.

— Амал... причината е начинът, по който загубих. Причината са всички тези задкулисни интриги и извъртания. И никога не съм си представяла, че Денис ще подкрепи Джейк срещу мен.

— Дай му време да осъзнае глупостта на постъпката си.

— Може би.

Амал я изгледа проницателно.

— Но има и нещо друго, не е ли тъй?

— Нещо друго ли? — Тя отмести смутено поглед.

— Стефани, познаваме се много отдавна. Не е необходимо да има тайни между нас.

— Тогава трябва да ти разкрия една от тях, именно ти трябва да я знаеш.

— Продължавай.

— Когато бях на седемнайсет, баща ти те доведе за пръв път в Австралия.

— Ах — въздъхна той. — Мога ли да забравя?

— Бяхме завладени един от друг и... станахме много близки. — Гласът ѝ премина в шепот. — Толкова близки...

— Толкова близки, че ако не беше баща ми... различието в религиите ни... — Не беше необходимо да продължава.

— Амал, след като си замина, ти никога не узна, че аз родих.

Принцът си пое дълбоко дъх.

— Детето ми беше отнето. Казаха ми, че е умряло.

— Син ли?

— Син. Моят. И твоят. Наскоро обаче научих, че не бил умрял след раждането, както ми казаха. Бил Макмастър го осиновил.

— А сега? — Амал седеше напрегнато на края на стола.

— А сега... трябва да се приспособим към толкова много мъчителни неща. Като че ли всичко е поразено. Ето всъщност причината Денис да гласува срещу мен на заседанието на управителния съвет. Бесен е, че Том е мой син.

— Това не е извинение! — Амал удари с юмрук по масата. — Един син трябва да брани майка си, да умре за нея, ако е необходимо, а не да ѝ обявява война! — Той направи пауза. — Как се държи Том?

— Том ме подкрепи. Той обича и уважава Бил и Рина.

— Значи е добър син тогава.

— Да... добър млад мъж е... Амал, ще те попитам — искаш ли да разбере, че си му баща?

Амал помълча, накрая отвърна тъжно:

— Дай ми време да помисля, Стефани. Нужно е да реша кое е най-доброто за него в този момент... и за мен, разбира се.

— О, Амал... толкова съжалявам.

— Скъпо мое момиче — откликна принцът с тих настойчив глас, — това никога не бива да го казваш. Съдбата ни събра и ни раздели. Всичко е божия воля. В моя живот е имало много мрачни ноци след онова ярко пламъче. Ала тъмнината никога не е успявала да заличи огъня. — Амал нежно пое ръката ѝ и те останаха тъй дълго време, докато южната нощ се спусна плътно над тях.

Може да се каже, че операта в Сидни е едно от чудесата на света. Тълпите от туристи се изнизваха от сградата ѝ и завиваха по Съркюлър Куей на запад и около живописните стари пристани на ферибота. Денис беше седнал на стъпалата пред Адмиралтейството близо до терминала за презокеанските пътнически кораби в Сидни Коув и се питаше дали няма някоя свободна каюта за следващия рейс. Трябваше може би да се отправи по море и да потърси щастieto си, както са правили навремето. Твърде късно е, помисли язвително, Австралия отдавна е открита и аз съм в нея.

От момента, когато краткотрайният изблик на гняв и отмъщение го подтикна да гласува срещу Стефани, Денис се разкъсваше от чувства на разкаяние. Все още смяташе Стефани за виновна, че е криела раждането на детето. Но знаеше също така, че нищо не може да го оневини за начина, по който реагира на разкритието. Да си засегнат е едно, помисли той с отвращение, а да се държиш като двацет и два каратов глупендер е нещо съвсем друго.

Щеше много по-лесно да го понесе, ако Стефани се бе ядосала, ако се бе разкрещяла насреща му или ако го бе упрекнала, че не е проявил никаква синовна привързаност. Вместо това тя се показва твърда, хладнокръвна и безкрайно резервирана. Денис потръпна при спомена за нейния леден втрещен поглед, толкова по-различен от любещите, винаги всеопрощаващи очи, с които беше свикнал. Изведнъж бе добил реална представа как ще изглежда животът му без майчина обич и това никак не му се понрави.

Трябваше да си признае, че се бе отнесъл зле със Стефани; същата мисъл го накара да си спомни отново и за Каси. Те бяха прекарвали толкова хубави моменти заедно — защо беше зачеркнал всичко? Призна пред себе си също, че не би могъл да очаква момиче на годините на Каси и с нейните разбирания да е девствена. Тя бе минала през колеж и бизнес институт, бе живяла и работила в големия град и повече от ясно бе, че е имала връзки с мъже. Какво го беше накарало да изпадне в такова отчаяние? Мисълта, че изобщо е спала с друг преди него, или мисълта, че мъжът е точно определен? Дали не го ядосваше фактът, че Каси, първата му сериозна връзка, не му принадлежеше изцяло?

Денис въздъхна, хвърли в кошчето за боклук остатъците от обеди, който си беше купил навън. Стана и изтърси трохите, после се

протегна; изпита удоволствие от все още приятния хладен ден. Какво му пречеше да се смъкне надолу към бистрото за едно питие с Анджи... да се разходи в Кралската ботаническа градина, да се втурне с колата към Блу Маунтинс. Той се мобилизира. Трябваше да се отбие и до „Тара“ да прегледат заедно с Джоана колекцията за настъпващия сезон, предназначена за филиала в Пърт. Знаеше, че и Каси е там, затова Денис бе удължил обяда си; опитваше се да изясни чувствата си към нея. Но не беше постигнал никакъв особен напредък.

Краткият път до „Тара“ също не му стигна да разреши проблема. Може би придавам прекалено голямо значение на всичко, каза си Денис. Възможно е изобщо да не я видя... „Тара“ е твърде голяма. Възможно е дори да е излязла по работа. Това се потвърди от необичайната суматоха, която завари при влизането си — цяла дузина манекенки бяха заели приемната и цвърчаха като скорци — по всичко личеше, че предстоят снимки. Заета с бизнес дейността на „Тара“, Каси най-вероятно избягваше всичко това. Сигурно се бе завряла някъде в кабинета, за да работи на компютъра си. Като се опитваше да се пребори с внезапното и неоснователно разочарование, Денис се изкачи по стълбите до студиото и най-горе се сблъска с нея.

Трудно беше да се каже кой от двамата е по-смутен. Каси първа се окопоти.

— Как си? — подхвърли тя.

— Ами... добре. Животът продължава. А ти?

— Чудесно... чудесно. Тук ми харесва.

— Казват, че вършиш прекрасна работа.

— Благодаря. Благодаря, Денис.

Настана неловка тишина. Кажки нещо, за бога, изкрещя Каси мислено в себе си, той е пред теб след толкова време, а ти дори не можеш да говориш с него...

— Радвам се да те видя — добави тя.

— Тук съм по работа. Трябва да се срещна с Джоана.

— О, да. Да, разбира се.

Отново замълчаха.

— Става дума да прегледаме новите модели за сезона. Налага се да поговорим за колекцията в Пърт.

— Да.

— Сигурно сте твърде заети.

— Да, наистина, Джоана не ни дава да си поемем дъх.

— Не ползваш ли почивка? Или някой свободен ден? — попита Денис нерешително.

— Ползувам, естествено! Аз...

— *Денис!* — Джоана излетя от студиото. Косата ѝ стърчеше нагоре, а очите ѝ гледаха като безумни. — Ето къде си бил! Закъсня! Слушай, ела бързо в кабинета да започваме, преди да съм получила нервна криза, хидрофобия или преди да ме е хванала критическата възраст, което според теб е най-лошото!

Без да каже нито дума, Денис тръгна.

— Ще се видим ли? — извика Каси трепетно.

— Възможно е. Навярно.

Докато караше по крайбрежния път към Рая, което не беше правил, откакто скъсаха със Сара, Том се чудеше какво всъщност би могла да му каже Стефани. Той се опитваше да приеме истината за произхода си по свой здравомислещ и дори консервативен начин. Трябваше да понесе с твърдост миналото и бъдещето си, след като плановете му бяха напълно разрушени и заменени с нещо абсолютно по-различно. Беше реагирал по най-спокойния възможен начин; пожела да приеме промяната в най-ниската ѝ степен и да забави хода ѝ, колкото беше възможно. Придържаше се към чувството, че негова майка е Рина, а Бил — негов баща, каквото и да казваше Стефани — не защото не ѝ вярваше, а просто защото не можеше да замести неумолимия факт с оня, диктуван от собствените му емоции.

Молбата на Стефани да се видят в Рая тази вечер го беше изненадала напълно. Какво ли ще поиска?... Том паркира колата и доближавайки се до входната врата, усети, че е необяснимо нервен. Натисна звънеца.

— Госпожа Маршал ви очаква в кабинета, господин Макмастър — посрещна го Мейти, като отвори вратата.

От антрето Том можеше да види как Стефани обикаля вътре в малката приятна и удобна стая.

— Можеше и да не идваш, знаеш го, нали — неспокойно рече тя вместо поздрав. — Повече не съм ти шеф.

„Стефани е толкова нервна, колкото и аз?“, помисли си Том с проблясък на съчувствие. А на глас рече:

— Бях любопитен, исках да разбера какво смяташ да ми кажеш — в добавка на онова, което вече ми е известно.

Като правеше очевидно усилие да се владее, Стефани започна:

— Мисля, че между нас има още неща за изясняване. Макар че причината, поради която те повиках, е друга. Знаеш истината, но само наполовина. Смятам, че единственото честно нещо е, ако ти се даде шанс да научиш и останалата част. Искаш ли да я разбереш?

— Останалата част ли? — Том се напрегна. — Не мога да проумея думите ти?

— Истината за твоя баща, Том. Желаш ли да знаеш кой е? Желаш ли да се срещнеш с него? Той би искал да те види... ако ти не възразяваш.

Искаше ли? Не бе наясно със себе си. Том се насили да отговори.

— Къде е той?

— Тук. В Рая.

— Нужно ми е време. Да си помисля.

— Ще те оставя сам. Когато станеш готов, можеш да ме повикаш, ще бъда в дневната. Разполагаш с толкова време, колкото прецениш, че ти е нужно.

Отне му по-малко от десет минути, за да реши. Стефани го поведе със смесени чувства, пресичайки терасата, надолу към поляната. После му посочи Амал, седнал недалеч под свода на високите дървета. Тя знаеше: не може да разчита на себе си, нямаше да бъде в състояние дори да проговори, камо ли сама да обяснява нещата. По-добре ще е двамата сами да се опознаят. Том се поколеба, но се отправи към очакващата го фигура. А Стефани се върна в кабинета, изтегна се върху коженото канапе и се опита да не мисли.

След известно време чу познатите приглушени стъпки отвън. Том влезе в стаята.

— Дойдох само да ти кажа: благодаря — изрече простичко той.

— О... всичко ли мина добре?

— Повече от добре.

— Ти... си го харесал?

— Разговаряхме... Да, харесах го. Поразителен човек е. Страшно откровен. Никакви извинения, никакви оплаквания, никакви

предложения.

Стефани се усмихна и вметна духовито:

— Звучи, като че ли се отнася за Амал.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Да.

— Била ли си... влюбена в него?

— Да. Или пък съм си мислела, че съм. Но ме заболя ужасно, когато го загубих.

— Какво ли щеше да стане, ако?...

Тя го прекъсна:

— Много е опасно да се започне с това „ако“, когато се отнася за миналото, Том. Няма никакъв смисъл да се опитваш да премисляш грешките.

— Съжалявам — продума той.

— За какво?

— За начина, по който се отнесох с теб.

— Ти се държа много добре, Том. Няма за какво да се извиняваш. И поведението ти ме кара да се чувствам още по-зле сега след всичко, което изпитвам.

— Струва ми се... ти би искала да научиш, че не те обвинявам повече.

— Благодаря, Том — меко произнесе тя. — То значи много за мен.

Объркан, Макмастър младши погледна часовника си.

— Време е да си вървя. Трябва да закарам мама до болницата да види татко.

Стефани забеляза, че използва думите напълно несъзнателно, и с голямо облекчение установи, че запознаването му с Амал не беше застрашило тази връзка. Изправи се да го изпрати и те се отправиха заедно към антрето. Стефани отвори вратата.

— Искаш ли да ти кажа нещо? — попита тя импулсивно. — Никога не съм го казвала на никого. Когато се роди, ми позволиха да те подържа на ръце — само за миг. Ти беше толкова красив.

— Красив ли? — нежно се засмя Том. — А аз си мислех, че всички бебета изглеждат като малки старчета.

— Не, ти изобщо не беше сбръчкан. Имаше едно такова сериозно лице и огромни кафяви очи...

— Кафяви ли? — прекъсна я той.

— Да, тъмнокафяви и толкова големи...

— Но моите очи са сини!

— О, сигурна съм, че те... — Стефани спря объркана. — Спомням си как си мислех, че приличат на очите на Амал. Сигурно са променили цвета си... изсветлели са в синьо. Чувала съм, че цветът на очите при бебетата може да се променя.

Мислите в главата на Том галопираха. „Само че дали по този начин се променят...“ Като забеляза безпокойството, изписано по лицето на Стефани, той млъкна. Нямаше смисъл да обърква нещата отново, когато имаше изгледи да се уталожат. След безпокойствата от последните седмици трябваше да се върнат към някакво подобие на реалност. Хващаш се като удавник за сламка, рече си Том. Избий си го от главата.

Ала по обратния път към Сидни разбра, че чисто и просто не би могъл. Ами ако Стефани има право и бебето е било с кафяви очи? Такива неща майката не забравя. Тогава той всъщност не може да бъде неин син. А следователно... Воден от някаква внезапна безумна надежда, Том промени посоката и вместо към „Харпър Майнинг“, подкара бързо през града към „Тара“.

Не беше виждал Сара от деня, когато заедно с Денис паднаха в басейна, напразно умолявайки я да поговорят. И сега побесняваше, като си спомнеше онази глупава караница. Но обнадежден и с нова решителност, щом пристигна в „Тара“, той изкачи бързо стъпалата, като вземаше по две наведнъж, и нахлу в кабинета ѝ, без да чука. Сара работеше над някакви скици на модели за настъпващия сезон и бръчката между веждите ѝ подсказваше, че не е склонна никой да я прекъсва, а особено пък Том. Отвори дори уста да му го издума.

— Сара, какво ще кажеш, ако не сме брат и сестра?

— *Какво?*

— Мисля, че ми хрумна нещо... може и да има шанс...

— Том! — Гневът в гласа ѝ рязко го прекъсна. — Трябва да престанеш! Така само се измъчваш — както измъчваш и мен!

— Но ако...

— Не можем да променим нещата!

Изведнъж гневът му избухна подобно на нейния.

— Това нищо не означава за теб, тъй ли? — озъби се той. — Че все още те обичам?

— Том, много е жестоко.

— Значи по-добре ще ти е да продължиш да си мислиш, че съм твой доведен брат, така ли?

— Да не си посмял да го изричаш! — Побесняла, Сара се изправи и заобиколи бюрото, за да се приближи до него. В този момент успя да се овладее с усилие. — Хващах се и аз за сламката. Няма смисъл във всичко това. Двамата трябва да се споразумеем и колкото по-скоро свикнем и се примирим с тази мисъл, толкова по-добре. Колкото повече се мъчиш да възобновяваш нашата връзка...

— Сас, то не е истина! Знам, че не е истина! — Гласът му се извиси до вопъл от някаква силна болка. — *Стефани не е моята майка!*

— Искаш да кажеш, че ни е лъгала, тъй ли?

— Не... но стават грешки.

— Грешки! — Сара се изсмя презрително.

— Не съм твой брат! Знам го!

— Том, та ти нямаш никакви доказателства.

— Ще намеря доказателства. Те са единственият шанс, който ни остава! — Том с усилие превъзмогна желанието да сграбчи ръката ѝ. — Не се опитвай да ме спреш! — извика той.

Сара безнадеждно го наблюдаваше как препуска надолу по стълбите навън към улицата. После затвори вратата на кабинета си, седна зад бюрото и се опита да заплаче. Ала сълзи не се появяваха и тя трябваше да понесе тежестта на страданието си през целия ден.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джейк седеше зад бюрото на председателя в кабинета на последния етаж на „Харпър Майнинг“ и макар че се бе вторачил, не виждаше нищо от документите пред себе си. Той наклони глава към ръцете си, разтърка енергично слепоочията си. Трябваше да опита да се концентрира. Какво толкова сложно имаше в отношението му към Стефани, та разстройваше мислите му и правеше невъзможно да се съсредоточи върху бизнеса? Или му действаше нещо друго, извън нея, размишляваше той мрачно. И какво получаваше в замяна? Почти нищо.

Джейк гневно се върна назад във времето, за да стигне до мига на първата им среща. Оттогава у него се бе загнездило някакво покоряващо и нарастващо очарование; то все повече се засилваше и ставаше все повече непреодолимо — никога преди не беше чувствал подобно нещо към друга жена. Не му допадаха неконтролираните емоционални висоти и спадове, докато при нея?... Наистина какво ставаше с нея? Загадката с чувствата на Стефани беше един от факторите, който го измъчваше. И все пак знаеше, че има нещо — беше сигурен. Джейк беше преследвал много жени и беше преследван от тях, за да не усети със сърцето си, съзнанието и цялата си същност засилващия се женски интерес, тайнствения порив на сексуалното привличане; Стефани можеше да го отрече, но не и да го скрие. Беше го забелязал в очите ѝ, по уханието на тялото ѝ. Това нямаше как да скрие.

Тя, разбира се, би могла и да му устои. Беше омъжена, въпреки че не принадлежеше към онзи тип омъжени жени, които се чувстваха повече влюбени в почтеността си, отколкото в своя съпруг. Изглежда, че между нея и доктора имаше добра връзка. Джейк го намираше за напълно безинтересен мъж, тъй че щеше да направи всичко възможно, за да го отстрани. Само бог знае какво намира Стефани в този сухар! Джейк ревниво се отказа от мисълта, че добрият доктор би могъл да бъде също тъй добър в леглото. Мъже като него никога не ги е бивало,

успокои се той. А защо пък да не прилъжеше Стефани в удобно време. Дори щастливо омъжените жени са склонни да почувстват пословичния седемгодишен сърбеж и се изкушават да го почешат. На Джейк му беше ясно всичко за щастливо омъжените — беше чукал стотици.

Но специално тази... Какво, по дяволите, щеше да прави с нея? Беше отнел компанията ѝ, беше я изритал от управителния съвет — какво друго оставаше да изработи, за да я накара да го възприеме сериозно? Каквото и да беше то, трябваше да го измисли по-бързо. Не можеше да я държи да чака повече навън в приемната. Наум започна да си повтаря различни реплики, с които да започне разговора: „Стефани, повиках те тук тази сутрин, защото... защото желях да ти кажа... да те помоля...“ — беше безнадеждно. Искаше се нещо по-добро. Хайде... Джейк притисна глава в длани. Трябваше да помисли...

Пред някогашния си кабинет Стефани чакаше, въоръжена с всичкото търпение, на което бе способна. Недалеч от нея в централната приемна Хилари седеше зад бюрото си, дълбоко нещастна, без да се интересува, че някой ще разбере настроението ѝ. Честното ѝ лице отразяваше страданието, породено от този неочакван обрат на нещата — госпожа Харпър да бъде накарана да чака пред кабинета на председателя, сякаш просител, който моли за каква да е работа. Известна като жена, която не се интересува от секс и власт, Хилари беше преценила, че Джейк Сандърс е прехвален Казанова и магнат. Сега с удоволствие би присъствала на неговото унищожение.

Докато Хилари се опитваше да се съсредоточи в работата си, а Стефани чакаше стоически, принудена да бездейства, по коридора на път към кабинета си се появи Денис.

— Мамо! — възкликна той изненадан. — Какво правиш тук?

— Господин Сандърс ме помоли да дойда — отвърна Стефани спокойно.

— Защо не му каза да си гледа работата? Не бива да седиш тук по този начин.

— А къде трябва да седя според теб? — Стефани успешно устоя на изкушението да напомни на Денис за ключовата роля, която беше изиграл, за да я постави в днешното положение. — По-добре ли щеше да бъде, ако бях останала в Рая, и то в лошо настроение? Джейк успя

да ми отнеме компанията и сина ми. Заинтригувана съм какво друго ще иска от мен.

Денис се изчерви.

— Той не ме е спечелил, както си въобразяваш. Не ме притежава!

— Добре.

— Не желая да сме врагове.

— Не е необходимо да бъдем.

— Но трябва да взема свое собствено решение, мамо.

— Разбира се. Само че този път го решавай по-добре.

Вътрешният телефон иззвъня на бюрото, преди Денис да бе отговорил.

— Господин Сандърс е готов да ви приеме, госпожо Харпър — обърна се Хилари, очевидно притеснена.

Стефани се изправи.

— Благодаря, Хилари — рече ѝ внимателно, — и не го преживявай — аз поне не го правя!

— Мамо — подхвана Денис и млъкна.

— Ще поговорим по-късно — рече решително Стефани. — Бих искала днес да вечеряме цялото семейство заедно. Ще дойдеш ли?

Денис се поколеба. Без да изчака решението му, Стефани се отдалечи и влезе в кабинета на Джейк.

Той се беше вторачил в някаква компютърна разпечатка, очевидно задълбочен в работата си.

— Заповядай, седни — произнесе кратко Сандърс, — няма да се бавя. — Стефани не се възползва от поканата, отправи се към прозореца и се захласна по гледката отвън. След малко Джейк додаде: — Надявам се, че не те накарах да чакаш много.

Тя се обърна и го изгледа. Противникът ѝ събираше документите и разчистваше бюрото си.

— Само дващсет минути — отвърна Стефани спокойно.

— Дващсет минути! — Джейк симулира изненада. — Толкова съжалявам. Знаеш как е... обаждат се по телефона...

— Да, знам.

Той я погледна по-внимателно. Дали се е досетила, че блъфирам? Лицето ѝ беше невъзмутимо. Трябваше да ѝ предложи нещо:

— Кафе?

— Нищо, благодаря.

— Е, добре, ще говоря по същество. — Джейк почувства гняв, като откри, че е нервен. — Искам... да подновя преговорите с теб. Искам да ти направя едно сериозно...

— Слушам.

— Добре. Нека си поделим „Харпър“ — петдесет на петдесет, ти и аз.

Очите на Стефани се разшириха.

— В замяна на какво?

Джейк не отговори.

— Хайде — настоя Стефани. — Какво трябва да направя, за да получа обратно петдесетте процента от моята собствена компания?

Джейк отблъсна назад стола си, изправи се и се приближи до прозореца, застана редом с нея.

— Прекрасна гледка, нали? — промълви той дрезгаво.

Беше много близо, почти до рамото ѝ. Тя закова погледа си в Харбър Бридж, като се опитваше да не мисли за неговата близост, за изваяния му профил, за добре сложеното му тяло, за властните му ръце... Под тях животът кипеше, безразличен към засилващата се с всеки изминат миг драма сред лукса на този кабинет с дебели мокети и климатична инсталация. Стефани почувства мълчаливата борба между тях двамата, тежестта на неговото неизказано желание, което я смазваше. А в добавка у нея бушуваше още една битка — надпреварата между собствените ѝ съпротивителни импулси да си тръгне или да остане, да се приближи към него или да отстъпи назад... Трябва да спра да мисля за него като за мъж, рече си, като поиска да отклони вниманието си... Стефани, мисли за него като за бизнес противник... за враг.

— Тези петдесет процента... — подхвана отново тя. — Каква е уловката?

— Няма нищо такова, Стефани — промърмори Джейк. — Нищо неприемливо. — Той колебливо взе ръката ѝ и започна да си играе с пръстите ѝ. — Всъщност би трябвало да очаквам, че предложението ми ще ти се понрави. И бих останал много разочарован, ако не е така.

Стефани вдигна очи към лицето му. Поканата беше ясна. Тя пое дъх.

— Джейк, сериозно ли ме молиш да...

— Да — отвърна Сандърс. — Сериозно.

Стефани издърпа ръката си.

— Да спя с теб, тъй ли, Джейк — изтърси нарочно. — Та за това и цялата компания е малка и недостатъчна.

— Помисли... моля те.

— Не е необходимо.

— Слушай, трябва да си наясно със себе си — навярно за пръв път в живота си.

— Твоят егоизъм е нечуван! Мислиш ли, че всяка жена, която срещнеш, хлътва по теб?

— По-забавно е, ако си въобразявам, че е така. Но... ти не си коя да е жена.

— Джейк... — поколеба се Стефани.

— Да? — Надеждите у противника ѝ като че ли се засилиха.

— Изучавала съм те, мислила съм за теб... — В усмивката ѝ имаше някакво компрометиращо загатване. — Бизнесът е силата ти. За теб сексът е само развлечение. Защо е това отношение лично към мен? Нима съм толкова важна цел?

— Не знам — отвърна той унило. — Мисля, че мисълта за теб ме завладява напълно.

Стефани не отвърна.

— То е характерно за семейството — продължи Джейк с горчивина в гласа. — Имах брат, който бе завладян от една жена. Не му се отрази добре. Не стигна доникъде.

— Да, сигурно е характерно за семейството ви — произнесе Стефани закачливо, ала с твърдост. — Доникъде няма да стигнем. Нищо не може да се случи между нас... съжалявам.

— Съжаляваш? — Джейк очакваше от нея някакво изявление или признание, колкото и бегло да беше то.

— Не разчитай... — Стефани го погледна настойчиво.

— Това, че ми отказваш, е лудост. Бях щедър — ядоса се той.

— Ако отказът ми вгорчава твоята победа, бих могла само да кажа, че съм удовлетворена! — отвърна дръзко Стефани, отдръпвайки се. — Имаш ли нещо против, ако си тръгна сега?

— Това ще бъде за последен път...

Стефани се усмихна и излезе, като затвори внимателно вратата след себе си. Останал сам, Джейк свали от лицето си ироничната маска, която му служеше за прикритие и се сгромоляса върху стола,

напълно объркан. А сега какво, попита се той безрадостно — а сега какво?

Стефани напусна „Харпър Майнинг“ с мисълта, че този път не е излязла победена от срещата с Джейк. Не беше предала и частица от себе си. Не беше позволила да я подчини влиянието, което той имаше над нея. Ала Джейк беше опасен. Във всяко отношение... Слава богу, и Бил се чувстваше вече по-добре, за да разчита на него като част от екипа, въпреки че все още пазеше стаята и не можеше да се сражава пълноценно на бойното поле. Стефани подкара бързо към болницата, където Бил Макмастър я очакваше.

Тя му изложи накратко развитието на нещата от последната им среща. Бил впрочем беше чул от Том за успешния удар, нанесен от Джейк на заседанието на управителния съвет. Сега, когато Стефани му разказа всичко с подробности, той изрази съжалението си, но не остана изненадан.

— Било е запланувано от самото начало, Стеф — изсумтя Макмастър. — Господи, съжалявам!

— За какво?

— Че съм тук, че съм безполезен, особено в момента, когато се нуждаеш най-много от мен.

— Бил, какви са тия извинения, за бога, *ти си човешко същество!* А и аз самата не съм сигурна, че който и да е от нас би могъл да направи нещо повече. Сторихме всичко, което бе по силите ни. Но просто бяхме обезоръжени. Може би е действал неумолимият закон на времето — естественият начин да ни се подсказе, че сме изживели нашия момент!

Бил не отговори нищо на усмивката ѝ, нито на гласните ѝ разсъждения. Вместо това рече натъртено:

— Стеф... има един проблем, на който трябва да обърнеш внимание. По някакъв начин Джили е помогнала на Сандърс.

— Трябва да преценя доколко това е възможно. Когато намеря удобен момент, ще се справя и с този проблем. Но на първо място поставям семейството си — моето истинско семейство; трябва да го сплотя отново. През по-голямата част от живота си тези деца, изглежда, са страдали от начина, по който съм живяла.

Бил се усмихна предано.

— Ето как почваш — винаги държиш себе си отговорна. Само пресилваш нещата. Попитай Сара и Денис. Съмнявам се, че те виждат всичко по същия начин.

— А Том?

— Дай му време... — Бил направи пауза. — Нека да говорим за бизнеса. Ти наистина ли си готова да се откажеш от компанията?

— Нямам избор.

— Сигурна ли си?

— Загубих, Бил. Всичко е свършено.

— Не бива да е така. — Макмастър пое дълбоко дъх. — Има все още възможност да си възвърнеш компанията.

— Бил...

— Нещо нечувано, ужасен риск... можеш да загубиш всичко. Но има шанс.

Стефани почувства, че ѝ прималява.

— Как да го разбирам, Бил?

Макмастър се протегна към възглавницата и извади лист хартия с изписани на ръка цифри.

— Нахвърлил съм някои записки — отбеляза той простодушно. — Но ти ще решиш, разбира се.

След като взе душ, Дан влезе в спалнята на Рая, без да може да си обясни защо е толкова неспокоен. Трябваше да е доволен, че Стефани приключи с бизнеса, въпреки че беше станало по начин, който той не би избрал. Всичко би трябвало да означава повече време за самите нас, мислеше си, повече време за нея, за да прави и други неща в живота си. Дан погледна към тоалетката, където седеше тя и поставяше последните щрихи от грима си. Не ѝ личеше, че приема нещата толкова зле. Всъщност Стефани изглеждаше чудесно, строгостта на великолепната ѝ черна рокля се компенсираше от перлите по врата и китките, а подвижният шифон в розов цвят я омекотяваше.

Но Дан усещаше, че тя не е щастлива най-вече по отнесения ѝ поглед и автоматичното полагане на грима. Загубата на „Харпър“ очевидно не я беше освободила от безпокойството, свързано с

предишните ѝ отговорности — изглежда, че нещо все още ѝ тежеше. Докато енергично се подсушаваше, започна да го завладява една друга обезпокояваща идея — какво ще стане, ако загубата на „Харпър“ се окаже твърде висока цена за Стефани? Ако се окаже така, тогава неговите надежди за ново съвместно щастие ще излязат напразни и обречени от самото начало.

А като се добавеха и нейните нови планове да сплоти семейството, да се прегрупират силите на Харпъррови, за да станат по-силни пред общия враг — не, един господ знаеше какво щеше да излезе от това? Дан би се почувствал много по-щастлив, ако семейната глина, с която разполагаха, беше по-обещаваща. Със Сара всичко бе наред — но с Денис? Как е възможно потомък на легендарния Макс или на твърдата като стомана през целия си път напред Стефани да бъде такъв неблагодарник!

— Допускам, че Денис ще обърне спуснатия отново на вода семеен кораб, как мислиш? — подложи той Стефани на кръстосан разпит.

— Не знам. Мисля, че имаше такива идеи.

— И ти все още разчиташ на неговите добри намерения?

— Моля те, скъпи. — Стефани се извъртя върху табуретката, за да го погледне. — Няма да е лесно за никого от нас. Само аз знам най-добре, че Денис се държа отвратително...

— Непростимо!

— Слушай... трябва да разберем, че Денис чувства огромна заплаха от страна на Том. Той реагира емоционално...

— Като кретен!

Стефани се засмя.

— Знае си го.

— Но дори и да не е тъй, ти винаги ще му простиш.

— Вероятно. Само че сега нещата са различни. Казах ти, чувствата ми са променени. Денис беше оставен достатъчно дълго на свобода да си чупи главата. Този път искам да се върне наново в семейството и желая днешната семейна вечеря да постигне именно тази цел. Но ако ще се връща обратно, да бъде истински мъж, а не разглезено момче.

— Хм. — Дан беше впечатлен от твърдия ѝ тон. — А ще кажеш ли нещо за себе си? Мислила ли си какво ще правиш сега?

— Имаш предвид останалата част от моя живот ли? — попита тя, докато пудреше носа си с неоправдана свирепост.

— Нямах предвид...

— Ще се отдам на благотворителна дейност. Та не трябва ли жените като мен да се занимават с нея през остатъка от живота си?

Дан пресече стаята към тоалетката и обгърна Стефани с ръце откъм гърба.

— Не ми приличаш на подобна жена. А приключването с „Харпър Майнинг“ не бива да означава край за Стефани — такава, каквата я познаваме и обичаме. — И той я прегърна нежно.

— А и то няма да се случи.

— Звучиш подозрително уверена. Намислила ли си нещо?

— Да. — Тя напудри за последно лицето си и се изправи. — Онова, което съм намислила, е, че ще вечеряме заедно с децата.

Почти час по-късно те все още не се бяха докоснали до вечерята. На третия аперитив Дан погледна към Сара и Стефани, които разговаряха твърде напрегнато, и изруга Денис под носа си. Момчето чудо отново го караше да бъде неспокоен. Просто го нямаше. Колко дълго още Стефани щеше да се примирява с идиотщините му?

Като че ли отгатнала мислите му, Стефани се изправи.

— Повече няма да чакаме Денис — безгрижно заяви тя. — Изглежда, някъде се е затрил.

Мейти се суетеше около масата, наливаше вино. Сара иронично вдигна чашата си.

— Наздраве за нашите отсъстващи приятели! — рече тя.

— Ще пия за същите и аз — прозвуча познат глас. — Познавам ли някого от тях? — Денис се появи на вратата; носеше в ръка една червена роза. Той се отправи към Стефани, постави розата от едната ѝ страна върху масата и я целуна по главата. — Съжалявам, че закъснях — рече ѝ. — В последната минута се наложи една промяна за рекламния бюлетин на новите модели в „Тара“. И трябваше да уредя нещата, преди да се измъкна.

Стефани се въздържа да не хвърли победоносен поглед към Дан. Вдигна чаша:

— За нас! За семейството — и за бъдещето.

— За бъдещето? — обади се Сара с твърде несигурен глас.

— Да. — Стефани отправи лъчезарна усмивка към цялата маса. — Мисля, че е време да се обединим отново заедно. Причиних ви твърде много неприятности през последните няколко седмици. Искам да ви се извиня.

Дан поклати глава.

— Не е необходимо. Разбираме с какво е трябвало да се пребориш.

— Наистина ли? — В гласа на Денис се прокрадна хаплива нотка.

Сара вдигна поглед обезпокоена.

— Мислех, че тази вечеря е за помиряване.

— А след нея? — Денис не се предаваше. — Всички ние следваме нашите собствени пътища и продължаваме да объркваме живота си в стила на уважаваната и всеизвестна фамилия Харпър?

— Това не бива да бъде така! — запротестира Дан.

— Не? — Усмивката на Денис се изкриви. — Мислех, че е заложено по природа?

— Денис... — гласът на Сара издаваше прикрита заплаха, — опитваш се да предизвикаш конфликт ли?

Стефани побърза да успокои положението.

— Не, не смятам, че той иска именно това. Предполагам... че става дума за безпокойствата, за които всъщност желая да ви се извиня. Че направих живота ви толкова труден. Че не бях обикновена, вдъхваща сигурност майка, на която може да се разчита.

Сара се засмя.

— Ти! В никакъв случай. А не ти ли е минавала през ум мисълта, че ние те предпочитаме точно такава?

— И че всички те обичаме — намеси се разгорещено Дан, — независимо от обстоятелствата?

Денис предизвикателно изпи докрай чашата с вино и се пресегна към гарафата, оставена от Мейти в центъра на масата.

— Казаното е вярно, скъпа мамо, но не променя факта, че сама си виновна нещастията да се сгромоляса върху главата ти.

— За бога, Денис! — Дан го изгледа кръвнишки. — Майка ти прави опити за опрощение, нека забравим миналото...

— Именно за това става дума, Дан! *Точно оттук започна бедата!*

Сара стисна гневно юмруци.

— Денис, ако не си затвориш устата, ще усетиш вечерята ми в лицето си!

— Не, работите са наред — и с двама ви. — Реакцията на Стефани идваше като че ли много отдалеч. — Мисля, че разбирам накъде бие Денис. Смятам също тъй, почти готова съм да допусна, че той може да има право дори. Бил е прав от самото начало.

Настъпилата внезапна тишина беше нарушена от Дан.

— Извини ме, но не разбирам. Какво?...

Сара с леко ахване даде да се разбере, че е познала.

— От самото начало: имаш предвид *Джилли*?

Денис кимна.

— Да — продължи Стефани с леден тон. — Джилли. Но тя е само една от точките на дневния ред. Честно казано, не бих обърнала толкова внимание на самата загуба на „Харпър Майнинг“. Ала не мога да понеса начина, по който загубих. Боли. Боли твърде много, за да се живее така. — Стефани направи пауза и се огледа. Погледите на три чифта очи стояха заковани в нея, тримата попиваха всяка от думите й. — Събрах ви всички тази вечер, защото трябва да споделя нещо с вас. Бил Макмастър предложи начин, от който мога да се възползвам, за да си възвърна компанията.

— Как? — попита Дан.

— Ще се бием ли? — обади се Денис саркастично, настоявайки очевидно за повече обяснения.

— Рискът е огромен — произнесе Стефани бавно. — Всичко или нищо.

— О, мамо! — Сара гледаше Стефани с обожание.

— Ще го направиш, нали? — запитва Дан, без да съзнава доволен ли е, или се страхува.

И все пак последната дума дойде от Денис.

— *Атакувай*, мамо!

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Атакувай, мамо! — Думите на Денис окуражиха Стефани повече, отколкото можеше да се очаква. В онези решителни моменти, когато нейното семейство се беше събрало около празничната маса, сякаш никога не бе имало различия помежду им, тя се почувства отново жива за пръв път след удара, нанесен ѝ от Джейк Сандърс. Но добре знаеше, че за нещо толкова важно не трябва да си позволява да се ръководи от чувства. *Атаката* беше бизнес решение — почти със сигурност най-рискованото решение, което някога беше вземала през живота си — и трябваше да го направи на свежа глава.

Както и в други подобни случаи, тя си припомни едно от правилата на своя баща. „Взemi съвет“ — обичаше да казва той, въпреки че беше прословут с упоритостта си, пренебрегваше повечето от съветите, които му даваха, и винаги действаше на своя глава. Добре щеше да бъде да чуе мнението и на някого друго, реши Стефани. Но не и на Дан — тя го беше изключила, като заяви, че той не може да бъде безпристрастен; всъщност съпругът ѝ беше раздвоен по отношение на цялата история. Стефани телефонира на Амал в хотел „Хилтън“. След не повече от час дискретната черна лимузина се появи по алеята на Рая, после Стефани и Амал излязоха в градината и се задълбочиха в разговор.

— Консултирала ли си се отново с Бил Макмастър? — запита я той, а неговото изтънчено интелигентно лице се оживи от загрижеността. — Дали планът му може да влезе в работа?

— Без съмнение.

— Добре, коя е тогава причината за твоето колебание?

— О... семейството. Питам се дали няма да бъдат по-щастливи, ако съм като другите обикновени жени.

Принцът меко се усмихна.

— Кое дете би се отказало от привилегията да има за майка най-необикновената жена!

— После следва Дан. На остров Орфей му обещах, че ще се откажа от бизнеса.

— А той ще те застави ли да изпълниш едно такова обещание?
— сбърчи чело Амал.

— Не, не. Просто си мислех, че щеше да бъде по-щастлив.

— По-щастлив ли? — Амал въздъхна. — За колко дълго? Не забравяй, че доктор Маршал се е влюбил в жена, която не се предава, а се бори истински. Можел е да си избере „обикновена жена“, както ти казваш. Но е избрал Стефани Харпър. Ще продължи ли да я обича, когато тя остане вкъщи над плетката?

Сега беше ред на Стефани да се засмее.

— Та аз дори не мога да зашия и едно копче! Само че има и нещо друго.

— Аха... позволи ми да отгатна. Парите ли?

— Парите.

Вместо отговор Амал бръкна в дългата си одежда и извади някакъв документ.

— Вземи го — подаде ѝ го той.

— Но... това е...

— Банков чек. Изкупи Сандърс. Колкото и да струва.

— Ще струва милиони!

Амал сви рамене.

— Бъди ми задължена, ако не го приемаш като подарък.

Стефани се усмихна тъжно.

— Скъпи мой... знаеш много добре, че не мога да приема нито едно от двете.

Върху печалното красиво лице на приятеля ѝ се изписа дяволита усмивка.

— Тогава аз ще купя „Харпър“ вместо теб. Няма да си в състояние да ме спреш.

— Амал, но то е абсурдно!

— В такъв случай бори се сама за собствената си компания! — Очите му пламнаха от гняв. — Зная те, както обичаш да казваш — и сигурно по-добре, отколкото ти самата се познаваш. Да се откажеш от тази битка за теб означава да се откажеш и да дишаш. Да работиш, да се бориш, да се стремиш към нещо, да побеждаваш — какво друго е животът?

Стефани не можеше да отговори. Застанаха мълчаливи под свода на дърветата, чиито листа вече се оцветяваха в цялата меланхолична гама на есенната палитра. Тънък бриз повяваше откъм морето. Амал потръпна.

— Животът ни е кратък — мрачно изрече той. — Когато направиш последна равносметка как си живяла, искаш ли да си признаеш, че си чула звъна на оръжията, но си изпитала страх? Че си се скрила, а после си побягнала далеч от врага?

Стефани изпита студ; пронизваше я до мозъка на костите. Но съзнанието ѝ остана ясно.

— Страх може би — обади се тя, треперейки, — ала чак за да побягна — никога!

— Ето я моята малка лъвица! — Амал плесна триумфално с ръце и като я загърна нежно с мантията си, за да я предпази от хлада, я поведе обратно към къщата.

Денис и Сара никога не бяха се и съмнявали, че Стефани ще атакува Джейк в момента, в който Бил начертае стратегията и плана за действие. И двамата имаха достатъчно свои собствени причини да хвърлят силите си в битката на нейна страна. За Денис това беше идеалната възможност да поправи впечатлението от предишното си поведение и да докаже новото си лоялно ангажиране спрямо майка си. А и все още изпитваше мъчителни чувства към Каси, тя му липсваше и той се питаше дали не е бил твърде рязък с нея. Неведнъж отново изпитваше импулса, който почти го беше накарал да я покани да излязат в деня, когато се срещнаха при Джоана. Ала всеки път го потискаше, като предпочиташе да живее с тъпата болка на страданието, подобно на зъбобол, отколкото да поеме риска да поднови кошмарния цикъл — на болката, пиенето и самобичуването — от който тъкмо се беше измъкнал.

Терзанието на Сара беше още по-силно и непосредствено. За нея беше особено трудно да изхвърли от главата си последните думи, които Том ѝ каза, неговото фанатично убеждение, че Стефани се заблуждава и по някакъв начин е допусната грешка. Знаеше, че той е отпътувал за Северната територия, поел с колата, тъй като не искал да чака дори и няколко часа, за да излети със самолет за Дарвин. Какво се надяваше да открие в старото имение на Стефани — стария Рай — погребано в пустошта, отдалечено на мили отвсякъде, поддържано

само от остарелия персонал? За разлика от Том, чиято жизненост и увереност го правеха оптимист, Сара не се осмеляваше да се надява. Тя се страхуваше от още по-голямо разочарование, в случай че Том се появеше с празни ръце. И тогава горчивината, че ще живееш с реалността на раздялата, ще те нарани непоправимо по-дълбоко, без да може да бъде повече отхвърляна.

Стефани знаеше всичко това и не беше изненадана, че когато се свика първият военен съвет в Рая, целта на който беше да координира действията за атаката, се активираха и двамата ѝ лейтенанти. Сара се нагърби със систематизирането на документацията, предоставена от Стефани; започна, разбира се, с обобщаване на положението, очертаващо се след предварителните изчисления.

— Трябва да си възвърнеш петдесет и един процента от акциите на „Харпър Майнинг“, за да превземаш Джейк Сандърс и да го изхвърлиш, нали?

Стефани кимна. Денис подсвирна леко.

— Доста трябва да се стегнем! Споменаваш огромни суми, мамо!

— Разполагаме ли с толкова много средства? — попита със страх Сара.

— Почти — отвърна Стефани. — Но не в брой. Авоари, имот.

— Значи осигуряването на парите ще ни оскубе докрай — вметна Денис.

Стефани кимна отново.

— Ето защо трябва да ви посветя и двамата в намерението си, за да го обмислим от всички страни. Налага се да ипотекирам всичко, включително и Рая. Ако нещата обаче не потръгнат по начина, по който се надявам, искам да съм спокойна, че и двамата ще бъдете осигурени. Ето защо предлагам да ви закупя акции — да сложа на сметка на всекиго от вас крупна сума, от която никой и никога да не може да ви лиши — по този начин няма да бъдете подведени с наследството.

Те я погледнаха, опитвайки се да проумеят онова, което току-що беше казала.

— Но, мамо — започна Сара учудено. — Нали именно от тези средства, от парите, които би дала за нашите акции, със сигурност ще имаш нужда, за да изкупиш онези акции, до които можеш да се добереш на свободния пазар за „Харпър Майнинг“?

— Твърде е вероятно.

— Ние всички участваме заедно, нали? За цялото семейство?

— Това е моя лична битка, Сас — подчерта Стефани. — Мое решение.

— В никакъв случай — намеси се яростно Сара. — Става дума за „Харпър Майнинг“. Можеш да разполагаш с моите акции.

— Залагам, за да си върнем обратно всичко, както знаете. Но не мога да рискувам вашите акции.

Сара се усмихна.

— Те са твои — или по-точно на компанията — и повече да не говорим.

Стефани ѝ отправи признателна усмивка и погледна към Денис.

— Много си мълчалив — рече му.

— Ти ме обвини, че съм взел емоционално решение при гласуването за председателското място — отвърна той бавно. — Опитвам се да не направя същата грешка.

— Прав си.

— Какво ще стане всъщност, ако изгубиш?

— Сандърс ще задържи „Харпър“, който вече ще има по-висока цена. Рая и всичко, което притежаваме, ще бъде разпродадено и ще трябва да си потърсим друга работа, за да оцелеем — отвърна Стефани безгрижно.

— И рискуваш всичко това? — Денис посочи с ръка около себе си приятната, добре мебелирана дневна, после терасата, басейна и градините отвъд, лъскавата лимузина, паркирана на алеята.

— Вече го направих. Тази сутрин подадох молба за ипотекиране.

— А как се чувства Дан? — попита тихо Сара.

— Разтревожен е.

— А ти?

— Безумно съм уплашена!

Те се засмяха.

— Е, добре, мамо, можем да смятаме за теб, че си откровена — заяви Денис. — А за мен, че обичам да рискувам. Не съм способен да устоя на идеята за предстоящия удар. — Извади от вътрешния си джоб сертификат за притежание на акции и го остави на масата пред Стефани. — Той е твой. Безплатно и без взаимни обвинения в случай на победа или загуба. Нанеси удара и му виж сметката!

— Благодаря, Денис — просия Стефани от благодарност.

— Ще използва мръсни трикове — предупреди Денис.

„Сандърс вече го прави“, помисли Стефани. А на глас отговори:

— Вероятно.

— Късмет, мамо!

— Благодаря, Сас. Ще имам нужда от него. Ала после... — Стефани се усмихна широко — *късмет ще му е нужен и на Джейк Сандърс!*

— Да... добре тогава... довиждане, Стеф, пази се. — Като мъркаше от удоволствие, Джили постави слушалката и се мушна в леглото.

— Добри новини ли? — чу се преситен шепот от другата ѝ страна.

— Точно тъй! — потвърди Джили, а очите ѝ светеха с прикрито възмущение. — Скъпата ми сестра току-що е решила сама да си изкопае гроба. Няма да се наложи дори да я бутам вътре!

Олив се помръдна и изохка, като извади костеливата си ръка над чаршафа; след това и другата. Повдигна се на лакът и погледна Джили с явен интерес.

— Целуни ме, Джили — прошепна тя. — Желая те пак.

Джилли изпуфтя, не можеше да повярва.

— Ти си ненаситна, знаеш ли го? — Хвана Олив за раменете и я отместе към ръба на леглото. — Стига ти за този следобед. А сега ставай, мързелива краво, да ми направиш кафе! Имам да свърша една работа. — Тя простря крак и като го лепна о задницата на Олив, я изрита от леглото. После се пресегна за телефона. — „Харпър Майнинг“? Господин Сандърс, моля.

Дан не беше единственият човек край Стефани, който изпитваше несигурност от решението ѝ за битката с Джейк Сандърс. Рина със задоволство забеляза как новият бизнес съживи Бил. Неговият събуден ентузиазъм за сметки, договори за наемане, авоари и ценни книжа ѝ напомняше въодушевлението от младостта му; когато разговаряше по телефона със Стефани, устните и бузите му отново добиваха

здравословен розов цвят, сякаш никога не се бе разболявал. Но естествено, Рина се притесняваше, че той се връща към стария порочен начин на работа, и се помъчи да го успокои.

— Знам, че се чувстваш много по-добре, Бил, ала на твое място нямаше да участвам все още в маратон.

— Не се безпокой за мен — отвърна ѝ Бил рязко. — Разбра ли как Стефани се справя с нейните петдесет и един процента?

— Нищо повече от онова, което знам! А сега съгласен ли си да не говорим само за бизнес?

— Какво друго ни остава? Трябва да бъда в състояние да мисля и за нещо друго, не само за поредното хапче! — Все пак Бил забеляза, че Рина говори сериозно, и омекна: — За Том ли мислиш?

— О, Бил. — Широкото ѝ майчинско лице се изкриви от безпокойство. — По-добре Том да не беше заминавал!

— Знаеш, че направих всичко възможно да го спра, цяло безумие е да тръгнеш на север по този начин. И то с кола! Ще се изтощи, още преди да е изминал и половината път.

— Хванал се е като за сламка. Не може да се примири, че Сара няма да е негова.

— Ще бъде принуден — изръмжа Бил. — Колкото по-бързо го разбере, толкова по-добре.

Вратата се отвори и в стаята влезе Джили с огромен букет цветя.

— Как си, Бил? — попита тя сърдечно.

Бил не направи и опит да скрие изненадата си.

— Какво, по дяволите, търсиш тук?

Тя се направи на засегната.

— Не е съвсем учтиво, Бил. Безпокоях се за теб. Искрах само да разбера как си.

— Безпокоила ли си се? — рече Бил сухо. — Мога да се досетя как ще се безпокоиш, Джили.

— Отнася се за всички, ние сме като едно семейство, нали тъй. А сега и с поредния си замисъл Стефани е решила да контраатакува... Между впрочем, какви са последните новини?

Джили се опитваше гласът ѝ да звучи непреднамерено. Но тя не успя да заблуди Бил.

— Ако си дошла да ме изстискваш за пикантна информация, та да осведомиш своето английско копеле Сандърс, сбъркала си мястото

— заяви ѝ той войнствено. — А сега можеш да се махаш!

— Бил! — Джили ококори очи и се престори на съкрушена. — Ти очевидно си преуморен. Трябва да си почиваш.

— Не ме поучавай какво да правя, Джили.

— Отбих се само да ти пожелаая бързо възстановяване.

— Браво, че си си направила труда — продължи да боботи Бил, — когато всички знаем колко дълбоко скърбиш за смъртта на Филип.

— Животът продължава, Бил — любезно отвърна тя.

— Но не и за него!

Джали се обърна гневно и се отправи към вратата; там, незабелязана от двете воюващи страни, се беше вмъкнала тихичко Стефани. Като измънка някакъв неясен поздрав, Джили се втурна край нея и с трясък излезе. А Стефани кимна мило на Бил и Рина.

— Беше твърде рязък с Джили, нали, Бил? — попита тя тихо.

— Стеф, събуди се! Джили не се е променила — нито вътрешно, нито пък сексуално. Тъй че тя все още представлява опасност за теб, откъдето и да я погледнеш.

Стефани се усмихна тъжно.

— Всички сме грешили с мъжете, Бил. Не е задължително това да я прави предател в мащабите, в които я подозираш. Джили не е имала нищо общо с прехвърлянето на акциите и превземането на компанията. Изглежда, че Джейк Сандърс се е справил твърде успешно сам. — Бил изръмжа скептично. — Може да ти звучи изненадващо, но тя ми предложи акциите си от „Харпър Майнинг“, за да помогне в битката срещу Сандърс.

— Това е номер, за да спечели доверието ти! — избухна Бил. — Може ли една хитра жена да бъде измамена като глупачка. Надявам се, че си ги взела.

— Направих го — засмя се Стефани. — Не съм чак толкова голяма глупачка! Макар че на мен ми е малко късно да се променям.

Възрастният мъж хвана ръката ѝ.

— Никога не се променяй, момичето ми. Само направи тъй, че когато изляза оттук, да те заваря отново на председателското място в „Харпър“. И понеже говорим за това... Рина има нещо за теб.

Рина усмихната извади документ от чантата си и го подаде на Стефани.

— Заповядай.

— Бил, само не твоите акции!

— Защо не? — настоя той обидено. — Сигурно не ме смяташ вече за част от „Харпър Майнинг“, след като съм прикован тук?

— Разбира се, че те смятам!

— Стеф, аз допуснах този мошеник да ти причини неприятности и да те измести. Позволи ми поне да се опитам да поправя грешките си. Приеми акциите ми и победи!

Стефани взе плика, наведе се напред и целуна Бил по челото.

— Споразумяхме се — рече тя. — А сега ще бъдеш ли послушен пациент, или с Рина да извикаме сестрата?

Когато научи от Джили, че Стефани планира провеждането на нова кампания, за да си възвърне „Харпър“, Джейк не знаеше дали да се смее, или да плаче. Цялата идея беше абсурдна. Нямахше начин тя да спечели. Просто нямаше толкова акции на свободния пазар. Дори ако някои от по-старите акционери се изкушаха да ѝ продадат своите, от лоялност към семейство Харпър, тя не можеше, *не можеше* да събере петдесет и един процента. И би се разорила изцяло; Джейк виждаше колите ѝ, конете ѝ, бижутата ѝ позорно разпродадени, Рая също — за да се погасят огромните дългове. Не го желаше, по дяволите! Знаеше какво иска от Стефани Харпър с нарастваща яснота, с всеки изминат ден, но също тъй знаеше, че изобщо не е близо до победата. И това знаеше! Беше лудост.

Опита се да изхвърли тази мисъл от главата си, както се беше опитвал да прости на Стефани. Не можеше. Накрая реши, че е длъжен поне от благоприличие да ѝ разясни последиците от нейните прибързани действия. Кой би могъл да я съветва? Старият Бил Макмастър, болен и вероятно с единия крак в гроба, неуравновесеният ѝ син Денис и съпругът ѝ — докторът, който разбира от бизнес толкова, колкото тя от хирургия. А може би решението му се явяваше акт на благотворителност от негова страна, дължащ се най-вече на копнежа да чуе гласа ѝ, да осъществи контакт с нея отново, дори с цената на неочакван отказ? Като си наложи да не му мисли много, Джейк сграбчи телефона.

— Стефани... какво правиш?

Тя едва разпозна гласа му, толкова различен беше от неговия самоуверен закачлив тон.

— Опитвам се да изкупя обратно „Харпър“. Да я направя частна компания — моя.

— Не можеш да го направиш, знаеш колко много акции са необходими дори само да почнеш този процес.

— Да, знам. — Стефани положи усилия да запази спокойствие, обезпокоена от настойчивостта му.

— Знаеш ли също тъй какво ще ти струва това дори ако спечелиш?

— Да.

— Стефани, ще загубиш!

— Не мисля така.

— Та ти нямаш и толкова пари.

— Ще имам, ипотекирала съм всичко, което притежавам.

— Тогава ще загубиш всичко.

Тя направи пауза.

— Този път битката наистина е до смърт — за единия от нас.

— Не трябва да стане по този начин. — Гласът му беше глух. — Не искам да стане по този начин.

— Предполагам, че не очакваш да ти повярвам! — Стефани се изсмя дрезгаво.

— Стефани, послушай ме. Казвам ти самата истина. Започнах да разбирам... ти си изумителна жена...

— Спести ми сладникавите приказки, Джейк — срязва го тя.

— Не обичаш много комплиментите, нали?

— Само ако те са искрени.

— Но те са такива.

— Като теб ли? — Презрителната насмешка увисна някъде по трасето между тях. — Ще те победя, Джейк — поднови разговора тя. — Стегни се!

— Няма да я бъде.

— Само ме почакай.

— О... дори не знаеш колко много го искам.

Стефани се поколеба; като че ли отново изпита несигурност. Дали Сандърс не се опитваше да я преметне? Когато говореше, гласът му сякаш идваше много отдалеч.

— Казах ти го и преди и го бях решил тогава: не бива да воюваме. Би могла да имаш всичко. Все още можеш.

— Ти нападна компанията ми, Джейк, после ми предложи леглото си! — изкрещя яростно Стефани. — Не бих приела предложението ти, дори ако ти беше останал единственият мъж на земята!

Тишината, която последва, беше нарушена от нещо, което наподобяваше стенание от душевна болка.

— Изглежда, все още нищо не разбираш, Стефани? Не ти предлагам, не искам кратка любовна сензация. Желая те изцяло. Завинаги. А сега разбираш ли?

— Не — прошепна тя. — Какво имаш предвид?

— *Омъжи се за мен, Стефани!*

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Бих искала да видя Стефани Харпър, моля.

— Разбира се, госпожице. Ще изчакате ли за момент?

Каси нервно пристъпи в широкото прохладно антре на Рая и закрачи напред-назад, докато Мейти се отпрати към една от стаите. През отворената врата тя съзря как изглежда трапезарията на Рая, превърнатата сега в супермодерен кабинет с телефони, телекс и компютри. В същия този момент се появи Стефани.

— Каси! Каква изненада. Заповядай в дневната. С какво мога да ти бъда полезна? — Тонът ѝ беше хладен.

Каси седна на края на стола и като избягваше погледа на Стефани, заговори:

— Дойдох да разбера дали нямате нужда от помощ. Все пак твърде добре се справям с компютрите.

Стефани вторачи поглед в нея.

— Да ни помагаш ли? Ако Сандърс разбере, ще се наложи да се простиш с работата си в „Тара“.

— Но не и ако вие спечелите. А ако загубите, ще е без значение — и бездруго мисля да напусна „Тара“.

— Каси, прости ми, че ще говоря направо. По време на предишната битка между „Харпър“ и Джейк Сандърс за овладяване на компанията твоята... грешка в програмирането за прехвърляне на акциите ми костваше самата компания. Би ли ми посочила поне един разумен довод, защо трябва да ти имам доверие именно сега?

— Защото тогава не бях влюбена в Денис! — избърбори Каси. — А сега съм. Но всичко е толкова объркано. Опитах се да оправя нещата, ала не излезе нищо. Не искам обаче да живея повече по този начин. Аз... — Тя замълча с риск да се разплаче.

— Откъде Денис разбра за?...

— Джили му каза, че съм имала любовна връзка с Джейк...

— Джили ли? Тя пък откъде знае?

— Причината са нейните акции, а тя самата има връзка с него...

— С Джейк!

— И тогава повече не можах да издържа и споделих с Филип Стюарт — помислих, че ще ме посъветва като адвокат на „Харпър“ и изобщо... Но той...

— О, горкият Филип... — Вълни на проблясък заляха Стефани. Джили... Почувства как пред очите ѝ се разкъсва паяжина. За пръв път осъзна ясно незначителните признаци, които до този момент отказваше да приеме. Как е могла да бъде толкова упорито заслепена? Стефани седна за миг потресена и зашеметена от тъга. После отново насочи вниманието си към Каси. Пребледняла и разтревожена, Каси стискаше дамската си чанта, очевидно решена да направи пълни самопризнания за всичко, което я тревожеше.

— По-добре ми разкажи нещата подробно, Каси — подкани я строго Стефани. — Никакви лъжи повече. Не бързай. Ако трябва, на наше разположение е цялата сутрин.

Каси си пое дълбоко дъх.

— Добре, ето как стоят нещата. Познавах Джейк, преди да почна работа в „Харпър Майнинг“. Той предложи да подам молба за работа при вас, когато подготвяше операцията за овладяването. Тогава бях готова на всичко заради него... Бях луда по него! — Тя потръпна. — Ужасно е, когато един мъж ти влезе под кожата.

— Да — мило потвърди Стефани. — Знам.

— Отначало изглеждаше като игра — след работа бързах да му съобщя последната вътрешна информация и да се любим... — Каси затвори очи, като си спомни. — По онова време взех да се чувствам отвратително. Казах му, че не мога да го върша повече, и скъсахме. А и бях срещнала Денис и почнахме да излизаме заедно. Денис беше толкова по-различен от Джейк.

Стефани се усмихна, като направи кисела гримаса.

— Съвсем не си приличат.

— Чувствах се сигурна с Денис. Изглежда, не съм била права. Джейк и Джили са образували нещо като партньорство. Тя му е дала необходимите акции, за да може да влезе в управителния съвет. Искаха да прикрият това, тъй че ти да продължиш да се доверяваш на Джили. А Джейк ме изнуди, че ако не фалшифицирам данните в регистъра на акциите, ще разкаже на Денис за нашата любовна връзка.

— И ти го стори.

— Да, сторих го! — Лицето на Каси беше мораво, ала държеше главата си гордо вдигната. — Знаех... знаех тогава, че е криминална измама и това прави нещата още по-лоши. От този момент малко или много се намирам в състояние на паника. Но ми дойде до гуша! Не мога да прекарам остатъка от живота си в хитруване и извъртане всеки път, когато Сандърс замахне с камшика! — Тя прекъсна разказа си и се опита да запази самообладание. — Дойдох днес, за да кажа всичко: дати, срещи, подробности — и да понеса последствията. Ако желаете да ме дадете под съд, можете да го направите. Ако пък поискате да дадете под съд Джейк Сандърс, готова съм да представя свидетелски показания срещу него, където и да е в тази страна; после с леко сърце да вляза в затвора, ако и на него му се случи същото!

Каси спря рязко. Стефани се загледа, без да вижда. Порив на истински триумф премина през сърцето ѝ. Хванах те, Джейк Сандърс, помисли тя. *Хванах те*. Най-накрая ѝ провървя. Усмихна се на Каси.

— Заповядай при нас — предложи ѝ. — Ти си смело момиче. Радвам се да те приема в моя екип, макар и малко по-късно. — Направи пауза. — Нямам намерение да те давам под съд, Каси. Но сигурно ще се възползвам от предложението ти да свидетелстваш в моя полза срещу Джейк. Кога, не мога да ти кажа още. Зависи как ще се развие всичко.

— А как вървят нещата досега?

— Чудесно! — Очите на Стефани искряха. — По-добре и по-бързо, отколкото смеехме да си помислим. До този момент сме стигнали трийсет и четири процента.

— *Трийсет и четири?*

— Това са цифрите от тази сутрин.

— Фондовата борса трябва да е подлудяла.

— Както и нашите компютри — не могат да насмогнат.

— Те имат нужда от твърда ръка — заяви Каси. — Пуснете ме само при тях — ще им покажа кой им е шефът!

— Разбира се. Изчакай секунда. Няма да се бавя. — И преди Каси да разбере какво става, Стефани изчезна.

Каси изпъшка на глас от облекчение, изтегна се във фотьойла, като се отпусна за пръв път от седмици насам. Испита удоволствието от пълното признание и усещането как тежестта пада от плещите ѝ. Каквото и да се случеше сега, щеше да го понесе.

Дочу да се отваря вратата и се обърна. Денис беше застанал пред нея с напрегнат и объркан вид.

— Какво става? — попита той. — Мама ми каза да дойда в дневната и нищо повече.

Каси се изправи.

— Това, което става, Денис — започна тя ясно, — е, че за пръв път от седмици насам с мен всичко е наред. Бях се увлякла по Джейк Сандърс...

— И си дошла чак тук да ми съобщиш новината?

— Вече разказах историята на майка ти. И мога да ти заявя, че тя й вдъхна сила срещу Сандърс. А пък на теб искам да кажа, че... — Каси изгуби увереността си под укорителния му поглед. — Всъщност какъв смисъл има?... — проплака с горчивина. — По-скоро ще ме намразиш, отколкото да ме обичаш, когато аз...

— Какво?

— Когато се влюбих в теб, пратих всичко по дяволите! — избухна момичето в плач.

Денис се сепна.

— Никога не си ми го казвала по-рано. — Тя не отговори; взе чантата си, потърси в нея тоалетна кърпичка и запристъпва към вратата. Изведнъж усети нечии ръце върху раменете си. Денис я извъртя, взе я в прегръдките си и мъчително я притисна към гърдите си. — О, сладката ми — промълви дрезгаво той, — *толкова ми липсваше.*

Целуваше я ненаситно, като усещаше соления вкус на сълзите й, а езикът му не спираше да изучава устата й. Подобно на момче, изпаднало във възбудата на първата си среща, Денис трескаво опипваше тялото й. Извади блузата от полата й и пхна ръце под нея, за да намери гърдите й. Щом усети, че ефирната коприна може да се скъса, Каси набързо разкопча копчетата и свали презрамките на сутиена, за да освободи гърдите си. Денис малко грубо награби заоблените полукълба и стисна зърната й с две ръце. Тя почувства ускоряването на пулса му по сграбчилите я палци. И нейната възбуда се засили, Каси заби нокти в раменете му, после посегна към панталона. Пенисът му вече беше твърд, изправен и тръпнещ — просто фантастичен. Денис простена. Тя го целуваше отново и отново, докато го докара до пълна ерекция. Без да я предупреди, той внезапно

я повали на пода. И като коленичи между краката ѝ, издърпа бикините. После свали ципа на джинсите си, освободи се от бельото, проникна в нея, оргазмът разтърси тялото му и той се изпразни. Каси го държеше в прегръдките си и дива радост разцъфтя в душата ѝ.

— Съжалявам — промърмори Денис в косите ѝ. — Не успях да те зарадвам много.

— Ще имаме и други възможности.

Той се приповдигна.

— Разбира се, че ще имаме — потвърди Денис, възвърнал предишната си дързост. — А и мама каза, че ни предоставя само десет минути за сдобряване, тъй като потокът от цифри за движението на акциите не спира!

В единия ъгъл на председателския кабинет в „Харпър Майнинг“ телекът неспирно изтракваше обилна информация. Подобно на щабквартирата у Стефани, кабинетът беше превърнат в боен пункт с всички необходими принадлежности за воденето на войната за акциите. Джейк се беше разположил сред този контролиран хаос, който буквално бълваше все нови и нови данни. Трудно можеше да повярва на очите си. Настойчиво си наложи отново да прегледа колонката от цифри пред себе си.

В същия момент неочаквано и рязко вратата се отвори и Джили влезе в стаята.

— Казах на Хилари никой да не ме безпокои — изрече ядосано Джейк.

— А аз ѝ казах, че забраната не се отнася за мен! — парира го Джили. После затвори вратата, безгрижно се приближи до бюрото му. Въпреки че все още беше облечена в черно, той сардонически забеляза плътно прилепналата до тялото ѝ рокля и няколкото оставени незакопчани копчета за привличане на вниманието; това подсказваше, че мисълта за нейното овдовяване беше последното нещо в главата ѝ. Джили го гледаше провокиращо. Джейк не отговори. — Не ми казвай, че Стефани те е притеснила! — подхвърли тя не без подигравка.

— Джили, на чия страна си?

— Тази на победителя — както винаги.

— Или на своя? Както винаги?

— Не е ли твърде неподходящ моментът за спречкване?
— Това ли правим? — Джейк се почувства много изтощен.
— Отдавна не сме се любили!
— Ти си мислиш, че сексът е отговор за всичко, нали?
— С теб наистина беше, разгонено копеле!
— Беше. Точно тъй.
— Какво имаш предвид?

Джейк забеляза появата на внезапен страх в очите ѝ.

— Край, Джили. Този път за добро. Не желая нито да те виждам, нито да те чувам, нито да те чукам — никога повече.

— Какво го налага? — настоя тя, а очите ѝ проблеснаха опасно.
— Някоя друга се е появила, нали? — Сандърс не отговори. — Стефани! — осмели се тя да рискува с обезумял тон, като търсеше в очите му потвърждение. — Ти наистина си влюбен в нея, нали?

— Какво точно от тази идея те побърква, Джили? — попита той.
— Фактът, че бих могъл да проявявам внимание към Стефани? Или само мисълта, че някой може да изпитва любов, а не само похот — каквато е твоята игра?

— Значи тя е фината дама, а аз утайката, тъй ли? — Джили съскаше и бълваше змии и гущери, лицето ѝ беше изкривено от омраза. — Седна ли си най-накрая на задника? За да я спечелиш! Тя дори не е от твоята категория — не би могла да възбуди и пиле! Грег ми го беше казал.

Джейк разтри очи с опакото на дланта.

— Почвам да си мисля, че Грег Марсдън е бил един глупав хапльо. Трябва да е бил, щом се е увлякъл по теб.

— Глупав, да! — припя тя налудничаво. — Само ентузиазъм и никакво въображение, само пенис и никакво сърце — точно като теб!

— Защо на Филип му трябваше толкова време, докато се реши на самоубийство? — промърмори Джейк настрана. После се изправи. — Махай се, Джили. Всичко свърши. Най-неочаквано... ти ме отвращаваш. — Тя стоеше, дишаше тежко, сякаш току-що бе участвала в състезание по бягане. — Ако трябва да те изхвърля, ще го направя. С удоволствие. Но по-добре да те оставя сама да напуснеш.

— Върви на майната си! — изпищя Джили и изхвърча от стаята.

Джейк затвори вратата след нея. Хилари седеше, застинала от потрес и ужас зад бюрото си.

— Моля те, запомни, Хилари — изрече Джейк тежко, — че когато кажа никой да не ме безпокои, имам предвид именно това... и особено за госпожа Стюарт.

В късния следобед е безнадеждно да се добереш до уличен телефон в центъра на града. Като ругаеше, Олив си пробиваше път през забързаната тълпа, докато намери телефонна будка. Изчака с неприязън да я освободят и след голямо усилие успя да „навърти“ номера...

— Олив! Къде си?

— Немного далеч от фондовата борса. Там като че ли избухва бунт!

— Какво е положението с „Харпър“?

— Компанията става все по-популярна с всяка изминала минута според последните данни. Цените стремглаво нарастват.

— С колко?...

— Почти с осем долара. Но Стефани продължава да купува.

— Всичко или нищо?

— Да, тя е на линия. Съжалявам, Джили.

— Не лей сълзи за нея. Има нещо друго. — Гласът се понижи и изшептя със злоба: — Искам да проучиш един човек заради мен. Изкопай, каквото намериш за него. Знаеш какво да направиш.

— Разбира се. Кой е той?

— Човек, който току-що от приятел се превърна във враг. Джейк Сандърс.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

... Най-накрая Том пристигна. Моментално изпита върховно облекчение, че с уморено съзнание си припомня само посоките на маршрута, които трябваше да спазва по време на безкрайното си пътуване, и че не бе заспал на кормилото, както се бе опасявал. Сега опасността бе отминала, въпреки невероятното изтощение. Той паркира внимателно в тиха алея под огромни евкалиптови дървета...

— Млади човече!

Том обърна глава наляво и забеляза какво го беше събудило. Една монахиня почукваше по прозореца на колата от противоположната страна. Той сковано отвори вратата откъм мястото на шофьора и се измъкна навън.

— Пристигнах тук късно през нощта — заговори Том неубедително. — Трябва да се видя с някого... отнася се за едно новородено.

Едва по-късно, след като беше представен на игуменката на женския манастир „Дева Мария“, Том можа да си даде по-добре сметка за станалото. Спокойно обясни какво търси; разказа за изморителното си пътуване; бе изминал с колата около две хиляди мили, пресякъл затътеното червено сърце на континента до старото имение на Харпърови — Рая, в Северната територия. Там бе разбрал от старата икономка, че нежеланото новородено е било взето от стария Рай и занесено в Куинсланд, още шестстотин мили на изток, в сиропиталище, ръководено от монахини, по средата на пътя между Маунт Иза и Клонкъри, в усамотено имение на Кармела Ривър. И тъй всичко бе продължило — колко дни?

— Трябва да е цяла седмица — поколеба се той смутен, — зависи какъв ден сме днес. — Почувствал се внезапно неловко, Том прокара длан по наболата си от няколко дни брада. Не бе спирал за топла храна, купуваше консерви от бензиностанциите, само и само да продължи, бе спал при пълно изтощение на предната седалка, облекчаваше се край пътя. Сигурно видът му беше отвратителен. В

тази чиста, бяла стая с висок таван, оживена от светите жени, неговото мъжко присъствие изглеждаше неприлично, натрапчиво и безполезно. Попита се с безпокойство дали не издава неприятна миризма. — Надявах се, че ще бъдете в състояние да прегледате архивите заради мен — завърши той обезверен.

Игуменката се усмихна и се наведе напред иззад бюрото си.

— Ние спазваме някои правила на строга тайна — за да защитим едновременно нещастните майки и онези, които осиновяват децата.

— Но трябва да разберете, че става дума за извънреден случай! Трябва да имам право да науча коя е била майка ми, нали? По дяволите! — Настъпи гробна тишина. Том почувства тъжните опрощаващи очи върху себе си и пребледнял смотолеви: — Съжалявам...

Игуменката се изправи, доближи се към него със скована официалност.

— Бихте ли желали закуска? — попита тя любезно.

— Закуска ли? — То беше последното нещо, което очакваше да чуе от нея.

— После можете да наемете стая в хотела надолу по пътя в Клонкърри. Ще се видим отново утре.

— Утре? Но аз трябва да се връщам обратно, аз...

— Господин Макмастър, чакали сте почти трийсет години. Един ден повече няма да е от значение.

— И за какво да чакам? — отчаян попита Том.

— Само една сестра от нашия орден е била тук по времето, към което проявявате интерес. Сестра Агнес. Тя е много възрастна сега и невинаги паметта ѝ е ясна. Но ако някой може да ви каже нещо за онова, което търсите, това е само сестра Агнес.

— А тя не е тук, така ли? На почивка ли е, или?...

— Почивка от Господа Бога? От нашата работа, която през целия ни живот се състои от молитви, лекуване и грижи за децата и техните родители? О, не!

Том се почувства доста сконфузен.

— Не се безпокойте — побърза да прибави игуменката, след като се овладя и забеляза притеснението му. — Сестра Агнес е все още тук. Ала сега се е оттеглила за молитва. Часове на уединение. През това време не е позволено никакво общуване.

— И ще свърши утре?

— Да, така е. — Монахинята натисна малък звънец върху бюрото си. — Тогава можете да дойдете отново и да говорите лично с нея. — Вратата се отвори и в стаята влезе млада послушница, облечена в черно. — Сестра Бернадет, бихте ли придружили нашия посетител до трапезарията? Погрижете се да получи закуска, подходяща за един мъж. После му обяснете как да стигне до хотела в града. — Тя стисна ръката на Том. Той почувства как се осланя на нейната топла длан.

— Отдалеч ли идвате? — попита момичето общително.

— Да — произнесе бавно Том.

„Омъжи се за мен, Стефани...“ Облегнала глава на ръката си, Стефани се вирише в непроницаемия екран на компютърния терминал и мислеше за Джейк. Той отново разиграваше някакви игри. Със сигурност беше така. За него бизнесът и политиката на силата, следствие на самия бизнес, бяха взаимозависими. Сандърс не можеше да оцени жената само като колега или противник, а трябваше да я покори сексуално и да се опита да я примами в леглото. А после, постигнал своето, да изгуби интерес. Беше като повечето мъже.

Тогава *защо се вълнуваше* тя? Защо думите му се връщаха отново при нея и продължаваха да я преследват?

Защо го беше казал? Стефани се сви нещастно върху стола си и се опита да се концентрира върху онова, което трябваше да прави. На масата до нея Каси и Денис работеха заедно, погълнати изцяло от последните цифрови данни, като спираха от време на време, за да разменят любовен поглед или да стиснат тайно ръце под масата. В другия край на стаята Сара подреждаше последните доклади от фондовата борса — а това я правеше по-щастлива, отколкото бездействието в „Тара“ — в очакване на телефонното обаждане, което не идваше с дни... Аз съм най-възрастната тук, най-опитната, шеф на цялата организация — помисли Стефани, — но и единствената, дето не може да събере мислите си, сякаш съм хлапачка. И то заради мъжа, който ме помоли да се омъжа за него, мен, омъжената жена!...

Тя нежно и с облекчение насочи мислите си към Дан. Той беше добър, както бе добър и неговият свят; подкрепяше я напълно в новата кампания, без да поставя условия, приемаше с желание крайната ѝ

унесеност по ценните книжа, бюлетините на фондовата борса и компютърните разпечатки. Естествено, той мърмореше, но с добродушно чувство за хумор за нейната неспособност да се откъсне от работата дори късно през нощта — беше измислил каламбура, че е компютърен вдовец; питаше се на глас дали не е необходимо да си насрочи определен час, за да се люби с жена си. Ала иначе Дан се придържаше към общия дух на сътрудничество и доверие, които беше преоткрил на остров Орфей, и Стефани го обичаше още повече заради това.

Без съмнение обичаше Дан; беше като скала, върху която тя градеше живота си. Къде е мястото на Джейк тогава? Онова, което ѝ каза, занимаваше мислите ѝ и я измъчваше: „Помисли! Ако го направиш, трябва да си честна пред себе си... за пръв път в живота си може би...“. Да бъда честна пред себе си? Тя недоумяваше — какво имаше предвид Сандърс? Да призная, че го намирам дяволски привлекателен? Да призная, че съм мислила, че мисля за...

Нейната унесеност беше прекъсната от Мейти. Като погледна изискано над канцеларската техника, която беше решил да презира в името на собственото си душевно равновесие, той извести:

— Принц Амал е тук и иска да ви види, мадам. В градината е.

Стефани грабна някакво палто и забърза навън.

— Амал, ти си непоправим! — възкликна тя нежно.

— Времето не е подходящо за среща в градината! Особено за хора от твоя южен край.

Принцът взе ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Аз съм птица, която не може да живее в клетка.

Бавно прекосиха поляната до ръба на скалата, където земята пропадеше надолу към канарите под тях. Океанът се беше прострял отпред — необятен, великолепен, необвързан.

— Има ли нещо по-красиво от морето? — попита тя.

— Да. О, да.

Нещо в гласа му я накара да се обърне рязко. Амал беше застанал до Стефани, а очите му бяха приковани в лицето ѝ.

— Трябва да си замина, Стефани.

— Трябва ли?

Амал въздъхна.

— При нашата първа среща — преди доста години — твоята красота ме порази толкова, че аз престъпих законите и добрите нрави пред баща си, пред религията и най-вече пред теб... Това е нещо като отчаяно оправдание, че не съм знаел доскоро за съществуването на моя син. Мислех, че след всички тези години нашето приятелство ще бъде предпазено от грешките на младостта ни. — Той направи пауза. — Но не се оказа тъй. Опасявам се, че отново съм готов да съгреша.

— Амал...

Принцът сви рамене.

— Преди да си замина, искам да знам докъде си стигнала. Трябва да съм сигурен, че ще бъдеш щастлива.

Стефани с усилие събра мислите си.

— Някои от акционерите все още се двоумят. Все пак нещата се развиват добре.

— Стефани... *Трябва* да съм сигурен и за още нещо, преди да си замина.

— Какво е то?

— *Трябва* да ми обещаеш, че няма да загубиш тази битка със Сандърс заради средства, пак повтарям — имам и мога да отделя сумата, от която ти се нуждаеш.

— Амал, вече говорихме за това преди...

— *Трябва* да ми позволиш да отнеса нещо оттук заедно със себе си! — Викът му изразяваше страдание. — Защо ми отнемаш увереността, че имам някаква стойност, някакво важно място в твоя живот?

— Съжалявам — промърмори Стефани и взе ръката му. — Станала съм упорита и стисната. Обещавам ти, че ще те потърся за помощ, когато имам нужда.

Амал хвана ръката ѝ, долепи я до устните си; след това се наклони към нея и я пое в прегръдките си. При неговата близост и силния му екзотичен аромат годините се стопиха и Стефани се превърна отново в онова момиче, дъщерята на Макс в стария Рай, омаяна от сина на петролния принц, буйното слабо момче, същински арабски ястреб... Целуна го от все сърце — заради момичето, което е била, и заради жената, която беше сега и която никога повече не можеше да му принадлежи.

Амал въздъхна тежко и я пусна.

— Видя ли — рече той нежно, — колко си опасна. Все пак не съжалявам, че дойдох.

— Радвам се.

— Ще дойда отново, ако съм ти необходим. Трябва само да ме известиш.

— Благодаря.

— А засега... приеми моята подкрепа. Този път ще спечелиш, Стефани. Чувствам го.

— Да, и аз мисля така.

— И не забравяй своя стар приятел... — Очите му бяха пълни с болка.

— Още едно обещание, Амал. Никога.

— О, спомням си... разбира се, че си спомням! — Старата монахиня гледеше обидчиво ту към игуменката, ту към Том, изправени и двамата до тясното ѝ легло в скромната килия. — Само че не мога да си спомням *бързо*, там е работата. Не ме насилвайте! — Старицата изпадна в мълчание, което можеше да се нарече и унес, но Том се опасяваше, че беше дрямка. Почувства, че обезумява.

— Търпение, сине мой — рече игуменката с тих глас.

Търпение! На Том му се искаше да изкрещи. Беше сдържал душата си от яростното чувство на безсилие през цялата нощ, която се оказа най-дългата в неговия живот. Въпреки че бяха минали дни, дори седмица, откакто не беше помирисвал легло, след като пристигна в хотела и нае стая, той установи, че му беше невъзможно не само да спи, но и да си почива.

И сега беше пред жената, която навярно държеше ключа към неговата тайна; притесненията му се бяха увеличили като че ли стократно. Сестра Агнес бе много стара, над деветдесетте според игуменката — значи е била вече възрастна, когато са го донесли като бебе. Изглеждаше смалена и изсушена като скакалец.

— Тя прекарва повечето от дните си на легло — предупредила го бе игуменката. — Само от време на време идва на себе си. Имайте готовност да изчаквате.

Изведнъж сестра Агнес проговори отново с извисен глас, ала очите ѝ оставаха все така затворени.

— Имаше едно бебе... от пустошта, от място, наречено Рая. О, то беше прекрасно. Донесе го един едър мъж на име Мък... Мак...

— Макмастър — подсказа ѝ Том.

— Макмастър. Той. Той беше. Не искаше да остави бебето. Но трябваше. Замина си. — Гласът ѝ заглъхна, изпаднал в пълна душевна агония.

Том простреля игуменката с поглед; тя му направи предупредителен знак с глава. Той не се осмели да настоява.

Също тъй ненадейно, както беше прекъснала, старата монахиня поде отново:

— После човекът се върна. Искаше бебето. Искаше го толкова много. Ти плачеше в детската стая. Тъй че ние му дадохме теб.

— Дали сте мен ли? Не съм ли бил... — Том едва говореше от напрежение. — *Не съм ли бил същото бебе?*

Последва непоносимо дълга пауза.

— То умря. Бебето от Рая умря. Но високият мъж и жена му толкова силно го искаха. Ти имаше нужда от семейство. Майка ти беше младо ирландско момиче; дойде при нас някъде от крайбрежието. Беше сираче. Умря при раждането... клетото същество, толкова млада...

— Сестро! — Гласът на игуменката беше настойчив. — *Как е името ѝ!*

— Калахан.

— Благодаря, сестро. — По откритото ѝ лице се разля победоносна усмивка. Тя изведе Том от килията и затвори вратата.

— Това беше всичко, от което се нуждаем. Няма повече смисъл да измъчваме сестра Агнес. По името на майка ти ще се намери цялата архива.

— Моята майка... — За Том беше трудно да го проумее.

— Опасявам се, че ще бъде трудно да ти разкажем повече за нея след онова, което чух — тъжно изрече игуменката.

— Няма значение. Аз имам майка. — Пред очите му изплува топлото, любещо лице на Рина.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Денис възмутено удари с юмрук по компютъра.

— Четирийсет и два процента!

— Ами добре е, Денис — с пресилено оживление се обади Сара.

— Не е никак добре, Сас — намеси се и Стефани мрачно. — Цифрите не са се променили през последните три дни.

— Не сме спечелили нищо повече. — Каси преглеждаше с критичен поглед данните за движението на акциите според компютъра. — Ясно е, че вече сме прибрали всичко, което е било в оборот...

— Плюс твърде много неочаквани акции от симпатизанти на семейство Харпър — додаде Сара.

— Но събраното не е достатъчно! — избухна Денис.

— Можем да си броим до безкрай, докато посинеем от яд. Не сме постигнали онова, което ни трябва!

— И какво ще стане тогава? — Сара се опитваше упорито да не се поддава на паниката. — Ще бъдем ли?...

— Не, не сме победени — намеси се Стефани твърдо. — Във всеки случай все още не. Няма да ви заблуждавам. Изгледите не са добри. Ала аз имам един, дори два оръдейни снаряда в запас. Ако трябва да потънем, ще го сторим, като дадем и последните залпове!

Каси беше единствената, която се опита да задържи върху физиономията си някакво подобие на усмивка.

— Положително — глухо потвърди тя.

Стефани огледа мрачните лица.

— Освобождавам ви до края на деня — рече тя отривисто. — Вървете на риболов или правете, каквото искате. С нищо друго не можете да помогнете тук. А аз ще прескоча до Сидни.

Бледото есенно слънце позлатяваше Харбър Бридж и потрепваше над изумителните бели форми на оперната сграда. Джейк беше

застанал до прозореца в кабинета си на последния етаж, заслушан в сухия глас на своя брокер по телефона.

— Няма съмнение, че си я притиснал.

— Притиснал... само ако знаеш как.

— Запънала се е на четирийсет и два — ранните цифри от тази сутрин не бележат никаква промяна.

— И няма повече свободни акции?

— Никакви.

— Благодаря за потвърждението.

— Не изглеждаш много доволен.

— О, предоволен съм. Подскачам от радост.

— Знаеш, че беше приложен твърде успешен блокаж в твоя защита.

— Знам — успокой го Джейк. — Признателен съм ти. Свърши чудесна работа.

— Радвам се, че мислиш така — въздъхна брокерът някак облекчено.

Джейк остави слушалката. Ако това беше победа, защо тогава се чувстваше като победен? Или беше стигнал момента, когато вече не различаваше успеха от поражението? Вътрешният телефон върху бюрото му иззвъня.

— Господин Сандърс?

— Няма ме, Хилари.

— Но, господин Сандърс...

Той прекъсна и се върна до прозореца. За негова изненада вратата зад гърба му се отвори. Обръщайки се с гняв, за да изхвърли нахалника, Джейк се оказа точно срещу погледа, който го безпокоеше най-много през тези дни и го преследваше в сънищата му. Устата му се отвори, но не можа да отрони нито дума.

Стефани възнамеряваше да го изненада неподготвен. Ала благородното ѝ сърце се смили, когато забеляза побледнялото му лице и втренчените в нея очи, сякаш беше видял призрак.

— Здравей, Джейк — поздрави тя с неочаквана и за нея любезност. — Дойдох да пренеса войната в лагера на врага.

— Моля... — Той с усилие успя да се овладее. — Заповядай, седни.

— Не, посещението ми е делово. Знаеш ли, че побеждавам?

— Не говори смешни работи, моят брокер току-що ми съобщи тъкмо обратното. Опасявам се все още, че няма да си възвърнеш този кабинет.

— Предполагам, че ще бъдеш достатъчно интелигентен да се откажеш от него в моя полза още сега. Тук съм, за да ти направя едно много добро предложение. Ще те изкупя на най-високата цена. Така ти ще излезеш оттук с достойнство. Само вземи парите и бягай.

— А какво ще кажеш за моята оферта? — попита Сандърс с глух глас. — Помисли ли си за нея?

— За коя? — обърна се Стефани към него, влагайки в гласа си голяма доза сарказъм. — За леглото или за управителния съвет? А пък съм и омъжена, помниш, нали?

— Мъжът ти не може да ти даде „Харпър Майнинг“.

— Той може да ми даде повече, отколкото ти някога би могъл! В случая не говорим за пари!

Джейк изпита ново терзание.

— Стефани, казах ти, и то неведнъж, че ще ти отстъпя компанията. По всяко време, когато ме помолиш. Ала няма да ти я продам. Разбираш ли?

Лицето ѝ пламна. Тя вдигна брадичка, но не отговори.

— За такава делова жена аритметиката ти се оказва изключително примитивна — продължи той, подтикнат от желанието да я нарани, да пролее кръв. — *Не можеш* да превърнеш четирийсет и два процента в петдесет и един. *Не можеш* да получиш повече допълнителни акции. *И не можеш* отново да постигнеш контрол над „Харпър Майнинг“, докато не приемеш моята оферта.

Стояха заедно до прозореца, а напрежението между тях нарастваше. Стефани се извърна към него:

— Последната ти дума ли е това?

— Да.

— Тогава ето моята! — Тя замахна и го удари силно през лицето. — Може да си мислиш, че си ме победил, но аз никога, никога няма да ти се подчиня! Направо върви по дяволите, Джейк Сандърс! — После побягна от стаята.

Джейк вдигна ръка в почуда към лицето си. На тази реакция именно не се бе надявал. Ала все пак и то беше нещо. С все по-нарастващо чувство за хумор той разтри доказателството, че Стефани

Харпър съвсем не беше безразлична към него. Сега да можеше само да превърне нейната агресивна енергия в сексуална...

Едно по едно листата падаха от дърветата, като бродираха странни шарки по зелените площи, пътеките, покрити с едрозърнест пясък, и спретнатите парцели на гробището. Пазачът мърмореше и водеше всекидневна война да запази тази територия незасегната от безпорядъка на природата. Напълно естествено беше някои ъгълчета на гробището да получават повече внимание от другите. Но само за едно грижите бяха по-специални от всички останали; за неговото поддържане тайнственият непознат плащаше щедро винаги, когато идваше.

Трябваше вече да приключва. Пазачът прибираще лопатата, четката и греблото си, когато черната лимузина премина тихо входната врата. Той не се изненада. Беше един от онези дни, които непознатият избираше за посещение; беше и около обичайния час. Пазачът побърза да прибере инструментите и да се увери, че е забелязана раболепната му шетня около гроба.

Непознатият доближи нетърпеливо и махна с ръка на възрастния мъж да се отстрани. После остана дълго до гроба, потънал в мисли. Накрая като че ли се пробуди, размени няколко думи с пазача и като му подаде по-едра банкнота, си тръгна.

Когато лимузината се отдалечи, вливайки се в потока от коли обратно към града, някаква жена се измъкна от таксито, което чакаше дискретно настрана, и влезе в гробището. Пазачът извади късмет; щеше да убие следобедната скука, като побъбри за тайнствения посетител. Поведе жената към гроба, за който се грижеше толкова добросъвестно. Не вярвайки на очите си, Олив поразена прочете:

„ВЪВ ВЕЧНА ПАМЕТ
НА ГРЕГ МАРСДЪН
ПОЧИНАЛ НА 12 ЮЛИ 1978 Г.“

— Кой е той? — невъздържано настоя тя. — Какъв му се пада този мъж, каза ли ви?

— Разбира се, още от самото начало — отвърна и обиден пазачът. — Каза ми веднага. Негов брат е.

Стефани напусна „Харпър Майнинг“ с удивително оптимистично настроение. Не беше съкрушена от отказа на Джейк да ѝ продаде акциите — тя и бездруго не мислеше, че би го направил. Всъщност намери срещата с него за безкрайно полезна; не за пръв път разбра и почувства, че е готова за последното хвърляне на зара; то щеше да предреши изхода на битката.

Преди окончателното разчистване на сметките с Джейк обаче, налагаше се тя да свърши още нещо; бе започнала да мисли за него доста отдавна. Решително зави с колата си към „Елизабет Бей“. След разкритията на Каси за връзката между Джейк и Джили Стефани не трябваше да се заблуждава повече за истинската природа на сестринските чувства на Джили. Беше време да си покажат картите.

— Стефани! — Както винаги, Джили я поздрави въодушевено и я въведе в хола. — Каква приятна изненада!

— Не я смятам за толкова приятна, Джили — отвърна Стефани спокойно. — Струва ми се, че онова, което ще ти съобщя, няма да ти хареса.

Джали настръхна. Първо Джейк, а сега и Стефани — какво ставаше?

— При мен дойде Каси — подхвана Стефани. — Разказа за връзката ви с Джейк, за акциите, които си му дала, за всичко. През цялото време ти си ми нанасяла предателски удари, а си се преструвала, че си ми истинска сестра. Цялата каша, в която затънах, се дължи на теб.

— Точно тъй! — избухна Джили, като изостави всякакви опити да се защитава. — Щях да ти разкажа всичко. Искях да оцениш... моето дело — натърти арогантно и със злоба тя. — Моят върховен план. Целият беше осъществен. Седем години посветих на него — седем години.

Стефани се помъчи да вникне в думите ѝ.

— Искаш да кажеш, че ти всъщност си планирала всичко, и то в затвора?

— Какво друго ми оставаше? — Джили се усмихна подкупващо.
— Никога не си знаела какво е да си в пълна изолация двайсет и три часа от денонощието. То ти осигурява много време за размишления.

— Но защо срещу мен?

— Да, срещу теб. — Джили я гледаше почти замечтано. — Ти беше причината да не полудея. Чистата омраза — ето кое ме караше да живея. Направи ме... много изобретателна — не си ли съгласна?

— И все пак, когато разбрахме, че сме сестри...

— Намразих те още повече! Заради онова, което притежаваше и което е трябвало да бъде мое. Мразех и Макс. Този нечестив, егоистичен стар мръсник! Да има дете и да го лиши от всичко, докато е жив, после неочаквано да хвърли бомбата в завещанието си...

— Макс не е бил... — като че ли заглъхна отговорът на Стефани.

— Не е бил *какво*, Стефани? — Гласът на Джили звучеше вече мазно. — Не се опитвай да го защитаваш. Да е направил някога нещо за теб?

Стефани си пое дълбоко дъх.

— Той наистина ме остави самотна и без обич, когато растях и когато имах най-много нужда от него.

— Ето! — Очите на Джили светеха. — Винаги е обичал само себе си. Проклет да бъде в ада!

— Джили... — Стефани се опита да се успокои. — Той нарани и мен, и теб. Не си ли почувствала, че сме поставени наравно?

— Но ти имаше повече от мен! — Казаното прозвуча като писък на ревниво дете. — Имаше пари... всичко, което искаше, а после имаше и Грег.

Грег... Арогантно загоряло лице, поглед на рис... Образите нахлуха в главата на Стефани и тя неволно потръпна.

— Нали и двете страдахме много заради него — рече Стефани тъжно. — Страданието трябваше да ни сближи.

— Има една малка разлика, мила сестричке — прошепна Джили. — Аз платих за своето увлечение със седем години от живота си.

— Джили, говориш тъй, сякаш си невинна жертва. Та ти уби един мъж!

— А *ти* уби една жена — мен!

Стаята утихна напълно след крясъка ѝ. А Стефани продължи въпреки желанието си:

— Не съм го направила, Джили. Сега обаче ми става ясно, че ти никога няма да го разбереш. Наивно беше да си мисля, че си могла да се промениш и да започнеш нов живот. Ще продължиш да бъдеш моят зъл дух, докато ти позволявам. Тъй че слагам край на взаимоотношенията ни — и то още сега. — Стефани направи пауза. Джили мълчеше, ала жълтите ѝ очи, присвити като на котка, бяха приковани в нея. — Може би не си разбрала — додаде Стефани, — самопризнанието на Каси ми даде оръжието, от което се нуждая. Ти си била съучастник в престъпление — подбудител и укривател на измама; всичко е документирано и има свидетели. С твоего досие стореното ще те върне в затвора, преди да се усетиш.

Джили ужасена си пое дъх и лицето ѝ придоби сивкав цвят.

— Не би могла да го направиш...

— *Не бих могла ли?* — Цялата фигура на Стефани бе станала сякаш твърда като гранит. — Бих могла и ще го направя. Освен ако не се махнеш от Сидни, от живота ми — и никога повече не се върнеш. *Никога!*

— Но... къде да отида? — изстена Джили. — Всичко, което имам, е тук!

— Нищо нямаш тук, Джили. Имаш само лъжи, измама, творения на отровения ти мозък — и спомена за смъртта на един добър човек. Върви, където искаш. Континентът е огромен — достатъчно голям и за двете ни. Стига да не се намесваш в моя живот! Надявам се, че си разбрала; или по-добре предупреди управата в Нулава да подготвят отново килията ти. Сбогом, Джили. — И тя си тръгна.

Джили залитна към близкия стол, после се строполи на него като пияна. Ето че животът ѝ се разпадна изведнъж. Доскоро беше на върха — Филип умря, тя пипна парите му, Стефани беше пред провал, Джейк се намираше в джоба ѝ. А сега всичко се разби и изчезна. Заради Стефани. Пак Стефани! Винаги тя. Но как да ѝ отмъсти този път? Как, как, как?

Звънът на телефона прекъсна натрапчивите ѝ размишления.

— Ало? Кой е?

— Олив... Излезе нещо страхотно.

— Олив ли?

— Да, аз съм. Кой друг може да бъде? — Гласът от отсрещната страна на линията беше нетърпелив. — Наблюдавах „Харпър

Майнинг“ днес следобед, докато Джейк излезе. Проследих го с такси до едно гробище извън града. Там той посети един гроб.

— Гроб ли? На кого?

— Никога няма да се сетиш. На Грег Марсдън.

— Грег...

— Грег е бил негов брат.

В съзнанието на Джили нещо просветна — полузабравени жестове и изражения, мъчително подражание на друг мъж в друго време се сляха в едно обяснение. Грег и Джейк — и двамата хищници, алчни и жестоки, мъже от един калъп. Братя. Разбира се. Но защо?...

— Джили, вкъщи ли ще си бъдеш?

Тя трудно възвърна гласа си.

— Да, тук съм, Олив. Върни се обаче у вас и ме чакай. Случиха се много неща, трябва да измислим какво ще правим.

Сара безцелно излезе в градината, твърде много променена от времето, когато двамата с Том се бяха любили в потайната и обрасла с цветя беседка... Том... защо не беше позвънил? Щеше да е по-добре, ако я избавеше от агонията веднъж завинаги. Да може после да се заеме отново с живота си. Щеше да бъде измъчвана само от всекидневното напомняне, че другите са щастливи — Денис и Каси, майка ѝ и Дан. Не, можеше да замине... Къде? Някъде, където и да е, мислеше тя, като хапеше устните си.

Обзета от мрачен мазохизъм, Сара разбра, че върви всъщност по стъпките — нейните и на Том — от онзи тъй паметен за двамата ден. За нея сега тази посока бе знамение, че природата повяхва и умира. Тежките цветове на червения ясмин лежаха попарени и пожълтели върху тревата. Цветята, издигнали тогава покрив над техния дом на любовта, се стелеха, сякаш печален килим, а воднистото сутрешно слънце проникваше през желязната рамка като в разрушена къща. Сара приседна на пейката и отдаде сърцето си на скръбта.

— Сара!

Тя не бе чула някой да се приближава. Стресната от името си, вдигна глава и отвори широко зачервените си от плач клепачи. Едва успя да разпознае фигурата пред себе си, измършавяла, бледа и с набола брада.

— Том!

— Скъпа, всичко е наред! Ние не сме брат и сестра...

Сара с писък се хвърли в прегръдките му, като виеше, риташе, хапеше и дращеше в екстаза си. Том радостно изтърпя да отмине бурята на чувствата ѝ, която после се превърна в тежки ридания. След това той я притисна в прегръдките си.

— Сара, сега вече мога да те попитам: *кога* ще се омъжиш за мен?

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Над големите промишлени сгради небето беше навъсено и мрачно. Жълто-сиви облаци забулваха хоризонта и въздухът тежеше влажен и студен. Докато чакаше в колата си пред главния вход, Стефани се опитваше да се пребори с тъжното чувство за надвисналия провал. Дан отгатна нейните мисли и взе ръката ѝ.

— Горе главата, Стеф — окуражи я той.

Стефани едва-едва се усмихна.

— Добре съм. Само че това е като хазартна игра...

— Не се безпокой, те ще гласуват за теб.

— Така ли мислиш?

— Дай им шанс! — Дан ѝ се ухили. — Шашни ги!

— Да. Добре — рече тя решително. — Сега е най-подходящият момент!

Дан наблюдаваше с любов елегантната фигура, която влезе през централния вход и изчезна от погледа му. Какъв късмет, че бе решил да провери и да разбере как вървят нещата. След като Денис запраши към Блу Маунтин, а Сара бе изцяло заета с Том, Стефани можеше да остане без морална подкрепа точно през този следобед, когато трябваше да се реши всичко. Типично в неин стил щеше да опита да се оправи сама. Той се пресегна и включи радиото на колата. Гласът на говорителя разцепи въздуха:

— Днес една от новините е за отчаяния опит на предишната председателка на „Харпър Майнинг“ да си възвърне контрола над компанията. Безпрецедентното действие на Стефани Харпър, дъщеря на основателя Макс Харпър, предвижда обръщение към служителите на компанията. Тя ще ги призове да продадат акциите си лично на нея. Ако госпожа Харпър успее да получи пълна подкрепа, почти сигурно е, че ще си възвърне изцяло контрола над „Харпър Майнинг“...

— Почти сигурно е, че можем да задържим нещата, тъй ли да го разбирам? — настояваше Джейк напрегнато. — Но не е достатъчно сигурно.

— Това е най-доброто, което можем да направим — призна брокерът.

— Нали тази сутрин ти ми разправяше...

— То беше тази сутрин. После Стефани промени цялата игра.

Джейк поклати тъжно глава.

— Не го предвидихме.

— Тя е много интелигентна жена. Трябва да ѝ го признаеш.

— Да ѝ го призная — саркастично повтори той, — именно това не искам да правя. Боже господи! Не мога да повярвам! — Без да може да си намери място, Джейк се въртеше из офиса, крачеше напред-назад зад седналия брокер, който приличаше на човек, когото всеки момент щяха да захаят за врата. — Добре — рече той накрая. — Само още нещо. *Кога ще знам?*

— Всеки миг. Ще се обадят от моята кантора.

Настъпи тежко мълчание. Но въпреки тишината всички присъстващи доловиха приглушения звук на транзистор, включен зад вратата на кабинета. В приемната Хилари слушаше новините от поредния час...

— Сега ще ви запознаем с последния развой на нещата в битката за „Харпър Майнинг“. Стефани Харпър фактически спечели единодушната подкрепа на служителите на компанията, което отново я прави притежател на повечето от акциите...

— Мейти, ти си едно голямо чудо! Откъде знаеше, че трябва да се запасиш с шампанско?

— Добре поддържаното домакинство никога не остава без шампанско, сър — отбеляза с укор той.

— За нас! — Сара вдигна чашата си, а очите ѝ светеха от радост.

— *За всички нас!* — добави Стефани, като погледна нежно към Том.

— *Постигна го!* — ликуваше Денис. — Изяж се сега, Джейк Сандърс!

Каси се засмя:

— Петдесет и един процент и две десети. Добре, а?
— Бих искал да вдигна наздравица — слава на Бога за помощта!
— възкликна Дан с чувство за хумор.
— И сега какво?
— Сега — рече тя неочаквано строго — притежавам отново моята компания.
— Имаш ли нужда от помощ?
— Не, благодаря. Най-после очаквам с нетърпение да върша всичко сама.

Като си тананикаше, Хилари огледа за последно огромния букет; бе се втурнала да го купи веднага, след като чу новината. За пръв път от деветнайсет години, през които бе работила за „Харпър“, тя остави поста си без надзор, но то вече нямаше значение. Ставаше късно; тя погледна към часовника си да провери колко е часът. Не, не бързаше да си тръгва. Знаеше, че госпожа Харпър ще дойде тук довечера, за да получи обратно империята си.

Когато влезе в приемната, Стефани се развълнува до дъното на душата си, като съгледа пищната украса от гладиоли, хризантеми и карамфили в различни червени, жълти и оранжеви цветове.

— Добре дошла отново, госпожо Харпър — пропя Хилари.

— Благодаря... много. — Стефани се отправи към вратата.

— Той все още е там. Чака.

Стефани кимна и влезе.

Джейк седеше зад бюрото, обхванал глава с две ръце.

— Дойдох да си заема обратно мястото, Джейк — рече тя възможно най-меко.

— Вземи го. — Сандърс стана, заобиколи бюрото и се отправи към нея.

Лицето му беше като от мрамор, добило тъжен и твърд израз. А Стефани почувства, че се размеква дори в момента, въпреки че си беше представяла как този път ще сравни противника си със земята.

— Ако можеш да спечеля, без да те побеждавам, бих го направила.

— Вярвам ти.

— И сега какво?

— О — той направи успешен опит да отвърне безгрижно, — не е настъпил краят на света. Компаниите се появяват и изчезват. А от моя гледна точка всичко това изобщо не е загуба.

— Не е ли?

— Не — тъжно потвърди Сандърс. — Защото разбираш... сега не ми остана нищо, за което си заслужава да играя... и мисля, че сигурно ще мога да те убедя.

— Да ме убедиш в какво?

— Че те обичам, Стефани.

При това признание тя изпита силен прилив на чувства и същевременно тъпа болка.

— Да — чу се да казва, — знам.

— Ти вероятно си го разбрала преди мен — изрече Джейк Сандърс горчиво. — Не исках да си призная. Мислех, че те желая само в леглото. Все още те желая — повече от всяка друга жена на света. Но искам да правя заедно с теб всички онези неща, които никога с никого по-рано не съм пожелавал — да те обичам, да те ценя, да прекарваме заедно времето си, да се ожения за теб.

Тя стисна устни. Не можеше да говори.

— Моля те, Стефани — настоя той, — моля те, повярвай ми. Искам моят живот да бъде и твой. Ще се омъжиш ли за мен?

Стефани отвърна с усилие:

— Джейк... аз съм омъжена. Обичам Дан. Не искам да те нараня.

— Да ме нараниш? Твърде късно е да се безпокоиш за това. — Той й отправи една от своите сардонични усмивки. — Опасявам се, че положението ми е безнадеждно. А ти не се виждаш в ролята на ангел-спасител?

— Не.

— Ще замина — отсече Сандърс. — Изобщо не трябваше да идвам. Но искам да напусна, след като се освободя от всякакви стари задължения. Позволи ми да направя самопризнание пред теб. — Джейк замълча.

Стефани стоеше смутена.

— Самопризнание?

— Добре е заради онова, което наричам моя душа. Не че е останало много от нея. Дойдох тук, за да те разоря, Стефани. Джили не е единствената, която желаяше да си отмъсти. Тя помисли, че ти

властваш над живота ѝ. Аз пък помислих, че властваш над... над моя брат.

Брат. Да. Стефани отново забеляза нещо, което като че ли ѝ бе вече познато.

— Израснахме заедно. Аз заминах за Англия, когато бях на осемнайсет години, за да уча банково дело. Изгубих акцента, усвоих уменията да правя пари. Винаги съм искал да се завърна. Грег беше единственият ми близък човек. После стана твърде късно.

— И ти обвиняваш мен? — прошепна тя.

— Обвинявах те само до момента на срещата ни. Тогава... загубих. Загубих цялата омраза, с която дойдох. Заминавам, като отнасям любовта към жената, която никога не ме е удостоила с нито една своя доброволна целувка.

Стефани погледна към него и видя сълзи в очите му.

— Недей — промърмори тя пресипнало. — Измъчваш ме, Джейк... не мога... — После го заобиколи бързо и излетя от стаята.

В приемната преданата Хилари остана втрещена, като видя колко нещастна избяга навън Стефани. Сигурно господин Сандърс я беше разстроил. Ще му даде да се разбере! И секретарката тръгна решително към вътрешния кабинет през все още отворената врата.

— Дойдох да проверя дали нямате нужда от помощ, господин Сандърс — да си стегнете багажа и да си вървите.

Адамс беше един от малцината, все още задълбочен в писанията си сред претъпкания офис на централното полицейско управление. Мразеше да остава в участъка няколко последователни смени, както този път; работеше без почивка от сутринта. Но с отсъствието на възрастния му колега работата се беше увеличила. Ще взема само едно кафе и се захващам отново.

— Много до късно работиш, сержант!

Адамс скочи.

— Спокойно, Адамс. Реших просто да хвърля поглед и да проверя малко по-рано как вървят нещата. — Инспектор Дженингс се отпусна на стола до него.

Адамс — напротив — се изпъна вътрешно като струна.

— Как беше, сър?

— Губив време, както всички останали проклети курсове.

— Докато отсъствахте, работата се натрупа — призна Адамс. — Аз отхвърлях всекидневните въпроси. Но има няколко, които само вие можете да разрешите.

— Например?

Адамс се пресегна към купчината книжа върху близкото бюро. Сред писмата и бележките едно пакетче спря вниманието на Дженингс.

— Какво е това?

— Не знам, сър.

— „Лично. Поверително“. Само мен чакало, а?

Инспекторът разкъса плика. Вътре имаше касета, писмо и снопче листчета. Той бавно почна да ги преглежда. И ето че реакциите му се промениха.

— Адамс, донеси касетофона. Размърдай се към архива с досиетата. Изрови всичко, което може да се намери за Олив Делани. Мисля, че я пипнахме!

— Нея ли? — зачуди се Адамс.

— *Нея* — отговори Дженингс със злобно въодушевление. — Онази кучка. Джили Стюарт.

Джейк уморено прекрачи прага на апартамента. С добре развитото си чувство за самоирония той отбеляза колко сплескано е празното куфарче и го отместил зад вратата — никога повече нямаше да носи книжа на „Харпър Майнинг“. Мина в хола, устоя на изкушението да включи телевизора — не искаше да слуша вечерните новини; в тях преобладаваше съобщението за триумфа на Стефани. Отиде при бара, наля си джин и с чувство на облекчение поднесе чашата към устните си.

Докато отпиваше, чу яростно чукане по вратата. Кой можеше да бъде? Доближи се мудно до входа, без да го е грижа кой е. Джили се втурна вътре като котка, избягала от гръмотевична буря.

— Знаех си, че си тук, чаках те. Опитвах се да те открия през целия ден!

— Бях се уединил. Случиха се... разни работи.

— Досещам се! — В поведението на посетителката му се забелязваше странна напрегнатост. — Например твоята разходка по обедно време до гробището?

Той притихна.

— Не се преструвай, че не разбираш за какво става дума — изкрещя гневно Джили. — Грег Марсдън ти е бил брат!

— И така да е, има ли значение?...

— Какво целиш?

— Почти същото, каквото и ти, Джили.

Тя кимна.

— Тъй си и мислех — изрече меко. — Ти искаше да си отмъстиш на жената, не — на жените, които го убиха.

— Колкото и да е странно, не те считах повече виновна от Стефани.

Очите ѝ се разшириха; не можеше да повярва, може би затова не проговори.

— Да, ти стреля — продължи Джейк. — Но Стефания беше жената, която го унищожи. Заслепението му по нея беше гибелта му. Той стана жертвата на нейното отмъщение. — Джейк погледна към Джили презрително. — Ти по свой начин си го обичала. Забелязах го. И когато те срещнах, реших, че е безсмислено да те отстранявам. Беше ми полезна с информацията, която ми даваше. А задоволявах и други свои потребности, чуках те.

— Само чукането те вълнуваше, нали? — просъска Джили, а очите ѝ проблясваха със странен жълт пламък. — Все още не си приключил с мен обаче. Този път те хванах! Ти не щеш Стефани да разбере цялата тази история!

— Стефани... — Джейк я погледна с отвращение. — Нещата отдавна надхвърлиха твоите дребнави сметки, Джили. Стефани знае. Казах ѝ. И сега ми е все едно.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не си в крак с последните новини. Стефани спечели компанията. Аз приключих с всичко.

Джили зяпна ужасена.

— Само не това — прошепна тя. — Никога не съм си представяла, че би могла да те победи.

— Нито пък аз — сухо заяви Джейк. — Тук сгреших. Не съм свикнал обаче грешките да ме измъчват. Заминавам.

— Къде отиваш?

Той сви рамене.

— Кой знае? Ще ти изпратя картичка.

— Джейк, трябва да ме вземеш с теб! — Джили се вкопчи в ръката му. — Не мога да остана повече в града. Стефани е разбрала, че съм била замесена с теб. Трябва да се махна от Сидни.

Сандърс се засмя, без да ѝ вярва.

— В никакъв случай, Джили. Ще замина сам.

— Не можеш да ме захвърлиш просто ей тъй! Длъжен си ми — извика неистово тя.

— Нищо не ти дължа. През цялото време ти работеше за себе си. Не съм виновен, че си останала на сухо. — Джейк се обърна към вратата.

Джили сграбчи ръката му и заби дълбоко нокти.

— Няма да го направиш, Джейк — изрече прегракнало. — Не обичам, когато мъжете ме захвърлят. Не позволих на Грег да се измъкне... — Джили се изви като пантера, готова за скок, а очите ѝ лъщяха безумно.

Тя е луда, помисли той и стомахът му се сви. В този момент някой почука силно на входната врата; и двамата застинаха.

— Джили! Джили! Пусни ме да вляза! — чу се вик отвън.

Джили скочи и отвори. Олив връхлетя върху нея, помъкна я навън.

— Трябва да бързае! — изпищя тя с преbledняло лице. — Полицията е надушила всичко. Филип е изпратил копие от касетата до тях, както и до Стефани!

— Филип?

— Ти си била следена по негово искане. Ще те потърсят. Сигурно са тръгнали вече!

Джили я разтърси силно за раменете.

— Какво им каза?

— Нищо! Джили, трябва да се измъкнем!

— Можеш да наемеш кола от агенцията долу във фойето на хотела — предложи Джейк. После отвори портфейла си. — Ето, вземи ги.

Олив сграбчи банкнотите с протегната като на хищник ръка. И отново задърпа Джили.

— Хайде! — викаше настойчиво.

Джали разтегли устни в усмивка; впрочем усмивката ѝ приличаше повече на озъбване.

— Значи това е за сбогом? — изръмжа тя с истерична неувереност. — Ще получа ли поне целувка на раздяла?

— Надали, Джили — отвърна ѝ Джейк, като се опитваше да потисне внезапната си погнуса.

— Добре тогава. Само не смятай, че ме виждаш за последен път. Имам предчувствието, че ще се срещнем отново, дори да е в ада!

Двете жени изтичаха заедно по коридора. Джейк затръшна вратата на апартамента и се върна в хола. Почувства се невероятно празен и отчужден. Пресегна се към бутилката с джин и седна да прекара нощта с нея.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Нещата за прибиране бяха учудващо малко. Хилари ги беше разчистила *едновременно с него* със смайваща експедитивност още първата вечер. Неколкодневното предаване на документацията се извърши от посредници, тъй че Джейк бе лишен от тъжното удоволствие да се срещне отново със Стефани. Не го беше и очаквал. Оставаше му да си стегне и багажа в „Рийджънт“. Винаги пътуваше с малко неща. Това беше красотата на живота по хотелските апартаменти. Или жестокостта, че не оставяш никакви следи? Имаше нужда само от онова, което беше на него. Това ли е *всичко*, Джейк? Наистина ли един мъж има нужда само от него?

Джейк уморено отблъсна натрапчивата мисъл. Двата претъпкани куфара с дрехи стояха в антрето на апартамента. Разхлаби вратовръзката си и разкопча най-горното копче на ризата. Освободи се от тях, налей си питие, помисли си той, но не пий твърде много. Напоследък живееш с повече алкохол, отколкото трябва, момчето ми; после вземи дълъг, освежаващ душ и си легни рано. Средната възраст си казва своето, нали? Да върви по дяволите възрастта, защо не?

Щом излезе изпод душа, Джейк се подсуши енергично. Кожата му пламна и ето че се почувства отново жив за пръв път, откакто бе победен от Стефани. Стефани... старата болка се върна. Като се загърна удобно в коприненото кимоно, започна да се бори с мисълта да си налее ли още един джин. По дяволите! Какво друго му оставаше?

Тръгна към бара. В момента, в който се пресягаше към бутилката, чу леко почукване на вратата. Трябва да е някой от обслужващия персонал. Джейк пристъпи бос към антрето и отвори вратата.

Отвън чакаше Стефани, очите ѝ бяха разширени, устните ѝ полуотворени. За момент Джейк едва успя да си поеме дъх. Тя беше много бледа и стискаше напрегнато ръце пред себе си.

— Извинявай за безпокойството. Но можеш ли да ми отделиш малко време? Има нещо, което трябва да знам.

— Заповядай — покани я той машинално.

— Не, аз... — Тя млъкна.

Няколко души слязоха от асансьора и тръгнаха по коридора към тях.

— Не можем да разговаряме тук. — И като протегна ръка, Джейк я вмъкна в антрето и затвори вратата. Стефани вдигна поглед към него, пълен с толкова силно безпокойство, че сърцето му се обърна. — Каж ми само как мога да ти помогна?

— Не знам дали можеш... или дали ще искаш.

— Какъв е проблемът? — попита той внимателно.

— Всичко би трябвало да е наред с мен сега, след като си възвърнах компанията. Но съм обезпокоена дали няма да започнеш отново.

— Да започна отново ли?

— Да се опиташ да превземеш „Харпър“. — Лицето ѝ се помрачи от спомена за тежките сражения. — И сега... аз просто не мога да се почувствам сигурна. Всеки мисли, че от радост съм на седмото небе. Само че аз се чувствам като човек, който винаги трябва да е нащрек.

Джейк усети как го обзема безкрайна тъга.

— Стефани...

— Знам, че не трябваше да ти го казвам — продължи тя упорито. — Но не мога да продължа да се боря повече. Дотук ми стига. Свършено е с мен, Джейк.

— О, мило мое момиче. — Искаше му се да заплаче. — Нека да ти кажа: и аз се чувствам по същия начин. За мен всичко свърши. Не дойдох в Австралия да превземам „Харпър“, за да го прибавя към моя холдинг. Дойдох да получа възмездие за Грег — да те накарам да платиш за онова, което смятах, че си направила. Изгоних духа на отмъщението. Сега ти и „Харпър“ сте в безопасност.

— В безопасност ли? — Стефани сякаш не можеше да повярва.

— Освен това ти спечели честно. Не мисли, че съм от онези мъже, които не понасят да бъдат победени от една жена. Не бих казал, че това ми харесва, но съм дяволски сигурен, че ще се науча да се примирявам. Давам ти моята дума: повече няма да имаш неприятности от Джейк Сандърс. Никакви.

Едновременно с облекчението Стефани почувства странна слабост. Изглежда, седмиците и месеците на напрежение си казваха думата. Главата ѝ се замая и тя се облегна на стената, за да потърси опора.

— Ехей! — възкликна с тревога Джейк. — Трябва да поседнеш за малко. — Нещо повече — той дори съблече палтото ѝ и я поведе към хола. Стефани се отпусна с благодарност в един от меките, удобни фотьойли. — Нека да ти предложи нещо за пиене — и изчезна към кухнята.

В дъното на хладилното барче Джейк намери онова, което търсеше — старо изискано вино от Елзас.

— Надявам се, че ще го харесаш. Макар че надали шампанското е особено подходящо... за сбогом. — Той вдигна чашата си. — За приятелите?

— За приятелите. — И двамата отпиха тържествено. Стефани пое глътка от златистата ароматна течност, усети я да се разлива в устата ѝ. — Как се чувстваш? — попита тя внимателно.

Джейк ѝ отправи печална усмивка.

— Толкова добре, колкото може да се очаква.

Стефани погледна към него. Цялата му напереност и арогантност, която я беше подлудявала, сега бе изчезнала. Фигурата му излъчваше някаква меланхолична тъга, която прерязва сърцето ѝ — само ако можеше да спечели, без да го побеждава! От своето собствено страдание тя знаеше твърде добре какво значи да си победен, знаеше и колко много боли. А Джейк беше загубил два пъти; бе заложил и на нейната любов.

Странна тишина трептеше между тях... Трябва да се върна към нормалното положение на нещата, помисли Стефани.

— Как вървят работите ти? — попита тя неловко.

— Забележително безболезнено. Сложил съм подписа си под всички документи, за да отстъпя поста на новия председател на „Харпър Майнинг“... — Джейк се поклони към нея. — Опаковах си партушините, резервирах си място в самолета...

— За къде? — прекъсна го тя, останала без дъх.

— За Ню Йорк.

— Доста е далеч — рече Стефани някак без да е необходимо.

— Не достатъчно далеч според инспектор Дженингс.

— *Полицията ли?* — Очите ѝ се разшириха от ужас. — Аз не съм...

— Не се безпокой, знам, че не си — увери я Джейк. — Направил го е Филип, както изглежда, изпратил е касета и документи до полицията. В тях е разказал всичко, научено от Каси, а и още твърде много, което е открил за себе си. Разбира се, включително за бизнеса с акциите на Джили. — Той направи пауза. — Благодаря ти, че не си ме предала.

— Бих могла да го направя! — разпали се Стефани. — Ако не бях спечелила честно битката за акциите.

Джейк Сандърс се усмихна.

— Някак си не те възприемам, че си способна на нечестна игра, госпожо Харпър. Това е мой стил.

— Не си толкова безчестен — отвърна му Стефани. — Ти знаеше например за Том, за моето... неблагоприятие — Амал. Можеше да набереш преднина, като ме злепоставиш пред по-тесногръдите акционери. А ако се беше изпуснал пред пресата...

— И това ми мина през главата наистина — призна Джейк. — Само че не можех да понеса...

— Какво?

— Да те набутам в калта — простичко рече той.

Тя пламна и промърмори:

— Не ми спомена какво казаха в полицията.

— Немного. Бяха доволни, когато им показах билет за Ню Йорк само за отиване. Всъщност аз се махам от главите им. Разбира се, издумаха ми и страшни предупреждения: „Налице е измама, сър... Делото няма да приключи... Ако останете обаче извън Австралия...“.

— Нищо ли не ти тежи повече?

— Това едва ли...

Стефани не се осмеляваше да срещне погледа му.

— Джили замина — изрече тя без връзка. — Кога тръгваш?

— Утре.

Утре... Изпита тъпа болка. Какво означаваха думите му? Последен шанс да потърси у себе си истината, да се помъчи да разбере какво точно изпитва към този мъж? Неговият глас я върна обратно към по-предишен разговор: „Решеш ли да го направиш, трябва да си честна

пред себе си, може би за пръв път в живота си“. Колко глупаво е да се мисли, че всичко може или трябва да се скрие под пепелта!

Джейк изпи виното, останало на дъното.

— Ти знаеш — рече той с глас, натезал от непозната елегична нотка, — че те обичам! Че винаги ще те обичам! Единственото, което искам, е само да го осъзнаеш — да ме възприемеш с тази ми същност. Ще го направиш ли?

Стефани кимна с глава и притвори очи. Като я погледна, Джейк с изненада забеляза как изпод спуснатите ѝ клепачи се стичат сълзи и се търкалят по бледите ѝ бузи. С едно-единствено движение той скъси разстоянието между тях и коленичи.

— О, Стефани — пое дъх Джейк и като взе лицето ѝ между ръцете си, избърса сълзите с кратки целувки — успокояващи, хладни и платонически. А тя сякаш му се довери и се наклони към него. — Стефани... — повтори той. Тя отвори очи и Джейк почувства как потъва в бистрия ѝ поглед. — Би ли могла да ме обичаш? Би ли могла?

Стефани сведе поглед. Той изчака. Тогава вместо отговор тя се протегна нагоре, прегърна го и го целуна. Устата му беше великолепа — съвършена, силна и алчна. Стефани бавно почна да я изследва с езика си, като цялата се забравяше от непознатия възбуждащ вкус. Накрая се откъсна и дрезгаво рече:

— Позволи ми да ти дам любовта, на която съм способна. Един спомен — да го отнесеш със себе си!

Като погледна в очите му, тя видя как отчаяние и надежда се съединяват и експлодират в безумно задоволство.

— О, любов моя! — Накъсаният шепот развълнува сърцето ѝ. С разтреперан пръст той проследи очертанията на лицето и шията ѝ, след което обхвана раменете и впи устни в нейните. Докато я целуваше, ръцете му се движеха надолу по тялото и по гърба ѝ. Неговият допир беше възбуждащ, тя го желаше толкова силно в този момент.

Джейк я изправи на крака и я поведе към спалнята. Застанал пред нея, той я заразглежда подробно като дете, затруднено от подреждането на мозайката. С почуда прокара длани по меките, пурпурни гънки на роклята ѝ:

— Прекрасна е. Няма ли да се измачка?

Стефани тръсна глава и като го прегърна през кръста, се притисна плътно към тялото му. Той нежно я отблъсна и свали ципа ѝ отзад на гърба. Свлече роклята от раменете, остави я грижливо настрана върху един стол, после насочи вниманието си отново към Стефани.

Под роклята тя носеше камизола от коприна и дантела в топъл розов цвят, която разкри гладките ѝ загорели крайници. Джейк съгледа пълната заобленост на натежалите ѝ гърди, зърната ѝ, напирасци гордо през фината материя. Под тях следваха стегнатият корем, извивката на ханша ѝ, разрошените косъмчета на триъгълника между източените ѝ бедра. С гърлен смях Стефани повдигна ръце и ги разтвори, за да покаже тялото си, след което му направи знак да дойде при нея. Взе ръцете му и ги притисна към плътта си, стенойки от копнеж и удоволствие.

Той я хвана, свали презрамките на камизолата и освободи гърдите ѝ, за да може да ги докосне. Вълна на възбуда премина през него при вида на набъбналите ѝ зърна, кафяви и силни, заобиколени от налетите с кръв ореоли; взе ги между пръстите си и почна да ги разтрива ритмично, докато видя как очите ѝ се замъглиха. Прекъсна за момент, само за да свлече ефирното бельо надолу по бедрата ѝ, и тя застана гола пред него; после коленичи, събу обувките ѝ. Освободеното ѝ тяло го заслепи — искаше да я погледа, а не можеше.

— Ела! — изрече тя и като го хвана за ръка, го поведе към леглото. За миг се спря. — Искам да видя тялото ти — прошепна, развърза широкия колан на хавлията му и я свали от раменете. С ръце и очи изучаваше стройната му фигура, галеше врата му, пръстите ѝ си играеха със зърната му и се плъзгаха надолу към пениса. С наслада тя усети как той се раздвижва в ръцете ѝ, кръвта пулсираше бързо в отговор на нейните ласки. — Ти си чудесен! — промълви Стефани.

— Ти също — отвърна ѝ той толкова приглушено, че тя едва го чу.

Паднаха на леглото един до друг, възбудени и същевременно стихнали в едно замечтано състояние на спокойствие, което взаимно изпитваха. Дишането ѝ се учести и лека руменина подсили тена на кожата ѝ. Той се надигна и започна да я покрива с целувки, като изучаваше подред гърдите ѝ с уста, смучеше и мачкаше с език зърната ѝ, докато я доведе почти до екстаз, после се отдръпна. Тя постави

главата му между гърдите си и я притисна, изпитвайки удоволствие от остротата на брадичката му; усещаше я с нежната мекота на кожата си и издаваше леки викове на наслада.

Докато я целуваше и масажираше сърчно, той плъзна ръцете си надолу по тялото ѝ и стигна до триъгълника от копринени косъмчета, овлажнен вече от ласките му. Нежно разтвори вулвата ѝ и взе клитора в устните си; езикът му играеше, докато тя започна да се извива неудържимо.

— О — простена, — не спирай! — И шептеше неговото име отново и отново, и отново.

Чувството му на радост беше толкова силно, че единствената му грижа беше да ѝ достави удоволствие. Долавяше ясно приближаването на нейния оргазъм, без да мисли за своя; искаше да я види как изглежда в този миг на върховна възбуда. Но точно на прага ѝ тя се напрегна и се отдръпна с голямо усилие на волята.

— Любими — произнесе дрезгаво, — искам да се любим безкрай.

После се отпусна на леглото, привлече го върху себе си и впи устата си в неговата; езикът ѝ пърхаше и не спря, докато той не се зашемети от удоволствие. Миг по-късно се надигна и приклепна над бедрата му, взе в двете си ръце пениса му и започна да го масажира, като се възбуждаше от дължината и гладката му кожа. Тя се наведе напред и пое меката подвижна плът на главичката му между зъбите си — хапеше я леко и същевременно си играеше с върха на езика; той проплака от удоволствие и замоли за пощада. Тя се засмя и поднови ласките си, а той я хвана за гърдите и по-грубо замачка зърната ѝ между пръстите си.

Тя усети засилването на възбудата си, ритъмът на тялото ѝ отново се ускори. Бързо се отдръпна от него, обърна се с лице към леглото и затисна ръцете му с колене. Наслаждавайки се на разточителната му мъжественост, зацелува безспир потръпващия му пенис; зарови лицето си в основата на косъмчетата му и вдишваше чудото на особения му аромат. Тестисите му бяха огромни и твърди, скротумът стегнат, тя ги усещаше при допира. Устните ѝ връхлитаха с радостно вълнение и целувки, успокояващи и възбуждащи едновременно.

А Джейк можеше да види над себе влагалището ѝ, овлажнено и проблясащо с любов, полюлявайки се възбуждащо напред-назад над лицето му. Обезумял, той се напрегна към него с език, като винаги го пропускаше при нейните движения. Накрая не можа да издържи повече. Освободи ръцете си изпод тежестта ѝ, сграбчи заоблените ѝ ханшове и я привлече за дълга силна целувка. Тя се изплъзна като риба от дланите му и легна до него върху леглото.

— Не мога да издържам, Джейк — издаде сподавен вик, а очите ѝ бяха заслепени от сладострастен пламък. — Вземи ме, скъпи, моля те!

Усети как сърцето му, пенисът му, мозъкът му избухват от радост. Спокойно, като опитен любовник, разтвори краката ѝ и се възкачи върху нея. В началото усещаше желанието да проникне в нея с ритмични движения. Но Стефани повдигаше високо бедрата си, въртеше таза си, като го поемаше все по-дълбоко и по-дълбоко. Нейната възбуда се прехвърли и върху него. С бавни и отмерени движения той се движеше в нея, докато тя почна да скимти, да вика, да бие лудо с юмруци по раменете му и оргазмът разтърси тялото ѝ.

И отново, и отново, и отново. Той беше нежен и въпреки това безмилостен любовник и нямаше пощада; бе достатъчно опитен, за да задържи своя собствен оргазъм, докато тя се отпусна омаломощена, напълно заситена до него.

— Стига ли? — промълви най-накрая.

— Достатъчно, стига — извика тя и го прегърна едновременно с последния тласък на тялото си, когато той се изпразни с дълбок, дълго сдържан стон.

След това останаха малко неща да си кажат, повечето от тях бяха тъжни. А после, когато тя се измъкна след последното сбогом, те и двамата разбраха, че горчивината се беше превърнала в разбирателство, а причинената болка и омразата изчезнаха в простия акт на любовта.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кацнал високо на скалата, Рая потреперваше в прегръдката на зимата. Отминалото очарование на есента отдавна бе отстъпило място на усойния и мрачен австралийски юни. Градината се простираше гола и замряла, а всичките ѝ цветя и ухания бяха само избледнял спомен. Въздухът тежеше, наситен с влага, която полепваше по малкото останали листа и се просмукваше от голата земя. Гъсти мъгли пълзяха откъм морето, разстилаха се навсякъде край къщата, обвиваха в плътно бяло покривало Рая и го скриваха от погледа. Само тъжният плач на чайка безпокоеше мълчаливата самота ниско долу.

А вътре в къщата всичко светеше, усещаше се живот и топлина. В трапезарията отекваше добродушен смях, с който се посреща всеки добре познат и на място казан виц.

— „Нима ще умра, скъпи докторе?“ — рече ми той — смееше се Дан. — „Защо, това е последното нещо, което ще ти причиня!“ — Стефани наблюдаваше с обич как съпругът ѝ се забавлява със собствената си шега. После огледа гостите. На масата седяха Бил и Рина, Каси и Денис, Сара и Том и бавно и с наслада довършваха отлично приготвените блюда. Семейно тържество, помисли тя с дълбоко задоволство. Моето семейство.

— Разкажи още един виц, Дан — помоли Рина.

— Не, не, не го поощрявай — намеси се несдържано Денис. — Той е най-добрият доктор сред комиците!

— Чу ли го, Стеф? — Дан се направи на засегнат. — Твоят син обижда отново по-възрастните и по-остроумните.

— Не се безпокой за него — обади се Каси, като хвана майчински Денис за ръка, — ще го вкарам в правия път.

Стефани се засмя щастливо.

— Убедена съм, че ще се справиш, Каси. А и той със сигурност има нужда от това!

— Те всички имат нужда от това — рече сухо Рина. — Погледни Бил. Едва излязъл от болницата, и си мисли вече, че е Кинг Конг. Как

да го спра да не се качва на върха на „Харпър Майнинг“ и да не се удря в гърдите пред всички минувачи?

— Не се притеснявай, мамо. — Том се наведе през масата към нея. — Между нас казано, и Стефани, и аз внимаваме да не прекалява.

— Да не прекалявам ли? — изръмжа Бил. — Опасността ще бъде по-голяма, ако стане тъкмо обратното. Едва не умрях от скука в тази проклетата болница. Най-щастливият ден в живота ми беше, когато ме изписаха.

— За мен също беше щастлив ден, Бил — усмихна се мило Стефани. — Също и за „Харпър Майнинг“.

— Не съм изгубил форма, нали? — попита възрастният мъж с видимо задоволство.

— Бил, ти си по-добър от всякога. Сделките от последните седмици надминаха всички очаквания.

— Мамо, спазвай уговорката — засмя се Сара. — Забранено е да се говори за бизнес. Кажй й, Дан!

— Да й кажа ли? — вдигна рамене Дан. — Никой не може да заповяда на Стефани Харпър какво да прави. Във всеки случай... — погледна я с усмивка той — свикнах с това. Научих се да се примирявам. Същото ще трябва да направиш и ти, ако все още държиш да се омъжиш за този бизнес вундеркинд! — И посочи към Том, който веднага се съгласи да приеме думите му за комплимент, въпреки че май изглеждаше точно обратното.

Стефани изпитваше дълбоко чувство на благодарност. Бил се върна при нея напълно здрав и енергичен; компанията процъфтяваше; Денис и Сара образуваха щастливи двойки с Каси и Том — двама души, които тя с удоволствие прие в семейството; и над всичко Дан, нейната опора и подкрепа, нейният любовник, съпруг и приятел.

Дан... С вътрешна въздишка на облекчение тя го благослови за мъдростта му, за силата и най-вече за неговата любов. Когато бе отишла да види Джейк, нямаше опасения, че чувството между тях ще се прояви по този начин. После душата й се бунтуваше, че е измамила съпруга си — не беше ли по-добре просто да не казва нищо, да спести огорчението на Дан, нали беше сигурна, че никога повече това нямаше да се повтори! Но дълбоко в себе си знаеше, че все пак ще му каже истината. Не можеше да има каквато и да е сянка между тях.

Една нощ, когато бяха в леглото, Стефани напипа ръката му.

— Дан — започна тя внимателно, — има нещо, което трябва да ти призная.

Настъпи пауза.

— Сигурна ли си, скъпа?

— Сигурна ли? Какво искаш да кажеш?

— Не е необходимо да признаваш каквото и да било. — Той също стисна пръстите ѝ. — Не съм сляп, Стеф. Мога да видя, че си изгонила злия дух, че си пропъдила един от своите демони. Мисля, че мога да го преодоля.

— Не си ли?...

— Не съм ли сърдит? Или ревнив? Орфей изгори цялата тази дребнавост, помниш ли?

— О, скъпи...

— А помниш ли още нещо. Когато удари часът на битката за превземане на компанията, обещах, че ще те подкрепям във всяка твоя постъпка и че ще ме намериш тук, след като всичко свърши. И аз не наруших обещанието си.

Стефани пое дълбоко дъх, тя беше зашеметена от любов и щастие.

— Тогава само още едно нещо — обещавам ти, че всичко е свършило.

— Вярвам ти. — Гласът му беше нежен и топъл, такъв се запази и като я взе в прегръдките си. — Добре дошла къщи, скъпа.

И това беше краят. Стефани си припомни кратката сцена на сбогуването. Джейк остана верен на обещанието, което тя изтръгна от него на раздяла, че никога повече няма да я търси — никакви писма, подаръци или обаждания по телефона, които биха разтревожили отново брака ѝ. Тя обичаше Дан и нищо не можеше да промени и подкопае любовта ѝ. Не беше дала на Джейк нищо, което принадлежеше на Дан. И тя нямаше повече тайни от мъжа си — нищо, което да ги раздели. Джейк щеше да остане за нея само като един спомен, който предизвиква усмивката на една жена в особени мигове с горчиво-сладкия намек за победа и загуба. Стефани никога нямаше да го забрави. Освен това нямаше да съжалява, когато споменът избледнееше, когато образът на бледоликия мъж с къдрава черна коса и сини очи започнеше да се замъглява в съзнанието ѝ. Джейк беше...

един епизод — истински и богат — за който не съжаляваше, но все пак мимолетен.

Животът продължаваше. В него винаги щеше да има мрачни сенки. Тя потръпна, като си спомни краткотрайната разрушителна намеса на Джили, силата на яростта, омразата и отмъщението, които тя беше донесла. В неспокойна нощ сънят ѝ понякога се нарушаваше от кошмарни призраци. Стефани отново можеше да види очите на Джили, жълти, подобни на котешки, неизмеримата ѝ егоцентрична мания. Къде беше Джили сега? Полицията не беше успяла да я открие.

— Няма да я намерят, няма — беше казала на Дан и той мрачно се беше съгласил. Джили винаги щеше да присъства някъде в съзнанието ѝ, винаги щеше да се промъква в него, за да нарушава спокойствието ѝ.

Въпреки това тази мисъл не я тормозеше. Два пъти беше изпитала отмъстителността на Джили и беше оцеляла; щеше да оцелее отново, ако ѝ се наложеше. Изпитанията от последните месеци, изглежда, ѝ бяха вдъхнали сила. Чувстваше се жизнена и свободна. Можеше да се справи с всяка трудност, която ѝ поднесеше животът. *И това май е единствената тайна*, помисли си тя.

Дан я наблюдаваше през масата, любовта бликаше от сърцето му. Постигнахме го заедно, рече си той удовлетворен. Ние двамата... Погледна към Стефани: дълбоко замислено, прекрасното ѝ лице излъчваше спокойствие, очите ѝ грееха... Какъв щастливец съм аз, възкликна в себе си. *Толкова съм щастлив, че тя ми принадлежи*. И дано винаги бъде така!

Буйният смях на Денис и Сара го върна към задълженията му на домакин. Двамата щяха да имат достатъчно време за размишления и взаимност.

— Стефани! — Веселият тон на Дан наруши замечтаността ѝ. — Ще направиш ли нещо, за да укротиш своите малолетни престъпници? Аз не мога!

— Може би вече е време да минем към съществената част на тази среща — усмихна се тя. Думите ѝ възбудиха интереса и вълнението на присъстващите. — Кой ще започне пръв?

Сара нетърпеливо се обади:

— Том и аз искаме лятна сватба.

— И ние също! — извикаха едновременно Каси и Денис.

— Как мислите — попита Стефани внимателно, — да направим ли двойна сватба?

Двете двойки се спогледаха. Сара се обърна към Денис:

— Веселбата ще се удвои!

— Да, страхотно е — ентузиазира се той.

Том и Каси кимнаха в знак на съгласие.

— Добре тогава — поде Стефани отново. — Пред очите ми е красив безоблачен ден, богатата трапеза и напитки, а шампанското ще се лее като...

— Като шампанско — развесели се Дан.

— Свещеникът пристига — продължи шегата Денис — да ни бракосъчетае...

— В градината! — закачливо подхвърли Сара и намигна на Том.

— В градината, къде другаде? — отвърна Стефани. — Градината на Рая.

Издание:

Розалинд Майлс. Завръщане в Рая. Част 4

Английска. Първо издание

ИК „Горгона Н & Феномен“, София, 1992

Редактор: Димитър Стефанов

Художник: Росица Иванова

Коректор: Цвета Бакърджиева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.